

NGUYÊN VỊ
ngọt ba phần

Thất Bảo Tồ
Edit: Tiểu Lăng

Mục lục

[Chương 1: Vị Thứ Nhất \(1\)](#)

[Chương 2: Vị Thứ Hai](#)

[Chương 3: Vị Thứ Ba](#)

[Chương 4: Vị Thứ Tư](#)

[Chương 5: Vị Thứ Năm](#)

[Chương 6: Vị Thứ Sáu](#)

[Chương 7: Vị Thứ Bảy](#)

[Chương 8: Vị Thứ Tám](#)

[Chương 9: Vị Thứ Chín](#)

[Chương 10: Vị Thứ Mười](#)

[Chương 11: Vị Thứ Mười Một](#)

[Chương 12: Vị Thứ Mười Hai](#)

[Chương 13: Vị Thứ Mười Ba](#)

[Chương 14: Vị Thứ Mười Bốn](#)

[Chương 15: Vị Thứ Mười Lăm](#)

[Chương 16: Vị Thứ Mười Sáu](#)

[Chương 17: Vị Thứ Mười Bảy](#)

[Chương 18: Vị Thứ Mười Tám](#)

[Chương 19: Vị Thứ Mười Chín](#)

[Chương 20: Vị Thứ Hai Mươi](#)

[Chương 21: Vị Thứ Hai Mươi Một](#)

[Chương 22: Vị Thứ Hai Mươi Hai](#)

NGUYÊN VỊ NGỌT BA PHẦN

Thất Bảo Tô

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Vị Thứ Nhất (1)

Edit: Tiểu Lăng

Tiên Bối không dám tiến lên thêm một bước, bởi trước cửa nhà cô có một người.

Nên biết rằng, cô đã tới khu chung cư này được gần một năm.

Trừ người chuyển phát nhanh và nhân viên đưa thư ra, không có bất kỳ một sinh vật nào chủ động đến nhà tìm cô.

Ngay cả biên tập cũng chỉ liên lạc qua mạng.

Tiên Bối cảnh giác đứng nguyên tại chỗ, nhìn chăm chăm vào...

Bóng lưng đứng trước cửa nhà kia.

--- Một bóng lưng không biết là nam hay nữ.

Người đó có mái tóc dài tầm ngang vai, được búi một nửa – đây là đặc trưng của phái nữ.

Nhưng tỉ lệ cơ thể, bề rộng vai của người này trong nghệ thuật phác họa con người, lại hoàn toàn là một hình thể phái nam đầy duyên dáng.

Hai tay trống trơn, thể hiện rõ đó không phải là người chuyển phát nhanh hay nhân viên đưa thư.

Người đó vẫn còn đang gõ cửa.

Trái tim Tiên Bối run lên.

Tiếng gõ cửa đáng sợ, đồng nghĩa với một hình phạt giao tiếp lại bắt đầu.

Năm ngoái, hai người phụ nữ biết ăn biết nói, mặc quần áo lịch sự tới đây thu phí vật nghiệp.

Hai cô ấy chia làm hai bên trái phải, kẻ thì xướng người thì họa, ca công tụng đức, tăng bốc độ an toàn của khu chung cư lên tận thành tường hào giữ nước, không gì phá nổi; còn kéo cô vào bài diễn thuyết của hai cô ấy, đồng ý quan điểm của các cô ấy...

Khiến cô kiệt sức, không hoàn thành cả một ô trên bản thảo.

Ngắm lại mà kinh.

Không biết người này còn định đứng đấy bao lâu.

Tiên Bối vịn vào sau lan can cầu thang, khẽ rụt eo lại.

Người đó bỗng không gõ cửa nữa.

Lấy điện thoại ra, nghiêng đầu.

Tiên Bối lập tức cúi người thấp xuống, định che mình đi.

Cũng vì thế mà thấy được mặt người nọ.

Đó là một người đàn ông xa lạ.

Có một sống mũi cao thẳng, chóp mũi dọc vừa đúng cằm, gương mặt tuấn tú, cùng với bộ râu quai nón cạo bằng đẹp đẽ, khiến con người nhà nhận thêm phần vô lại.

NGUYÊN VỊ NGỌT BA PHẦN

Thất Bảo Tô

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Vị Thứ Hai

Edit: Tiểu Lăng

Sau nửa tiếng, Tiên Bối mới lè mà lè mề về đến nhà.

Co rúc vào góc cầu thang, nghe ngóng hồi lâu, xác nhận trong vòng năm mét không có ai, cô mới lấy chìa ra, mở cửa vào nhà.

Đóng cửa lại, Tiên Bối thở phào nhẹ nhõm một hơi, lấy lại được nửa cái mạng.

Trong phòng rất tối, rèm dày nặng che hết ánh sáng, như là nơi nuôi một con ma cà rồng không thể sống dưới ánh mặt trời.

Tiên Bối không bật đèn, hai mắt cô thích ứng rất nhanh với hoàn cảnh.

Cô đứng trước bàn, lấy mấy tờ list mua sắm gấp trong túi quần, mở chúng ra, để lên bàn; vừa bày đồ từ trong túi ra, nhỏ giọng đọc từng cái một, so sánh đối chiếu.

... A! Tiên Bối vỗ đầu, lại quên mua kem đánh răng...

Lần thứ hai rồi...

Tiên Bối lê dép, chậm rì rì đi vào phòng tắm rửa mặt.

Đứng trước bồn rửa mặt, Tiên Bối lấy tuýp kem đánh răng trong cốc ra, mở nắp, nặn bóp mãi, nhưng vẫn không có tý kem nào ló lên.

Cố dùng thêm sức, mặt đỏ hết cả lên, nhưng vẫn không thấy ra tẹo kem nào.

Dứt khoát bóp chút kem còn lại xuống phần đuôi tuýp, dùng kéo cắt cái “xoẹt” ngay giữa, cho bàn chải vào quét một vòng, lại giơ lên xem.

Lượng kem còn lại, chưa chắc đã đủ đánh một lần...

Xem ra hôm nay lại phải đi siêu thị chuyển nữa...

Năng bên ngoài rất gắt, vẫn nên tối mới ra ngoài thôi...

Nghĩ vậy, Tiên Bối về phòng ngủ, ngồi xuống trước bàn máy tính, vừa sờ vào bút cảm áp*, trên mạng đã có người nhắc cô.

(*) bút cảm áp: tên gọi tắt của bút cảm ứng áp lực, dùng để vẽ phác thảo

Mở máy, là biên tập Viên Viên của team Nguyên Quang.

Viên Viên: Hôm nay chủ biên nói chuyện với tớ về “Kỳ Tà”.

Viên Viên: Cậu xem comment chưa? Tháng này tất cả độc giả đều mắng cậu đấy.

Viên Viên: Có chuyện gì xảy ra với tình tiết của cậu vậy?

Viên Viên: Gần đây cậu sao thế?

Tiên Bối gõ: Tớ...

Xóa.

Tiên Bối: ... Thật xin lỗi.

Viên Viên: Vấn đề không phải là xin lỗi hay không, sao bản thảo hôm nay cậu gửi cho tớ lại về Chu Viễn Sơn chết?

Tiên Bối: Sắp hoàn rồi...

Viên Viên: Nhanh vậy á?!

Tiên Bối: Đầu tháng sau tớ phải trả phòng thuê, tạm thời chưa tìm được chỗ ở, tớ không muốn ngừng đăng truyện.

Viên Viên: Không muốn ngừng đăng nên cậu kết luôn?

Tiên Bối: Chu Viễn Sơn vốn sẽ chết, cậu cũng xem qua... đại cương rồi...

Viên Viên: Nhưng anh ta vừa lên sàn đã rất nổi rồi, cậu phải cho anh ta nhiều không gian hơn nữa chứ. Cậu biết mình thiếu tiền thuê nhà, vậy không thể sáng tác dựa theo sở thích của những độc giả nguyện ý trả tiền cho cậu sao? Thêm like là thêm lời đó.

Tiên Bối: Vốn đã bố trí vậy rồi... Anh ta quá mạnh, nên bị phản phê.

Viên Viên: Nhưng tất cả đều thích loại người như vậy, mạnh mẽ, tự tin, tất cả đều thuận lợi, thẳng tiến lên mây xanh. Nếu đã vẽ manga dành cho nam thiếu niên, cũng phải biết con trai đều thích manga thoải mái. Đột nhiên để nhân vật đứng sừng sững trên cao ngã thảm như vậy, làm sao độc giả có thể tiếp nhận?

Tiên Bối: ... Thật xin lỗi.

Viên Viên: Đã đăng được một năm rồi, cũng từng đứng đầu bảng xếp hạng, không thể kết thúc ảm đạm như vậy được.

Tiên Bối: Tớ không vẽ nổi nữa, thật xin lỗi...

Viên Viên: Cậu phải cố sáng tác theo cảm xúc của mình, đây là bát cơm của cậu đấy. Tính cách của cậu, trừ ở nhà vẽ truyện ra, cũng không thể làm việc khác đâu.

Tiên Bối: Trong đầu tớ không có gì cả.

Viên Viên: Sao có thể như vậy? Cậu đã quên mọi người bị thuyết phục bởi sức tưởng tượng lướt gió tung mây của mình như thế nào rồi sao?

Tiên Bối: Không biết nữa.

Viên Viên: Không uống trà sữa à?

Tiên Bối: Không uống nổi. [khóc]

Viên Viên: Cái tiệm cậu hay uống kia cũng đắt quá mà, 22 một ngày, 660 một tháng, tháng rồi hoàn “Tòa thành thất lạc” cậu cũng chỉ được có 4000 – 5000 tiền nhuận bút, một ngày hai bữa chuyển phát nhanh đã 30 – 40 rồi, lại còn thuê phòng ở một mình giữa trung tâm thành phố, nạp tiền chơi game... Cậu cũng liều lắm.

Tiên Bối: Ừ.

Viên Viên: Uống thử trà sữa tiệm khác chưa?

Tiên Bối: Thử rồi, nhưng không ngon.

Viên Viên: Thôi vầy đi, tớ đặt trà sữa cho cậu một tuần, giờ cậu ngừng vẽ thêm đi, điều chỉnh lại, bỏ tình tiết Chu Viễn Sơn bị giết chết kia đi.

Tiên Bối: ... Không cần đâu...

Viên Viên: Đừng có khách khí với tớ, giờ tớ đặt cho cậu, cuối tuần nộp cho tớ một bản thảo hài lòng.

+++

Chiều đó, sau nửa tháng, Vừa Ý lại nhận được đơn đặt hàng của Tiên nữ sĩ.

Nhân viên sau quầy nghe được tin này, đều vui mừng vỗ tay.

Chọc cho khách dùng trà trong tiệm đều rồi rút liếc qua.

Chu Thanh Thụ cười đoán, nhất định là ‘Tiên nữ’ đi du lịch, nhất định là vậy!

Trần Chúc thì lại chỉ cười không nói, tất cả không ngoài dự đoán của anh.

Tiệm của anh, có lẽ sẽ thiếu nguyên liệu, thiếu nhân công, nhưng không thiếu nhất là khách quen.

Nhưng anh không ngờ, tối đó, anh lại vô tình gặp được vị Tiên nữ sĩ bé nhỏ này.

Ngay tại Wal Mart đối diện quảng trường.

Bởi trang phục của cô thật sự rất kỳ lạ, cảm giác như thể hận không trùm được hết luôn cả mắt mình.

Thân hình cô vốn không cao, dáng đứng hơi cúi gằm, khiến cô trông càng nhỏ xinh hơn.

Một cô gái nho nhỏ đứng trước giá bày hàng, nhỏ giọng lầm bầm với một tờ giấy, thỉnh thoảng nhìn giá bày một cái.

Như một cô phù thủy nhỏ đang lén niệm chú, bất cứ lúc nào cũng có thể khiến những món hàng không có sức sống kia vút lên nhảy múa cùng nhau.

Trần Chúc tình bơ nhìn cô một lát, tùy tiện lấy một tuýp kem đánh răng từ trên giá bày hàng ném vào xe đẩy siêu thị.

Đẩy xe đi tới chỗ cô.

“Lại gặp nhau rồi.” Trần Chúc đứng bên cạnh cô, bắt chuyện rất tự nhiên.

Lông mi của cô bé chớp chớp, mắt liếc liếc phải, ngăm ngăm trái, xác định bên này trừ cô ra, thật sự không còn ai khác, mới nhanh chóng nắm chặt tờ giấy vào tay, cảnh giác ngẩng mắt lên.

Vừa nhìn, Tiên Bối đã vội thu mắt lại, hơi ngẩn ra.

Đại não cô chết máy hai giây.

Sau đó khởi động lại.

Quét hệ thống...

Đầu búi nửa...

Người hồi trưa?

Sao anh lại xuất hiện?

Tiên Bối cúi đầu thấp hơn, cảm sắp gần hẳn vào xương quai xanh.

Cô cầm giỏ siêu thị bên chân lên, rồi nhặt đồ đạc, chuẩn bị trốn chết bất cứ lúc nào.

Ánh mắt nhìn từ trên cao xuống của người đàn ông vẫn chưa dời nổi một tấc: “Đi mua đồ dùng hằng ngày à?”

Các đốt ngón tay cầm giỏ siêu thị bắt đầu trắng bệch ra, Tiên Bối vô thức rụt vai lại.

Tại sao lại nói chuyện với tôi?

Đừng nói chuyện với tôi, tôi không biết trả lời như thế nào.

Van anh, van anh, mau đi đi.

Cô không lên tiếng, anh sẽ tự cảm thấy mất mặt, sẽ rời đi.

Nhưng một giây, hai giây... rồi một phút, người đàn ông vẫn không nhúc nhích, vẫn cứ cái vẻ bận rộn mà lại ung dung.

Không rõ là có đủ kiên nhẫn, hay là đủ hứng thú mà cố ý ép cô phản ứng lại.

Bất cứ ánh nhìn chăm chú nào trong thời gian dài cũng không khác gì bóp cổ, cảm giác không thở được cuộn trào mãnh liệt.

Tiên Bối không tài nào đứng đó được nữa, lấy kem đánh răng, ném vào trong giỏ, xoay người bỏ chạy.

Bên này, đúng rồi, có lẽ là hướng bên này, nhưng còn phải mua gì không, kem đánh răng mình đã lấy chưa? Lấy rồi.

Còn chưa tính tiền, chỉ cần mua kem đánh răng thôi đúng không...

Có nên mua thêm sữa chua không, quầy thu ngân ở đâu vậy?

... Trời ạ, anh đừng có tới đây.

Vì sao người đó lại!

Cứ đẩy xe, đi chậm chậm cách cô hơn một mét vậy?

Thật đáng sợ, tại sao lại đi theo tôi?

Đừng đi theo tôi, thật đáng sợ, van anh...

Làm sao bây giờ? Yêu cầu bảo an hay là nhân viên bán hàng giúp đỡ đây?

Nhưng phải nói với họ như thế nào...

...

Thấy cô bé như rần mất đầu, bước những bước nhỏ cực nhanh, liên tục vòng qua các giá hàng đi ra, Trần Chúc cũng không biết lòi đâu ra thú tiêu khiển xấu xa – theo đuôi một bé con “câm điếc”.

Hừm... cân nhắc lại, không thể nói là theo đuôi được, chỉ có mấy ông chú biến thái mới thích theo đuôi người ta thôi. Anh chỉ đang tiện đường, tiện đường thôi mà!

Trước bước đường sập đổ, Tiên Bối quyết định, vẫn phải dựa vào chính mình thôi.

Cô bỗng dừng chân lại, quả nhiên, người đàn ông cũng giảm chân lại theo.

Tiên Bối cúi đầu, khẽ cắn môi, lòng áng chùng: “Anh, anh có thể... đừng theo tôi được không...”

Giọng cực nhỏ, như thể tiếng bật hơi vậy, hơn thế nữa là còn lắp bắp.

Trần Chúc thực sự chưa nghe rõ, nhúu mày: “Em nói gì vậy?”

“Đừng theo...” Vẫn rất yếu hơi, rất khó khăn. Tiên Bối không nói thêm gì nữa, lấy điện thoại ra, mở hộp tin nhắn, điên cuồng gõ:

Đừng đi theo tôi.

Xóa.

Xin để tôi đi một mình.

Xóa.

...

Trần Chúc cao hơn cô rất nhiều, thị lực cũng tương đối tốt, anh thấy bàn tay nhỏ bé của cô cầm cái điện thoại, gõ rồi lại xóa, xóa rồi lại gõ.

Một lúc lâu sau, cô mới hơi nâng điện thoại lên, run run rẩy rẩy dựng thẳng nó cho anh nhìn, nghiêng đầu sang một bên, không dám đối mặt với anh:

Trên màn hình, trước con trỏ:

“Xin đừng đi theo tôi... [quỳ xuống]”

Dường như có thể nghe thấy cả tiếng “phịch” đầy tuyệt vọng và khẩn thiết ấy của đầu gối quỳ xuống.

Trần Chúc bật cười, cố nén vui vẻ, đáp nghiêm chỉnh: “Tiên tiểu thư, thật có lỗi. Tôi làm việc ở Vừa Ý, tôi biết rõ em là người khách quen mỗi ngày đều gọi trà sữa tiệm chúng tôi. Mấy nay em không đặt nên mọi người đều lo em gặp gì đó ngoài ý muốn, tôi mới qua xem. Tối nay chỉ là tình cờ gặp thôi.”

Nghe thấy hai chữ “Vừa Ý”, rõ ràng cô gái nhỏ ngơ ngác một xú.

Sau đó, cái đầu đang nghiêng sang bên dưới mũ, run bần với biên độ cực bé, và gật một cái.

“Em thật sự có họ Tiên à?” Trần Chúc không khỏi hỏi, thật sự rất hiếm người họ Tiên.

Gật đầu tiếp.

“Tên em là gì?”

Tiếng bật hơi tái xuất giang hồ: “Tiên Bối...”

“Gì?”

“Tiên Bối...” Vẫn chưa nghe rõ lắm.

Trên đầu cứ quảng cáo đủ loại hàng sale, Trần Chúc nghiêng người về phía trước, cố gắng nghe cho rõ câu trả lời của cô.

Lần thứ hai, anh đã nghe được đại khái, “Tiên Bối? ‘Bối’ trong ‘bối xác’ (vỏ sò) sao?”

Lấy gậy đầu ứng vạn biến, cô gái nhỏ không nói thêm lời nào, cũng không nhìn anh.

Nhân lúc người đàn ông chưa nói thêm mấy lời không dinh dưỡng nữa, Tiên Bối cất điện thoại vào túi quần, đi luôn, không hề quay đầu lại.

Trần Chúc cũng không đuổi theo, ngón tay đặt trên tay cầm xe đẩy bất giác gõ nhẹ nhẹ. Đứng một mình ở đó thật lâu, anh mới nghiêng đầu, cong môi cười mà chẳng biết vì sao.

Cũng đúng lúc đó, ánh mắt anh dừng lại trên giá hàng bên trái, ở khay hàng bày ngay gần những gói bánh gạo*.

(*) tiên bối (仙貝): loại bánh gạo chiên thành hình cong cong như vỏ sò

Vươn tay ra, ung dung lấy hai gói, ném vào xe.

Có một vài cảm xúc đến mà không duyên chẳng cớ, thí dụ như hôm nay đột nhiên muốn ăn bánh gạo.

NGUYÊN VỊ NGỌT BA PHẦN

Thất Bảo Tô

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Vị Thứ Ba

Edit: Tiểu Lăng

Hôm sau, mãi tận giữa trưa Trần Chúc mới đến tiệm.

Gọi là tuần tra tiệm, thực chất chỉ là xuống tầng, và đi một vòng. (==”)

Năm ngoái anh đã mua một ngôi nhà hai tầng mặt đường hơn 200m², tầng một dùng làm mặt tiền cửa hàng, tầng hai thì làm chỗ ở.

Lúc này, tiệm đã kín chỗ.

Trần Chúc vừa xuống, đã có mấy cô khách nhỏ vẫy tay, uốn éo gọi “anh chủ Trần”.

Trần Chúc đều chỉ cười.

Anh có một nụ cười rất mê người, dễ dàng lọt vào mắt các cô.

Vân môi rõ như tơ, khiến các cô có cảm giác tim mình đập thành thịch như đang đứng giữa trung tâm của thế giới.

Sau quầy, mấy nhân viên phục vụ mặc đồng phục màu xám trắng đang chia nhau phối đủ các sắc đồ uống cho khách hàng.

Trần Chúc lướt qua họ, vào gian làm việc của mình.

Anh lấy một hộp dâu tây từ trong túi mua hàng ra, đổ vào bồn rửa.

Chu Thanh Thụ nghe thấy tiếng nước chảy rào rào, lượn vô, thấy anh chủ đang chăm chú vôn vê mấy quả dâu tây, nhướn mày: “Định làm thức mới à?”

“Ừ.” Trần Chước cũng không thèm ngẩng đầu.

“Vị dâu sao?”

Trần Chước không đáp, bỏ dâu tây vào rổ cho ráo nước, bưng đến trước máy xay.

Trái ngọt đỏ tươi lăn xuống đáy cối xay, Chu Thanh Thụ đứng bên cạnh, rất quen tay thêm nước vào.

“Sắp hết mùa dâu rồi mà giờ cậu lại định pha nguyên vị dâu hết à?”

“Linh cảm bất chợt.” Trần Chước đáp, nhấn nút xay.

Rẹt rẹt vài giây, Chu Thanh Thụ chép miệng: “Nghĩ tên cho nó chưa?”

“Chưa.” Trần Chước đến bên tủ lạnh, lấy thố đun pho mát cách thủy ra.

Điện thoại của Chu Thanh Thụ reo lên.

Anh lục ra nhìn, trố mắt: “Aiyo, tiểu Tiên nữ của chúng ta lại đặt hàng rồi.”

Trần Chước quay đầu lại: “Tiểu Thụy đâu?”

Chu Thanh Thụ: “Đi giao hàng, sắp về rồi.”

Trần Chước gật đầu: “Cậu đi làm một ly nguyên vị ngọt ba phần đi, lát nữa tôi ra ngoài thì tiện mang qua luôn.”

Chu Thanh Thụ ngỡ mình nghe chưa thủng: “Giao hàng cho Tiên nữ á?”

“Ừ.”

“Nói thật, Tiên nữ cứ như bạn gái cũ đã chia tay lại quay lại với tiệm chúng ta ấy, cần phải đối xử tốt mới được.” Chu Thanh Thụ cảm khái.

Cái cách ví von quý gì vậy! Trần Chước thu mắt, đổ nước dâu đặc vào trong ly giấy: “Đi làm đi.”

Chu Thanh Thụ vâng lệnh, vén rèm ra lại quầy.

+++

Vì phải sửa bản thảo, Tiên Bối lại cú đêm, lúc dậy thì đã hơn mười hai giờ trưa.

Rút điện thoại ra, vào phòng tắm rửa mặt, tuýp kem đánh răng “mũm mĩm” trong cốc thật sự là tràn ngập cảm giác an toàn.

Lau mặt xong, Tiên Bối cầm bình giữ ẩm duy nhất trên giá rửa mặt, phun một ít ra lòng bàn tay.

Vừa định vỗ lên mặt, đã có người gõ cửa.

Tiên Bối ra cửa trước, ghé vào mắt mèo nhìn.

Lập tức sợ rụt đầu lại, nhăn mi tâm, a, tại sao lại là anh búi nửa đầu đó...

Tại sao anh lại đến đây?

Tiên Bối bứt rứt không yên, mút đầu ngón tay, không dám mở cửa.

Lưỡng lự trước mắt mèo mải, đã thấy người đàn ông dáng cao thẳng tắp như tượng ngọc đang nghiêm túc cầm gì đó bằng một tay.

Đợi được một lúc, anh lấy điện thoại ra.

Giống như hôm qua, điện thoại trong túi quần bỗng reo chuông liên hồi.

Tiên Bối nhảy dựng lên như bị bắt quả tang, lấy điện thoại ra, nhanh chóng tắt chuông.

Chất rắn truyền âm nhanh nhất, cũng rõ ràng nhất.

Biết cô bé chỉ cách mình một cánh cửa, khéo môi Trần Chước cong cong, bày tỏ mục đích đến: “Tôi đến giao trà sữa.”

Nhớ lại vẻ bối rối của cô tối qua tại siêu thị, anh cố ý hạ nhẹ giọng xuống, cũng vì thế mà cảm thấy, mình cứ như một lão sói xám đang giả làm bé thỏ con ngoan ngoãn để được mở cửa.

Hóa ra anh búi nửa đầu này là nhân viên giao hàng mới à...

Tiên Bối mở chốt cửa, cẩn thận từng li từng tí một mà đẩy cửa ra một khe nhỏ...

Trần Chước đứng ngoài cửa, và những gì anh thấy chẳng khác mấy so với lời miêu tả của Tiểu Thụy.

Một bàn tay mảnh khảnh trơn bóng giấu trong ống tay áo rộng thùng thình thò ra, hoàn toàn không dám lộ thêm gì.

Bàn tay nhỏ bé trước mặt anh ấy trắng một cách bệnh trạng – cái loại trắng nhợt nhạt kiểu quanh năm không phơi nắng.

Lại thêm nổi cô nhát quá, như thể đụng một cái đã rụt về.

Giống râu của chú ốc sên nhỏ, có lẽ tuy khác, nhưng lại cho ra kết quả giống nhau đến kỳ diệu.

Trần Chước đưa chiếc túi giấy kiểu cổ xưa đầy độc đáo cho bàn tay nhỏ bé đang căng thẳng kia.

Do trọng lực mà tay của cô bé hơi trĩu xuống, cô lập tức siết chặt năm ngón tay lại, rút vào trong khe cửa từng tí một.

Trần Chước hứng thú nhìn một loạt động tác chậm đáng yêu này.

Vì thể tích túi khá lớn, nên cửa cũng phải mở rộng hơn. Anh cũng nhờ đó mà ngắm được cô gái, chiếc mũi nho nhỏ, cái cằm hơi nhọn, và mái tóc đen chỉ dài tới bên gáy cúp vào trong.

Đôi mắt cô, trong nháy mắt cả hai đổi mặt, đã như nai con trong rừng bị hoảng sợ, vút cái vọt về trong cỏ cây mệnh mông.

Sao lại có thể có một cô gái như vậy?

Chẳng trách nhân viên giao hàng tiệm họ đi khắp nghìn nhà vạn hộ, lại ấn tượng với cô sâu nhất.

Còn Tiên Bối trong cửa thì...

Chỉ cảm thấy cái túi hôm nay hình như nặng hơn trước rất nhiều...

Cô xem đồ đóng gói bên trong, phát hiện bên cạnh ly trà sữa quen thuộc, sao lại có thêm một ly... màu hồng phấn? Giao nhầm hàng ư?

“Thấy gì chưa?” Cửa chưa đóng lại, cô vẫn đang khó hiểu thì đã nghe thấy giọng nam từ tính của người đàn ông.

Tiên Bối sững sờ, mở miệng hỏi: “Cái gì?”

Chỉ như một tiếng thở rất nhỏ, và Trần Chúc hoàn toàn không nghe thấy, tự nói tiếp: “Sản phẩm mới của tiệm chúng tôi, dâu tây phủ sữa*, vẫn chưa được bày bán, mang đến cho em uống thử.”

(*) dâu tây phủ sữa (草莓奶盖): biến tấu từ trà phủ sữa (奶盖茶) – một loại đồ uống chỉ có hai nhãn hiệu trà tại Đài Loan cung cấp. Khác với trà sữa pha giữa sữa và trà, trà phủ sữa chia làm hai lớp, trên là một lớp sữa dày khoảng 3cm, dưới là trà.

“...” Tiên Bối chờ ra.

Vì sao lại đột nhiên đưa thêm một ly cho cô?

Giờ phải làm sao?

Có phải nên cảm ơn anh ấy không?

Phải cảm ơn như thế nào mới được?

Trốn trong cửa nói cảm ơn có phải rất không lễ phép không? Mà hân anh ấy cũng sẽ không nghe thấy... OTZ.

Nhưng giờ cô vẫn chưa vũ trang đầy đủ, hoàn toàn không dám bước ra ngoài một bước...

Hồi lâu, trong cửa vẫn chẳng có động tĩnh gì, Trần Chúc cũng quen thế rồi. Vừa sâu sắc cảm thấy năng lực thích ứng của mình thật mạnh mẽ, anh vừa định chào tạm biệt.

“Tôi đi trước đây.”

Lúc này, cánh tay “râu nhỏ” chột thò ra từ trong khe cửa.

“Xin, xin chờ chút.”

Giọng vẫn nhỏ như thế, nhưng Trần Chúc đã nghe thấy được, anh không hề nhúc nhích, kiên nhẫn đợi.

Cô thu tay về, một phút sau, “râu nhỏ” của cô lại đưa một tờ giấy ra. Trần Chúc tiếp lấy, cúi xuống nhìn.

Trên giấy trắng là một dòng chữ viết bằng bút dạ:

“Cảm ơn!”

Cuối dòng còn ký họa mặt cô gái nhỏ tóc ngắn, với vẻ mặt như thế này (> <).

Trần Chúc giãn mặt ra: “Không cần cảm ơn.”

Nghĩ một lát, người đàn ông lại lấy một cây bút máy từ trong túi ra, viết nhanh một hàng chữ trên tờ giấy đó, nhét lại vào khe cửa.

Tiên Bối lấy bằng hai tay, nhìn kỹ, là một dòng chữ rồng bay phượng múa:

“Mai tôi vẫn còn đi giao trà sữa, có thể nói cho tôi biết cảm tưởng và đề nghị sau khi uống thử được không? Ghi trên giấy là được.”

Tiếng ngòi bút cạ vào giấy vang lên, tờ giấy lại được đưa ra:

“Được.”

+++

Xuống dưới tầng, Trần Chúc thở một hơi dài đầy nhẹ nhõm.

Cô sợ người lạ như thế, khiến tim anh không khỏi thót lên, hô hấp cũng không dám dùng sức.

Trần Chúc lắc chùm chìa khóa xe, đi ra chỗ để xe.

Thật ra anh lừa Chu Thanh Thụ.

Hôm nay anh đi giao trà sữa đến đây, không phải là vì tiện đường.

Mà là vì, thiếu nữ đội chiếc mũ lưỡi trai màu trắng mà anh vô tình gặp phải tối qua ấy, chính là nguồn gốc linh cảm của anh.

Xuất phát từ sự lễ phép, anh muốn đưa sản phẩm mới ra lò đầu tiên đến đây cho cô uống thử.

NGUYÊN VỊ NGỌT BA PHẦN

Thất Bảo Tô

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Vị Thứ Tư

Edit: Tiểu Lăng

Tiên Bối xách cái túi to kia về phòng, để nó xuống cạnh màn hình.

Túi giấy màu vàng xám xưa cũ, không hề trang trí thêm chút hoa văn nào, chỉ có mỗi hai chữ ngắn gọn đầy hương vị hoài cổ - Vừa Ý.

Tiên Bối cẩn thận lấy ly dâu tây phủ sữa kia ra, cầm nó trong tay, cảm thấy lòng bàn tay hơi lạnh lạnh.

Qua chất lỏng nửa trong suốt màu đỏ tươi, có thể thấy rõ lớp thịt dâu đang trôi nổi trong đó.

Lớp sữa mềm dày, pha vào đó một tầng cao màu trắng như phấn, chiếm đến 2/3 dung tích của ly.

Mở nắp giấy, hương ngọt dịu dịu thấm vào mũi, là mùi hương có lẫn vị sữa.

Có vẻ rất ngon...

Lấy ống hút ra --- quên chưa nói, ống hút của Vừa Ý đều được gói trong một bọc giấy dài nhọn.

Hủy đi dịch vụ chuyển phát nhanh của họ, quả thật như thể hủy đi một món quà hay một tác phẩm nghệ thuật.

Ngồi xuống, cầm ống hút vào, thịt dâu tươi non mập mập quần lấy nhau thành một xoáy.

Tiên Bối chấp tay trước ngực làm một lễ, trong lòng thấy đội ơn, đội ơn tất cả những mỹ vị trên thế gian này, và cả người sáng tạo ra chúng.

Sau đó nghiêng người ra trước, hút rột... một hơi.

Wow ~ ngon quá đi...

Trong miệng dấy lên một mùi hương trong trẻo thơm phức, và tràn ngập những viên quả với phân lượng vừa đủ...

Độ ngọt cũng rất vừa vặn...

Cô không phải là người hảo ngọt, nên bình thường chỉ gọi trà sữa ngọt có ba phần.

Vốn tưởng lớp dưới chỉ là nước dâu không thôi, ai ngờ trong đó lại có cả trà xanh hơi chát, phối cùng tầng pho mát mềm mịn tráng mỏng trên miệng ly, trung hòa tuyệt vời với nước trái cây chỉ có độ một vị ngọt.

Để lại một dư vị quanh quẩn mãi sau mùi hương ngọt ngào...

...

Bỏ ra nửa tiếng chỉ để dốc lòng uống hết ly đó, ngay cả lớp sữa mềm cũng không thoát khỏi sự càn quét của ống hút.

Tiên Bối lấy giấy A4 từ trong ngăn kéo ra, cầm bút lên.

Đã đáp ứng viết đánh giá cho người ta, hơn nữa còn là đồ uống miễn phí, vậy thì càng phải viết sao cho thành tâm.

Nghĩ tới suy lui, Tiên Bối lôi từ điển ra, tìm đủ loại từ ngữ hoa mỹ, nghiêm túc viết hai trăm chữ bày tỏ sự yêu thích đối với ly đồ uống này.

Viết xong, đọc lại một lượt, thấy thế nào cũng quá cứng nhắc và qua loa...

Quả nhiên cô không phải là một người biết biểu đạt mà...

Tiên Bối rầu rĩ liệt ra bàn, trầm tư một chốc, nhắc đầu lên, thò tay lấy màu nước dưới giá sách bên trên...

+++

Trưa hôm sau, Trần Chúc lại chủ động ôm việc của Tiểu Thụy.

Đưa mắt nhìn xe anh chủ quét bụi mà đi, Tiểu Thụy và phó chủ tiệm Chu đứng song song với nhau, trông đều có suy tư.

Tiểu Thụy: “Gần đây anh chủ bắt đầu thâm nhập vào đời sống quần chúng rồi sao?”

Chu Thanh Thụy cười ha ha: “Là thâm nhập vào đời sống thiên đình mới phải.”

Tiểu Thụy: “?? Hả?”

Chu Thanh Thụy nhú mày: “Tiên nữ rất đẹp sao?”

Tiểu Thụy thông tay: “... Em biết sao được, em mới chỉ thấy mỗi một bên tay của cô ấy, còn chưa nói với cô ấy câu nào.”

Chu Thanh Thụy gật đầu liên tục, vẻ hiểu rõ: “Quả nhiên, đàn ông đều có hứng thú với kiểu cô gái thần bí.”

Tiểu Thụy: “Ế???”

Chu Thanh Thụ quàng lấy bả vai cậu: “Chú còn nhỏ, chưa hiểu được đâu, cứ chờ cao thêm tý nữa rồi biết.”

Tiểu Thụy thấp hơn người này một cái đầu lập tức quăng cái tay này ra: “Anh lăn sang bên đi.”

+++

Vừa đi một tý, Trần Chúc đã đến quận Cảnh, sớm hơn mười phút so với dự định.

Lúc này, Tiên Bối đang ngồi chồm hồm trên mặt ghế, vắt kiệt óc để đấu tranh với tình tiết của “Kỳ Tà”.

Nghe thấy tiếng chuông cửa, người cô căng chặt.

Tiếng động này đã vang lên rất nhiều lần, nhưng mỗi lần vẫn đều khiến cô hoảng sợ.

Nhớ tới cái gì đó, Tiên Bối há miệng thở dốc, luống cuống lạch cạch lục mấy bản vẽ tay trên bàn.

Mãi một lúc sau mới tìm được bức vẽ màu nước hôm qua ở trong kẹp, cô rút nó ra, đi dép lê vào, chạy chậm đến trước cửa.

Ghé vào mắt mèo nhìn, quả nhiên là anh ấy.

Quý anh búi nửa đầu hôm nay cũng không búi một nửa nữa, mà cột hết lên cao, lộ ra trọn vẹn cái cổ đẹp mắt.

Sở dĩ đẹp mắt, là vì cái nét yết hầu của anh vô cùng rõ ràng.

Cô đã từng học qua cách xử lý phần bóng của bộ phận này trong phác họa nhân vật nam, của anh lại y hệt như thế, thậm chí còn sáng và rõ nét hơn rất nhiều.

Lại còn sót dưới phần xương quai hàm cũng rất dễ thu hút sự chú ý kia nữa...

Góc cạnh quả thực quá sắc nét, kể cả tóc anh có dài hơn cũng không bớt được mùi vị đàn ông.

Nghĩ một lát, Tiên Bối giờ bức vẽ trong tay lên, nhìn qua nhìn lại.

Cô rất hiếm khi vẽ theo phong cách này, cũng không biết có thỏa được lòng người ta hay không.

Hít sâu một hơi, Tiên Bối mở chốt cửa, đẩy cánh cửa ra một khe trong phạm vi tiếp nhận bình thường của cô.

Sau đó, chậm rì rì... chìa tờ giấy ra.

Ngoài cửa, Trần Chúc nhướng mày nhìn ---

Một tờ giấy ló từng centimet ra chỗ mình.

Anh đưa tay định lấy, lại thành ra tờ giấy bị kéo căng về.

Như thế dịch ra xa thêm một bước, sẽ có lửa đốt mình vậy.

Sau cả một hồi, người bên trong như kiểu bị phồng, buông lỏng ra, tờ giấy hoàn toàn nằm vào trong tay Trần Chúc.

Trần Chúc vuốt phẳng nó, cúi đầu nhìn, hơi sững sốt.

Trên tờ giấy trắng, không phải là mấy dòng ngắn ngủi, cũng không phải văn dài lê thê, mà là một bức tranh.

Vẽ màu nước.

Thiếu nữ tóc bạc ngang vai, mặc chân váy tutu macaron* màu hồng và áo cộc tay màu xanh bạc hà.

(*) váy tutu macaron: váy bông công chúa xếp li

Giày da mũi tròn cũng một màu trắng sữa, trên tóc còn cài một cái cặp hình chiếc lá.

Hai tay cô ôm một cái túi nhỏ hình dâu tây. Đầu hơi nghiêng, má đỏ ửng, hai mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm.

Dưới bức tranh viết một dòng chữ:

“Vô cùng cảm ơn, dâu tây phủ sữa rất ngon. Nhưng năng lực biểu đạt của tôi có hạn, chỉ có thể vẽ một bức nhân cách hóa nó.”

Trần Chước cong môi, nhìn lại bức tranh một lần nữa thật cẩn thận.

Hiển nhiên nó rất được dụng lòng, mỗi một phần đều được cô cụ thể hóa thành phục sức và màu sắc phù hợp để biểu đạt, hết như nó vốn phải là như thế.

Nụ cười rục rờ của thiếu nữ, có lẽ chính là hương vị mà ly đồ uống này mang đến.

Đối với Trần Chước, có hai chữ “rất ngon” đã là đủ lắm rồi.

Nhận được một tác phẩm họa như vậy, hoàn toàn là một niềm vui bất ngờ ngoài dự đoán.

Trần Chước trực tiếp lấy bút lông trong túi quần ra, viết, “Tranh rất đẹp, có thể tặng cho tôi không?”

Trả về trong khe cửa.

Tiên Bối tiếp lấy, đọc câu trả lời trên đó, trái tim lo lắng không thôi mới từ từ rơi xuống.

Khóe môi bất giác cong lên, cô xoay người, chạy vào phòng lấy một cây bút, trên đường ra cửa viết:

“Vốn để tặng anh.”

Trần Chúc đứng bên ngoài, có thể nghe rõ tiếng dép lê của cô gái quẹt xuống đất.

Anh cười hiều ỷ, lại nhìn thấy tờ giấy ló đầu ra khỏi khe cửa ấy.

Song lúc này, nó không thăm dò đây cảnh giác nữa, mà đi được một nửa đã ngừng, như đang ngoan ngoãn chờ Trần Chúc cầm lấy mình.

Anh cầm lấy.

Đọc dòng chữ trên đó, người đàn ông lại nhướng mày.

Viết cảm ơn, rồi đang định trả giấy về, anh lại nghĩ nghĩ, đặt bút bổ sung thêm một chút.

Tờ giấy lại quay về tay Tiên Bối, cô suýt nữa thì phì cười.

Anh đang học cô hôm qua sao, sau chữ “cảm ơn”, còn ký họa một cái mặt cười.

Nhưng mà...

Vẽ hơi xấu...

Rõ ràng ngũ quan của mình góc cạnh, sáng sủa như thế, lại vẽ thành một lão đầu đình.

Xấu mà lại đáng yêu quá.

Lúc này, người đàn ông ngoài cửa lại nói: “Hôm nay không cầm trà sữa của em đến.”

“...”Ồ, đúng rồi, còn có trà sữa nữa, Tiên Bối yên lặng đáp trong lòng.

Đưa tranh qua, cô bỗng tò mò thân phận của người đàn ông.

Từ hồi chuyển tới đây, lần đầu tiên cô nói nhiều và lâu như thế với một người không phải biên tập của mình.

Chẳng lẽ thật sự là đối người giao trà sữa sao?

Nghi vấn dấy lên cao trong lòng, Tiên Bối thử há miệng, nhưng không tài nào hỏi ra tiếng được.

Quá khó...

Đành phải tiếp tục hỏi trên tờ giấy kia: “Sau này anh sẽ luôn đi giao trà sữa ư?”

Đưa tranh rồi, cô sẽ lại giấu mình sau cửa, nhận chuyển phát nhanh như trước.

Bên ngoài, người đàn ông nhận lấy tờ giấy, nhưng không đáp lại.

Có lẽ là kết thúc rồi.

Anh lấy được tranh, cô nhận trà sữa.

Anh nói cảm ơn xong, cuộc trò chuyện hôm nay sẽ chấm dứt phải không?

Vậy hẳn mới đúng chứ?

Có phải cô nên đóng cửa lại không?

Tiên Bối yếu ớt tựa vào sau cánh cửa, gãi đầu, hơi luống cuống.

Anh đã đọc câu hỏi trên giấy chưa?

Cô hỏi như vậy có phải quá thừa không?

Có phải hơi có phần cố ý làm quen không?

Xong đời rồi, có phải anh sẽ cảm thấy cô có ý đồ gì với anh không?

A a a... lòng hiếu kỳ quả nhiên sẽ giết chết mèo... TAT

Hành lang thật yên tĩnh.

Bỗng, cô nghe thấy tiếng anh gấp nhẹ giấy, sột soạt sột soạt.

“Tôi đi trước đây.” Người bên ngoài nói, giọng bình thản.

May quá may quá, hẳn là anh không thấy rồi, hoặc là thấy rồi nhưng không chú ý.

Hoạt động tâm lý quá mạnh, khiến Tiên Bối mệt bò ra đất.

Cô gạt đầu hai cái, không biết để cho ai nhìn, vai đụng vào cửa, định từ từ đỡ người dậy.

Một hồi, bàn tay đang định khóa cửa đã bị bắt lại!

Lực tác dụng ngược bỗng xuất hiện này, khiến Tiên Bối hoảng sợ, suýt nhảy lùi lại cả mét.

Sau đó, cô nghe thấy giọng nam trầm nhẹ ngoài cửa hỏi: “Em mong sau này tôi sẽ đi giao à?”

Giọng nói như điện giật...

Vang lên từ bên kia cánh cửa...

...

...

Gì, gì cơ?

Máu dồn lên đại não, mặt Tiên Bối lập tức đỏ bừng lên.

NGUYÊN VỊ NGỌT BA PHẦN

Thất Bảo Tô

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Vị Thứ Năm

Edit: Tiểu Lăng

Năm phút sau.

Tiên Bối lê dép về phòng, sau đó “phịch”, liệt thẳng xuống ghế.

Nhìn màn hình tối đen trước mặt, Tiên Bối nhú chặt mi tâm, hơi khó chịu, cũng có phần hối hận.

Hành động vừa rồi của cô có phải hơi quá đáng không?

Trong chớp lát khi mặt nóng lên tới cực độ, cô bất giác kéo mạnh cửa lại, và cứ thế...

Đóng, đóng cửa lại...

Sầm một cái, cực nhanh, khiến người ta cảm nhận được cả một trận gió trong không khí.

Tiên Bối nhắm mắt lại, xòe tay ra, vẻ mặt tuyệt vọng.

...

Không biết cô lấy đâu ra sức lớn như vậy...

Càng không biết người ta có tức giận không...

Dù sao lúc cô vội đóng cửa lại, bên ngoài không hề có động tĩnh gì.

Rất lâu sau, đến lúc hơi nóng trên gò má lạnh bớt, cô mới đi ra, ghé vào mắt mèo, lén lút nhìn ra ngoài.

Hành lang trống không, như chưa từng có ai tới qua.

Nghĩ một lát, Tiên Bối gãi lông trên đầu.

Bó tay, hoàn toàn bó tay, cô rất sợ vấn đề này.

Một khi làm quen một người, chẳng khác nào đưa người đó một tấm thẻ thông hành, cũng có nghĩa là sắp hao phí rất nhiều thời gian sắp tới của mình.

Nếu...

Nếu muốn xây dựng một mối quan hệ, thì sau mỗi quan hệ này, nhất định sẽ có rất nhiều thứ to lớn, phức tạp, phiền toái và lắt nhắt cần cô phải xử lý.

Bước một chân vào một cánh rừng lạ, ai biết được con đường phía trước là trăm hoa hay hồ sâu?

Hoàn toàn không dám nghĩ nữa.

Nhưng, người nói trước rõ ràng là cô.

Vậy tại sao cô phải hỏi ra lời chứ.

Phản ứng trước sau của cô hoàn toàn không ăn khớp.

Người đó sẽ không thấy mình bị tinh thần phân liệt chứ?

Làm sao bây giờ?

Tiên Bối lo đến độ vành mắt phấm đỏ, tim như bị ngâm trong nước chanh, chua lè.

Cô nghĩ trước suy sau, chỉ có thể tìm một người xin được giúp đỡ.

Tiên Bối di chuột, màn hình sáng lên, kéo thanh cuộn xuống, tìm thấy biên tập Viên Viên.

Cô lách cách gõ bàn phím, đánh chữ dễ hơn nói chuyện trực tiếp với nhau nhiều.

Tiên Bối: Viên Viên, có ở đây không...

Viên Viên: Có gì nói đi.

Tiên Bối: Hình như tớ làm một chuyện sai...

Viên Viên: Có phải chưa sửa tý bản thảo nào của “Kỳ Tà” không?

Tiên Bối: ... Không phải...

Viên Viên: Vậy là gì? Tạm thời tớ chưa nghĩ ra sai lầm gì nghiêm trọng hơn.

Vậy nên, Tiên Bối sắp xếp lại từ ngữ gần mười phút, xóa xóa sửa sửa.

Mới kể hết đầu đuôi chuyện giữa trưa cho Viên Viên.

Cuối cùng kết thúc bằng một câu “Giờ tớ phải làm gì đây, giúp tớ TAT”.

Viên Viên: Tớ mơ màng sắp ngủ đến nơi rồi đấy.

Viên Viên: Cậu chờ tý, tớ xem đã.

Tiên Bối: Ừ.

Lúc này Tiên Bối mới thả lỏng một lát, chẳng biết từ lúc nào tay trái đã nằm lại thành năm đấm, áp vào lòng bàn tay phải.

Ươn ướt, đầy mồ hôi.

Tiên Bối hoảng lên, thò tay lấy một tờ khăn giấy, gắng lau cho khô mới đựng lại chuột.

... Con chuột cũng trơn truồn trượt, nhất định là do dính mồ hôi trên tay...

Mặt bỗng lại nóng lên, Tiên Bối rút thêm một tờ khăn giấy nữa, lau nhẹ chuột...

Trên màn hình.

Viên Viên đã rep tin nhắn, trọng điểm quan tâm của cô ấy lại bay ra khỏi hệ ngân hà ---

“Anh giao trà sữa có đẹp trai không?”

Tiên Bối: ...

Tiên Bối: Sao lại hỏi thế?

Viên Viên: Điều này ảnh hưởng đến câu trả lời tiếp theo của tớ dành cho cậu.

Tiên Bối nghĩ một lát: Rất có khí chất, rất dịu dàng, khác hẳn với những người bình thường. (đúng rồi, Chúc ca khác hẳn với người bình thường nha ~)

Viên Viên: Cậu có thể nói thẳng ra là đẹp trai hay không đẹp trai không?

Tiên Bối gõ một ngón mỡ cò: Đẹp trai...

Gửi xong, cô nhanh nhìn trái ngó phải, như thể người trong cuộc đang đứng ngay bên cạnh cô, câu trả lời này có thể bị anh nhìn thấy vậy, cảm thấy hổ thẹn đến khó tả.

Viên Viên: Thế tớ đây nói thẳng, cậu quá đáng rồi.

Viên Viên: Người ta đưa đồ uống miễn phí cho cậu, để cậu thăm định đánh giá, cậu vẽ một bức phản hồi nhân cách hóa, không vấn đề gì.

Viên Viên: Nhưng sau đó cậu hỏi sau này người ta có luôn đi giao trà sữa không, thì có phần...

“Tỏ ý có hảo cảm với người ta đấy, biết không?”

“Sau này anh sẽ luôn đi giao trà sữa ư = rất mong sau này anh sẽ luôn đi giao.”

Những lời này như sấm sét hạ xuống đất bằng, giật đến Tiên Bối phát hoảng.

Viên Viên vẫn tiếp tục nhắn tin ồ ạt.

“Nếu như hoàn toàn không muốn người ta đi giao, vậy cậu sẽ không thềm hỏi.”

“Cậu sẽ chỉ không nhận được mà ới mưa trong lòng, không phải sau này đều là người đó đi giao chứ.”

Thì ra là vậy sao?

Màn hình máy tính hắt đã trở thành máy sưởi ấm, cả gương mặt Tiên Bối đều đỏ ửng lên, nhìn không chớp mắt vào khung chat với biên tập:

“Đây là chuyện tốt nha, cậu muốn kết bạn với người khác.”

Viên Viên vẫn đang thao thao bất tuyệt:

“Nhưng ngay sau đó cậu đã đóng cửa lại rồi??”

“Vẫn còn cơ hội cứu vãn, đó là chủ động nói xin lỗi.”

“Người ta giao chuyển phát nhanh cho cậu, cậu nên có cách liên lạc. Gửi một tin nhắn, chân thành nói xin lỗi với người ta.”

“Còn vì sao người ta không trực tiếp trả lời, mà lại đẩy vấn đề này về...”

“Tớ thấy hẳn là người ta xấu hổ, ngại nói mình cũng muốn đến.”

“Cậu thấy người ta kiên nhẫn với cậu biết bao, ai nguyện ý trao đổi bằng giấy qua một cánh cửa với một người rõ ràng có thể nói chuyện chứ, quá quái dị, hồi cậu học trung học cũng truyền giấy à?”

“Đúng rồi, người đó bao nhiêu rồi hả?”

Đến phiên cô nói chuyện rồi sao?

Tiên Bối vội sờ vào phím số: Hẳn là hơn 30 đi...

Nghĩ một lát, thêm ba chữ: Trông vẻ vậy.

Nhấn gửi.

Viên Viên vô cùng kinh ngạc:

“Già như vậy ư!”

“Tớ còn tưởng là một cậu trai chuyển phát nhanh trẻ tuổi xinh xắn, ai ngờ là một ông chú già?”

Tiên Bối mấp máy môi, không lên tiếng.

“Vậy tuyệt đối không phải là xấu hổ.”

Tiên Bối nhỏ giọng hỏi thầm trong lòng, vậy là cái gì.

“Là cố ý đùa cậu!!” Viên Viên dùng ba dấu chấm than liên tiếp để biểu đạt cảm xúc.

+++

Tối đó, Trần Chước vừa tắm xong, lau mái tóc ướt sung, trực tiếp trùm khăn tắm lên đầu.

Đang định mở cửa ra phòng tắm, người đàn ông ngừng tay lại, hạ mắt, liếc tay nắm cửa.

Nhớ hồi trưa, anh cũng giữ tay người ta lại như vậy.

Bởi vì chút hứng thú tột hại bỗng dấy lên, và một ít xúc động mà chính anh cũng không rõ.

Giống như tối đó ở siêu thị.

Bị cách mặt, ăn chè bế môn, cũng là do gieo gió gặt bão.

Trần Chước cười khẽ một tiếng.

Kết thúc hồi tưởng, Trần Chước về phòng ngủ.

Anh rời điện thoại trên bàn, lại thấy một thông báo tin nhắn như hồi sáng.

Ấn mở, Trần Chước hơi sửng sốt, người gửi là “Tiên nữ sĩ”.

Nội dung không dài, kiểu ba khúc*, liếc cái đã đọc hết:

“Thật xin lỗi, tôi không cố ý đóng cửa, vô cùng xin lỗi [quỳ].”

(*) kiểu ba khúc: ngắt câu làm ba đoạn

Bật cười, Trần Chúc đọc lại tin nhắn một lần, khóe môi càng cong lên.

Anh tháo khăn tắm trên đầu xuống, khoanh tay, thăm thở dài.

Trần Chúc ơi Trần Chúc, mới có vài ngày, mi đã để khách hàng – tiểu Thượng đế của mi quỳ mi bao nhiêu lần rồi.

Người đàn ông tiện tay vắt khăn tắm lên thành ghế gỗ thô, đứng đến bên cửa sổ.

Sau rèm, là quảng trường lung linh đủ sắc ánh đèn.

Trầm ngâm mấy giây, Trần Chúc giơ tay lên, trực tiếp mở khung trả lời tin nhắn.

+++

Cùng lúc đó, Tiên Bối hai tay kẹp điện thoại.

Vô cùng lo lắng đảo quanh phòng, một vòng, một vòng, lại một vòng.

Cô đang thi với một đối thủ mạnh mẽ là trái tim.

Xem nó đập nhanh hơn, hay là cô đi nhanh hơn.

Tay dán lên miệng, răng cửa gặm lấy đốt ngon tay, có phần hơi đau, kiểu như thế mới có thể bớt căng thẳng.

Một tin nhắn chưa đến hai mươi chữ, nhưng chỉ riêng quá trình nhúc nhích ngón cái, ấn nút gửi đi thôi đã tốn mất nửa giờ tâm sức của Tiên Bối.

Thật sự đó là một quyết định vĩ đại.

Rất nhanh, chiếc điện thoại mà cô đang nâng như cúng Phật reo lên.

Là thông báo trả lời tin nhắn!

Tiên Bối như trút được gánh nặng, nằm bò ra bàn.

Aaaaaa.

Chà chà tay để trút bớt cảm xúc, cô nghiêng đầu, nín thở ấn mở tin nhắn đó, nhìn từng chữ một:

“Thật xin lỗi.”

Hả?

Tiên Bối ngơ ngác, mở to mắt.

Vô thức nhấc mi mắt lên liếc góc trên bên phải, người nói xin lỗi là cô mà, chẳng lẽ không phải nên đáp là “không sao” ư...

Không không, Tiên Bối lập tức tự phản bác, cũng không nhất định phải tha thứ cô, không tha thứ cũng không sao...

Thật sự không sao...

Điện thoại lại reo lên tiếp, Tiên Bối hoảng sợ, suýt nữa đánh rơi.

“Dọa em rồi sao?”

Cái gì?

Là chỉ chuyện ban ngày, hay là lời xin lỗi vừa rồi của anh?

Sau lưng ướt mồ hôi, hoàn toàn không hiểu, giờ có kịp hỏi Viên Viên không?

Nhưng hình như hết giờ làm việc của cậu ấy rồi.

Song ngay sau đó, lại có một tin nhắn gửi tới, học giọng điệu xin lỗi của cô, trả lời rõ ràng:

“Vô cùng xin lỗi, tôi cố ý hỏi vậy, là vì mai vẫn muốn gặp em.”

NGUYỄN VỊ NGỌT BA PHẦN

Thất Bảo Tô

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Vị Thứ Sáu

Edit: Tiểu Lăng

Vẫn, vẫn, vẫn, vẫn, vẫn muốn gặp cô?

Tim Tiên Bối bỗng đập nhanh hơn, thành thịch thành thịch, rung động cả màng nhĩ.

Ngẩn cả người ra, Tiên Bối vội nháy mắt, nhìn đi nhìn lại ba tin nhắn ngắn này nhiều lần.

Sau khi tốt nghiệp, cô rút cổ lại trong phòng lâu như thế, chưa từng có ai chủ động nói muốn gặp cô, muốn nhìn thấy cô.

Bởi trò chuyện với cô rất vất vả, gõ mãi không ra được một chữ, mở miệng nói cũng cứ như muỗi kêu.

Nói như Viên Viên thì là, mỗi lần công việc cần gấp, đến ký hợp đồng một lần, chẳng khác gì độ kiếp*cả.

(*) độ kiếp: vượt qua kiếp nạn để thành tiên (thường là kiếp nạn thiên lôi đánh xuống)

Vì thế nên...

Thật khó khăn...

Cô phải nhắn lại cho anh như thế nào đây?

Anh nói thật xin lỗi, cô phải nói không sao nhỉ?

Anh nói muốn gặp cô, cô phải nói tôi cũng vậy đúng không?

Có phải đồng ý cũng tương đương với việc, sau này anh sẽ đến mỗi ngày?

Nếu, nếu anh không bài xích cách trò chuyện bằng viết chữ, cô cũng có thể...

Nói chuyện với anh...

Nhưng cuối tháng phải trả phòng thuê rồi...

Cũng không biết sẽ chuyển đi đâu ở, có uống được trà sữa của Vừa Ý không...

Bỗng có một ngày, cô không đặt hàng nữa, biến mất không tăm tích.

Hay là chuyển nhà thật...

Lần đầu tiên người ta tới tìm mình, cũng là vì nửa tháng rồi mình không đặt hàng...

Nếu anh lại tới đây, chẳng phải sẽ thất vọng vì bị cho leo cây, hoặc sẽ cảm thấy... mình bị... lừa?

Vả lại nếu mình không uống trà sữa nhà họ nữa...

Cũng sẽ không quan trọng lắm với họ đi...

Đối với anh, sự tồn tại của cô có tất yếu ư?

Hình như không có.

...

Tiên Bối nghĩ ngàn suy vạn, lòng luống cuống, loạn thành một nùi.

Chẳng biết nên nhả lại như thế nào.

Tại sao lại có nhiều tình huống không thể nào đoán trước như vậy chứ?

Lo quá...

Nếu không... cắt đứt luôn khả năng phát triển tiếp đi.

Nghĩ vậy, Tiên Bối nắm chặt điện thoại, thoát khung nhả tin với Trần Chúc ra, tìm khung chat với Viên Viên.

Gõ: Ngày mai đừng...

Xóa sạch.

“Mai tớ không uống trà sữa, cậu đừng đặt giúp tớ...”

Tiên Bối cụp đầu xuống, không tài nào gửi đi được.

Như thế cứ như đang trốn tránh vấn đề, lấy người khác làm bia đỡ đạn.

Mệt quá.

Tiên Bối tắt khung chat với biên tập đi, về khung nhả tin.

Cô cảm thấy mình nhất định phải nói tình huống thật cho người ta.

“Chắc là, tôi”

Ngón tay trắng đến độ gần như trong suốt ngừng một chút:

“sẽ không đặt trà sữa khá lâu, vì một vài nguyên nhân.”

Nhắm vội mắt, lấy tay che đi nửa mặt, không dám nhìn, nhấn nút gửi.

Gửi rồi!

Gửi đi rồi, trời ạ!!

Tiên Bối nhanh chóng đập góc bàn, để ghế xoay tải mình tháo chạy nhanh như chớp, ra xa khỏi bàn học tám mét*.

(*) chỗ này trong bản tiếng Trung là tám trượng, nhưng 8 trượng = 27.6m (không hợp lý với diện tích phòng), cho nên mạn phép thay là 8m.

Vì để rời xa điện thoại trên bàn...

Nhưng, chớp mắt một cái, Tiên Bối đã thấy màn hình lóe lên lên.

Cô hơi kinh ngạc, anh nhắn lại rất nhanh.

Chần chừ, chân sau lại đập nhẹ một cái.

Tiên Bối ngồi trên ghế, di từng chút từng chút một về vị trí cũ.

Nâng điện thoại lên, khi cô cho rằng người đàn ông sẽ hỏi nguyên nhân cụ thể thì ---

Anh chỉ gửi tới một câu:

“Ngày mai vẫn đặt chứ?”

Tiên Bối ngẩn người, đáp: “Đặt.”

Viên Viên nói đã đặt một tuần cho cô.

“Vậy mai gặp, đi nghỉ sớm đi.”

Tiên Bối đỡ đầu, vẫn hơi choáng với phản ứng ngoài ý muốn của anh, chậm chạp gõ một chữ “Được...” đáp lại.

Vừa đánh chữ, cô vừa cẩn thận lên tiếng thật nhỏ trong lòng.

+++

Trần Chúc hỏi như thế không phải không có nguyên do.

So với chất vấn “Vì sao không đặt” một cách đơn giản, trực tiếp, hùng hổ dọa người, cách thăm dò quanh co này càng dễ moi ra đáp án mà anh muốn hơn.

Sau khi tỏ rõ ý muốn gặp vào ngày mai, cô gái nhỏ vẫn cho phép anh đi đưa trà sữa.

Như vậy, hẳn trong những nỗi niềm khó nói vì sao không thể đặt hàng trường kỳ nữa, không có anh.

Thế nên, Trần Chúc yên tâm.

Người đàn ông sấy khô tóc, lót gối, dựa vào đầu giường.

Cầm quyển sách bên cạnh lên, đọc mấy trang, không tập trung lắm.

Trần Chúc lại cầm di động lên, tìm “Tiên nữ sĩ” trong danh bạ, ấn mở thông tin kỹ càng.

Nghĩ một lúc, anh xóa ghi chú cũ đi.

Con trỏ chớp chớp vài giây, một cái tên ba chữ lạ lẫm đã chiếm cứ lãnh địa này:

Bé sò nhỏ. (Tiểu phiến bối)

Bé sò nhỏ thích đóng cửa.

+++

Hôm sau.

Bối – ma cuồng thức đêm, không biết vì sao lại rất ngoan ngoãn ngủ trước 11h, nên dậy rất sớm.

Có hẳn một buổi sáng, nghĩa là có thêm rất nhiều thời giờ để làm rất nhiều chuyện.

Cô dứt khoát dọn dẹp lại nhà, soạn ra hẳn ba túi đầy những đồ cần vứt đi...

Thật nhiều...

Đây là kho thóc mùa đông của chuột sao...

Lặng lẽ phát ói với mình trong lòng, Tiên Bối chuyển từng túi ra cửa.

Chậm rì rì đi ra sau rèm, Tiên Bối vạch một nếp nhỏ lên, ghé mắt dò ra ngoài.

Trời không đẹp, như bị phủ lên một bức màn màu xám mờ vậ.

Ồ, là một bầu trời đầy mây.

Cảm ơn bầu trời đầy mây, cảm ơn mùa mưa, đã làm thơ cho đêm tối.

Tiên Bối vui sướng quay ra cửa, thay giày, lại thấy điện thoại rung.

Mở ra xem, là tin nhắn của Viên Viên: Công ty tổ chức đi chơi xuân, có gì gọi điện cho tớ.

Hắn là để... phụ trách đăng bản thảo?

Trả lời được, cất di động vào túi quần, Tiên Bối kéo sụp mũ áo ở nhà xuống, che đầu đi.

Điều tra trong mắt mèo trước, mở cửa ra một khe nhỏ, nghiêng tai nghe, để rõ xem lúc này hành lang có ai đi qua không.

Xác nhận xong, Tiên Bối mới hé cửa rộng hơn, đi ra ngoài.

Sau đó xoay người, khom lưng chuyển từng mục tiêu nhiệm vụ hôm nay – túi rác, ra ngoài.

Trong khúc giữa phần đầu của Tòa thành thất lạc - tác phẩm làm nên tên tuổi của cô, có mấy phân đoạn không khác mấy so với cô bây giờ.

Nam chính bị zombie bao vây trong thành, thỉnh thoảng ra ngoài để thu mua đồ dùng sinh hoạt, mặc y như thế này, cảnh giác cao độ suốt hành trình.

Nên chỉ có thể nói, nghệ thuật bắt nguồn từ chính đời sống thường ngày.

Chuyển túi rác cuối cùng ra ngoài, Tiên Bối thở dài một hơi, vỗ vỗ tay, đứng dậy tìm chìa.

Cắm chìa vào, chuông móc treo khóa vang lạnh lạnh.

Đang định khóa cửa, Tiên Bối bỗng nghe thấy có người gọi mình.

Hai chữ rất rõ.

“Tiên Bối.”

Ai?

Như bị một bàn tay lạnh như băng sờ vào gáy, người Tiên Bối lập tức đỡ ra.

Có thể ngửi thấy hương vị của người đó ngay gần.

Trên thân người đó có hương vị ngọt ngào quen thuộc, là trà sữa?

Phải đắm chìm trong một hoàn cảnh nào đó rất lâu, mới có thể lưu lại hương vị như thế trên người...

Quả nhiên, ngay sau đó, người đàn ông lên tiếng lần nữa, “Em muốn ra ngoài à?”

Giọng anh, đương nhiên là Tiên Bối nhớ, ô, tại sao lại là anh?

Sao hôm nay anh lại tới sớm vậy?

Tiên Bối đứng nguyên tại chỗ, vỗ trán trong lòng.

Là vì Viên Viên muốn đi chơi xuân, nên cậu ấy mới đặt trước sao...?

Tiên Bối nhanh chóng cúi đầu xuống, cúi người, bày tư thế phòng vệ.

Mất rất nhiều công sức, Tiên Bối mới ép được mình xoay người lại, nhưng cô thực sự không dám dùng ánh mắt tiếp xúc với người tới.

Chôn mặt xuống, Tiên Bối gật gật đầu.

Được phép để ý đến đồ trên đất, người đàn ông hỏi: “Muốn xuống tầng đồ rác sao?”

Tiên Bối tiếp tục gật đầu. Tay không biết để ở đâu, đành giấu vào túi áo.

Người đàn ông cười tươi, trêu chọc: “Hôm nay đặt sớm như thế, tôi còn tưởng là em muốn gặp tôi sớm, còn đặc biệt ra đón tôi cơ.”

Tai nóng lên, nhất định mặt cũng đỏ rực rồi, đầu Tiên Bối càng cúi sâu hơn, thấp hơn.

Trần Chước cúi đầu, thấy cô bé hận không thể chôn hẳn cái đầu nhỏ vào lòng.

Vai cô rụt lại, đúc nên một tấm chắn vô hình quanh mình.

Trần Chước nhìn cô hồi lâu, chẳng biết sao nụ cười ấy lại không đỡ xuống được.

Anh không khỏi hỏi nên lời: “Không phải là gặp mặt sao, chỉ cho tôi xem mỗi cái ót thôi à?”

Anh đứng rất gần, tông giọng trầm thấp, xen lẫn chút vui vẻ tự nhiên.

Tiên Bối nghe vậy, da đầu run lên, ngón chân cuộn lại. Cả người cũng vì thế mà bối rối, rụt lại chặt hơn.

Tim đập mạnh trong lồng ngực, hai tròng mắt trốn dưới cái mũ áo nhỏ nhỏ cũng nhảy đi khắp nơi, không biết nên hướng về đâu.

Sau một giây, ánh mắt Tiên Bối cứng đờ.

Bởi vì, người đàn ông đột nhiên ngồi xổm xuống!

Sau đó giương mắt nhìn cô, nhíu mày, nghiêm túc quan sát.

Ánh mắt hai người đụng nhau được vài giây, anh lại cong môi, đuôi mắt cũng nhếch lên thành một nụ cười.

Aaaaaaaaaa!

Tiên Bối ngơ xong mới phản ứng được!

Bị nhìn thấy rồi!!

Mặt đỏ lựng, như lăn trên chảo dầu.

Song anh đã đứng dậy, như gió nhẹ mây bay, trở về tư thế cũ.

Mắt nhìn...

Cái ót của cái đầu đã gục vào lòng, và đang không biết nên chuyển động như thế nào của cô gái nhỏ, vẫn thấy buồn cười.

Ngay sau đó, Tiên Bối nghe thấy anh, đang nhìn xuống từ trên cao, lại chính thức tự giới thiệu: “Lần đầu gặp mặt, tôi là Trần Chúc, nhĩ đông Trần, chúc thiêu Chúc.”

NGUYỄN VỊ NGỌT BA PHẦN

Thất Bảo Tô

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Vị Thứ Bảy

Edit: Tiểu Lăng

Máu huyết trào dâng, đại não Tiên Bối rung âm ầm, gần như không nghe rõ lời anh nói.

Nhưng cô lơ mờ nhận ra trọng điểm, tên của anh, Trần Chước.

Tiên Bối không lên tiếng, nhiệt độ nóng bỏng trên mặt cũng chưa hạ xuống được.

Cô bé im không nói cũng ở trong dự liệu, Trần Chước dẫn độ cong trên khóe môi xuống, nhưng ý cười trong lời vẫn chưa bớt đi: “Trông em đáng yêu như vậy, sao cứ thích giấu mình đi làm gì?”

Đáng, đáng yêu?!

Hình như đây là lần đầu tiên có người hình dung cô như thế? Đây là khen sao?

Có lẽ chỉ là khách khí thôi...

Quan trọng nhất là, cô... không hề đáng yêu chút nào, Viên Viên luôn nói cô là quái thai.

Tiên Bối bất giác nhấc tay lên, định che kín mặt lại.

Sau hai giây, tay ngừng lại giữa chừng. Có vẻ không cần... dù sao bây giờ anh cũng không nhìn thấy.

Vì thế, cánh tay lại rũ xuống bên người, đầu nhỏ sụp lại, không biết nên làm gì tiếp theo.

Trần Chước thấy những động tác nho nhỏ của cô, đưa túi giấy qua: “Trà sữa của em đây.”

Tiên Bối chậm chậm gật đầu, thò hai tay ra.

Ống tay áo của cô rất dài, lúc với tay ra, ống tay áo che đi hơn nửa bàn tay, chỉ để lộ ra những đốt đầu ngón tay trắng nõn, và những cái móng tay tròn tròn nho nhỏ, không vẽ chút màu mè gì.

Trần Chước tiến lên trước mấy cm, cô bé đã dùng hai tay kẹp lấy túi giấy...

Cẩn thận ôm nó về trước người mình...

Như thế kéo một bé sủng vật yêu quý vào trong lòng...

Rồi đưa vào trong phòng, từ từ khép cửa lại...

Suốt quá trình đó, cô không nhấc mắt lên lần nào.

Ánh mắt dưới mũ áo, hẳn vẫn luôn giữ nguyên một góc nghiêng 80 độ, nhìn chăm chăm vào mũi giày.

Trần Chước cười cực nhẹ: “Em vào đi, tôi mang rác xuống tầng hộ cho.”

Tiên Bối sững sờ, hốt hoảng phản ứng, không, không cần đâu.

Làm phiền người khác, cô sẽ thấy cả người khó chịu. Việc mình có thể làm, cô chỉ muốn mình tự làm thôi.

Nhưng người đàn ông đã khom người xách ba túi rác lớn lên, đứng dậy cái đã chào tạm biệt: “Tôi đi.”

Ánh mắt anh vẫn lưu luyến ở phần đuôi tóc mái cắt ngang trán của cô lộ ra ngoài vành mũ.

A!

Không cần, tôi thật sự không cần anh giúp đâu...

Tôi có thể tự làm...

Thật sự không muốn nợ ai cái gì...

Dù trong lòng đang có đủ lời muốn phá ra khỏi cổ họng, Tiên Bối vẫn không tài nào thốt được lên.

Như có một thứ gì vô hình đã ngăn lại, mở miệng bao nhiêu lần cũng chỉ mất công mà thôi.

Cụp mắt xuống, thấy mũi giày của người đàn ông sắp quay thành gót, Tiên Bối quýnh lên, thò tay níu vạt áo anh lại!

Nói níu, không bằng nói tóm nhẹ càng đúng hơn.

Vì Trần Chúc mặc áo sơ mi trắng cổ dựng, vạt áo sơ vin lại, nên...

Chỉ có thể tóm lấy một phần vạt áo anh.

Trần Chúc đương nhiên đã nhận thấy lực cản nhỏ xíu này, dừng bước quay lại.

Tiên Bối vội thu tay, giấu vào trong tay áo. Vành tai như nhỏ máu.

Cố hết sức vẫn không nói được nên lời, sợ chậm trễ thời gian của người ta, Tiên Bối càng lo lắng căng thẳng hơn.

Chỉ đành thò tay vào trong túi, tìm tìm kiếm kiếm một hồi mới lấy được điện thoại ra, lật đặt vùi đầu bấm.

“Không cần giúp tôi, tôi có thể tự làm.”

Tiên Bối dựng thẳng điện thoại lên cho người đàn ông nhìn.

Trần Chúc nhìn chăm chú, nói: “Không sao, tôi tiện đường mà.”

Cô bé thu tay lại, tiếp tục lích kích lích kích: “Cảm ơn... Tôi vẫn muốn tự làm.”

Người be bé xinh xinh, vậy mà cũng cứng đầu lắm.

Trần Chúc mỉm cười, cũng không nài ép, trả lại một túi.

Tiên Bối thả lỏng, nhận lấy, vô cùng ngoan ngoãn đứng nguyên đợi túi thứ hai, thứ ba.

Ai ngờ người đàn ông tránh chỗ một chút, nói với cô: “Đi thôi, cùng xuống tầng đi.”

Tiên Bối: “...” Ế? Không trả hết lại cho cô sao?

“Đi nào.” Trần Chúc giục.

Tiên Bối sợ nhất là giọng như thế, đành bị động đi đóng cửa lại.

Đôi giày nhỏ đi được hai bước, Tiên Bối càng nghĩ càng thấy không hợp, ngừng chân trước cầu thang.

Trần Chúc cũng ngừng lại theo: “Sao vậy?”

Tiên Bối không nói một lời, chỉ vội vàng nhấc tay trái lên, hẳn là tỏ ý để anh đi trước.

Thật sự đúng là vậy.

Tiên Bối không thích lúc đi đường có người nhìn mình từ sau lưng.

Thế cứ như có một thanh dao sắc mài vào cột sống của cô, vô cùng khó chịu...

Trần Chúc nhú mào, nén đi nổi khó hiểu, xuống cầu thang trước.

Lúc này Tiên Bối mới tìm lại được hơi thở của mình, lặng lẽ hít hai hơi, đi theo.

Một trước một sau, một trên một dưới.

Một người cao lớn, một người nhỏ xinh.

Một người dáng đi thẳng tắp, một người hơi cụp vai lại.

Lặng lặng đi từ từ trên một mặt phẳng nghiêng xếp bậc.

Ánh nắng trắng xóa xuyên qua cửa sổ đập xuống hành lang, lộ ra sự yên ắng.

Tiên Bối thích bầu không khí như vậy, lòng dạ rối bời cũng dần lắng lại.

Cô cần môi, không nhìn được nhắc mi mắt lên, im lặng nhìn người đàn ông trước mặt...

Anh có một tấm lưng rộng, một bờ eo hẹp răn rỏi, một đôi chân dài thon thả đi, vô cùng nhẹ nhàng.

Hoàn toàn ngược lại với cô. Bất kể ra sao, cô vẫn luôn bó tay bó chân, như thể có một kết giới đang giam cô lại, cử động mạnh một cái, sẽ phong ấn đâm ngược về.

Hai tay anh...

Đều cầm túi rác của cô...Gương mặt nhỏ nhắn của Tiên Bối hơi nóng lên, lại phấp hồng.

Đúng lúc này, người đàn ông phía trước bỗng quay đầu lại, hơi nâng cằm lên.

Anh ở dưới, cô ở trên, vội vàng không kịp chuẩn bị, trực tiếp đụng phải ánh mắt của anh.

Không, hẳn là anh...

Vô tình bắt quả tang cô đang rình coi mình, và nhìn thấu cái bối rối của cô rồi?!

Xong xong xong xong...

Tiên Bối lập tức thu ánh mắt lại, tim đập điên cuồng, lưng đổ mồ hôi ròng ròng.

Trần Chúc quay đầu lại, không để lộ quá nhiều nét mặt, vẻ không để bụng.

Còn Tiên Bối, mắt nhìn mũi, lo sợ đi theo.

Sắp xuống đến hành lang tầng một, người đàn ông chợt quay đầu hỏi: “Vừa rồi có coi là lần thứ hai chúng ta gặp mặt không?”

Anh đang cười, song giọng lại rất chân thành, trong tùy tiện có nghiêm túc, trong ngả ngớn không hề mất tôn trọng.

Tim Tiên Bối bị gõ “keng” một cái thật mạnh, mờ mịt hai giây, chỉ nghe thấy anh ung dung thêm một câu.

Một câu khiến cô đỏ từ đầu đến chân trong một giây:

“Sau này xuống tầng phải nhìn đường, đừng nhìn tôi.”

+++

Ba ngày kể đó, Trần Chúc vẫn luôn đưa trà sữa tới đây.

Anh sẽ nói với cô vài câu, dù luôn không nhận được câu trả lời chân chính bằng miệng.

Nhưng người đàn ông kiên nhẫn lạ thường, thỉnh thoảng tới đến hai người cũng sẽ nhắn cho nhau vài câu, dường như đã thành hai người bạn tốt thật sự.

Lần đầu tiên Tiên Bối gặp phải người như thế, một người chưa từng tỏ thái độ uế oái, bài xích việc tiếp xúc với cô.

+++

Tối thứ Năm.

Tiên Bối ngồi trước bàn máy tính, nắm bút cảm áp, thành thạo vẽ lên màn hình.

Trên màn hình màu trắng trước mặt, một bức vẽ dáng người đang tung mình lên không trung đang dần được phác họa ra cụ thể.

Càng vẽ càng khó chịu, tay trái chống má, Tiên Bối đặt bút xuống, cầm điện thoại bên cạnh lên, điểm một tin trong đó.

Chủ cho thuê nhà nhắn tin, bảo ngày mai có khách định thuê phòng muốn tới xem phòng, dặn cô dọn phòng một chút.

Chuyện đời ố đang đến lúc lửa sém lông mày, nhưng Tiên Bối cũng đành chịu, chưa tìm được phòng mới.

Trước đó, có thể thuận lợi thuê được căn phòng một người ở giữa trung tâm thành phố này là nhờ Viên Viên móc nối giúp cô, nên cô rất cảm kích.

Nhưng tình trạng kinh tế trước mắt của cô, thật sự không thể trả được món tiền thuê nhà kếch sù mỗi tháng.

Tiên Bối tra số tiền còn lại trong thẻ ngân hàng của mình, ngửa đầu thở dài:

Chắc phải đến ngoại thành xa xôi mất...

Chỗ đó nhất định cách thiên đường trà sữa rất xa _(:3” ∠)_...

E cũng rất khó nhìn thấy... ừm, Trần Chước...?

Mặt bỗng nóng lên, chỉ lảng lảng gọi thẳng tên người ta trong lòng thôi, sao cô cũng có thể xấu hổ như vậy đây?

Chẳng lẽ tên anh ấy cũng có lửa?

Nghĩ nghĩ, đúng là có lửa thật... (xem giải tên nam chính bên trên)

Ôi ôi ôi ôi.

Lộn xộn trong lòng một hồi, Tiên Bối mới cầm bút cảm áp lại lần nữa.

Lúc này, điện thoại bên cạnh rung lên hai cái.

Tiên Bối cầm lên nhìn, thấy người gửi tin nhắn là Trần Chước, cô lập tức ngồi ngay ngắn, mở tin nhắn của anh như sắp sửa đọc kinh văn.

“Ngày mai tôi có việc bận, không thể đi đưa trà sữa cho em, sẽ có người khác đi đưa.”

Đuôi lông mày của Tiên Bối rũ xuống, không che giấu được nỗi thất vọng...

Nhưng vẫn ngoan ngoãn gõ một chữ “vâng” đáp lại.

Có việc bận thôi mà, ai cũng đều có công việc, có cuộc sống, có chuyện riêng của mình.

Phải hiểu, phải hiểu, Tiên Bối không ngừng tự an ủi, rộng lòng hơn.

Chợt, cô nhớ tới mai là ngày cuối cùng biên tập đặt trà sữa cho cô.

Ngày kia Vừa Ý sẽ không nhận được đơn đặt hàng của cô nữa, và lại tuần sau cô lại chuyển đi, chẳng phải sẽ giống lần trước, đột nhiên biến mất bất vô âm tín?

Cho nên, hẳn phải sớm tạm biệt với Trần Chước đi?

Tiên Bối nhú mày trầm ngâm, gõ chữ:

“Có hai chuyện phải nói cho anh biết, tôi sắp dọn đi rồi, có lẽ cũng không đặt được trà sữa nữa.”

Gửi đi thôi?

Ôi... gửi rồi.

Người đó đáp lại rất nhanh: “Tạm biệt?”

Tiên Bối bĩu môi: “Ừm... phải nói hẹn gặp lại rồi.”

Trần Chước: “Em định về thiên đình hả?”

Tiên Bối nhất thời không rõ ý của lời này: “Gì cơ?”

Trần Chúc: “Em nói như kiểu em phải đi đến vùng không phủ sóng vậy.”

Tiên Bối: “... Không phải.”

“Thật sự không phủ sóng à?”

“Không phải.”

Trần Chúc: “Vậy thì không có vấn đề gì.”

Tiên Bối vẫn không rõ lắm: “Hả?”

Trần Chúc không trả lời thẳng, chỉ nói: “Tôi phải nói gặp sau với em không?”

Tiên Bối xoắn xuýt: “Anh không cần nói đâu... Chỉ là tự tôi muốn nói thôi, tôi nói xong là được rồi...”

Trần Chúc: “Ừ.”

Mùi Tiên Bối cay cay, không nhịn được mà xoa mắt trái: “VẬY... NGỦ NGON, HẸN GẶP LẠI.”

Người đàn ông đầu đó vẫn không hề thay đổi tốc độ nhắm lại:

“Gặp sau.”

Mày Tiên Bối lại xoắn lại với nhau.

A? Vì sao giữa hai chữ “gặp sau” còn phải cách ra một khoảng dài, để tỏ độ trịnh trọng ư?

NGUYÊN VỊ NGỌT BA PHẦN

Thất Bảo Tô

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Vị Thứ Tám

Edit: Tiểu Lăng

Một tuần sau, Tiên Bối thu dọn hành lý, chuyển đến nhà Viên Viên.

Vì khó tìm ngay được phòng ở, biên tập lo cô sẽ phơi thây đường cái, nên tạm thời thu lưu cô vào căn phòng hai người của mình.

Mấy ngày trước có trà sữa “tăng lực”, Tiên Bối đã thuận lợi sửa xong tình tiết của Chu Viễn Sơn, cải tử hoàn sinh, cứu thoát anh ta từ trong cảnh tướng lĩnh thoi thóp, mở thêm một tuyến tình tiết nữa cho anh ta.

Viên Viên rất hài lòng, hôm đón Tiên Bối đã nói hùng hồn: “Cậu mà không đổi là tớ không cho cậu ở chỗ tớ đâu đấy!”

Cô gái kéo chiếc vali, lưng đeo balo, đầu đội mũ lưỡi trai, đi bên cô không nói tiếng nào.

Trong lòng lặng lẽ cảm ơn và nói thầm, sau này cậu càng dễ giục bản thảo hơn...

Đến lúc xách túi lớn túi nhỏ đến nhà Viên Viên, Tiên Bối giật nảy người.

Không phải vì mới đến, ngược lại, đây là lần thứ hai cô ở nhờ.

Hơn một năm trước đó, khi cô vừa tới thành phố Ninh, Viên Viên – biên tập của cô – đã từng chứa chấp Tiên Bối cô một lần.

Viên Viên là điển hình của loại người nói năng chua ngoa nhưng lòng như đậu hũ.

Từ lần đó, cô ấy đã hiểu sâu về tính cách khác hẳn với người thường của Tiên Bối, nên trong công việc và sinh hoạt cũng chăm sóc cô nhiều hơn.

Lần này, nguyên nhân khiến Tiên Bối kinh ngạc là vì thấy một cậu trai trẻ đứng ở cửa vào.

Vóc dáng cao gầy, gương mặt thanh tú.

Cô chưa từng thấy người này bao giờ.

Người thanh niên hết sức khách khí với cô, nhiệt tình cầm dép lê cho họ:

“Mời vào, mời vào.”

Ánh mắt vừa đụng nhau một cái, Tiên Bối đã lập tức cúi đầu, giấu hai mắt về trong bóng vành mũ.

Bỗng nhiên có thêm một người lạ...

Khiến cô không dám thở mạnh luôn.

“Bạn trai tớ.” Viên Viên vừa giới thiệu, vừa đẩy cô vào cửa: “Hiện tại đang ở cùng với tớ.”

Tiên Bối dưới vành mũ: “... ..” Cô cũng không biết.

“Đây là Tiên Bối.” Viên Viên vỗ nhẹ lên vai cô.

“Phu nhân Tiên Bối, chào cô, tôi là fan của cô đó!” Cậu trai trẻ cố ý cúi đầu cười hì hì: “Tôi đang đọc Kỳ Tà.”

Tiên Bối đang cọ gót chân lên mặt thảm, định cởi giày thì dừng lại: Xong đời rồi, phải đáp như thế nào đây?

Cảm, cảm ơn?

Môi của cô gái mấp máy, cô nói, nhưng không ai nghe thấy.

Bạn trai của Viên Viên cũng không để ý, nhưng càng không có ý định im ngay: “Thì ra phu nhân Tiên Bối là một cô gái đáng yêu nha...”

Cậu gãi gãi mặt, thật sự không tài nào liên tưởng cô với phong cách vẽ thô bạo đầy điên cuồng ấy: “Trước kia tôi vẫn luôn cho cô là một họa sĩ nam, ha ha ha ha ha.”

Tiên Bối nhú chặt mày, chẳng lẽ bề ngoài của cô... khiến độc giả thất vọng ư?

“Anh nói đủ chưa vậy?” Trong tầm mắt, Viên Viên đang đi đôi dép lê của cô ấy.

Hình như cô đấm bạn trai một phát: “Đừng có lớn vồn ở đây nữa, đi gọt hoa quả cho phu nhân của anh đi.”

Bạn trai vội nhảy tránh: “Em muốn ăn hoa quả à?”

Viên Viên: “Em nói là cho phu nhân Tiên Bối của anh.”

Bạn trai: “Đừng nói bừa chứ, phu nhân của anh chỉ có một vị Viên nữ sĩ thôi.”

Viên Viên cười ra tiếng: “Xì, còn chưa đi đi!”

...

Thấy đề tài trò chuyện đã rời xa mình, Tiên Bối nhẹ cả người. Trộm nghe hai người họ đùa nhau, cô cũng không nhin được mà cong cong khóe miệng.

Bỗng buồn buồn lại hâm mộ, đến khi nào cô mới có thể vượt qua chướng ngại, giao tiếp bình thường với người khác đây...

+++

Ở lại đó vài ngày, mong muốn tìm phòng ở của Tiên Bối càng thêm bức thiết hơn.

Ba người, một đôi tình nhân nói lẫn, một con cẩu độc thân im hơi lặng tiếng, hơn nữa còn là nữ, dù sao cũng bất tiện.

Thực tế, người bạn trai này của Viên Viên...

Kém hơn Viên Viên bốn tuổi, vẫn còn đang đi học.

Tính cách rất cởi mở, còn có phần xấu xa vô lại.

Bình thường làm gì cũng không câu nệ tiểu tiết.

Tiên Bối vẫn giữ nguyên tác phong ngày trước, luôn nhốt mình trong phòng, đóng cửa lại, hoàn toàn khép kín, vẽ vẽ tô tô.

Thỉnh thoảng đi ra, cũng chỉ để đi phòng vệ sinh hoặc vào bếp rót nước.

Mấy lần, đều vừa vặn gặp phải bạn trai Viên Viên đi từ trong phòng tắm ra, cậu cười trần, còn cười chào cô...

Hoặc là thấy hai người ngồi trên sofa, trắng trợn mà hôn môi một cách nồng nhiệt...

Mặt Tiên Bối nóng rực lên, lập quay đầu đi.

Về phòng, dưới ngọn đèn nhỏ màu quýt.

Tiên Bối càng lúc càng muốn mau chuyển đi hơn.

Cô mở phần mềm tìm phòng ở, tiếp tục xem những mẫu tin cho thuê.

Không phải không cố gắng, chỉ do khá là khó để giao tiếp qua điện thoại với người khác.

Có khi cô ấp úng hồi lâu mà vẫn chưa nói lên được trọng điểm, đầu kia đã mắng một câu “bị thần kinh à” rồi cúp máy.

Tiên Bối rất rầu.

Hoàn toàn không biết nên đối phó với các tình huống đột phát sẽ xuất hiện trong đời sống quần cư (?*) như thế nào...

(*) chấm hỏi của tác giả

Nhưng cô không thể không bước ra khỏi phòng một bước mãi được...

Nghĩ một lát, Tiên Bối nâng hai tay lên, vỗ vỗ hai bên mặt.

Lên tinh thần nào Tiên Bối!

Nhỏ giọng thở dài dưới đáy lòng, lưu số của mấy chủ thuê nhà.

Tiên Bối về danh bạ điện thoại, thấy tên của Trần Chước.Ly trà sữa cuối cùng ấy của cô, quả nhiên không phải là anh đưa tới, chút xíu chờ mong ấy cũng tan vỡ trong nháy mắt.

Từ hồi chuyển đi đến giờ, Tiên Bối cũng ngại liên lạc với anh.

Trần Chúc nhắn tin cho cô, cô cũng chỉ nhắn lại hai câu, không nhắn thêm.

Tiên Bối mở app chuyển phát nhanh, Vừa Ý vẫn xếp hạng đầu tiên, 4.4km, 40 phút*.

(*) tức là có thể giao hàng tối đa trong vòng 4.4km cách tiệm, mất 40 phút

Có lẽ mấy ngày nữa, khoảng cách này sẽ tăng lên, hoặc là cô nhắn vào, phần mềm sẽ chỉ nhắc nhở cô một câu lạnh như băng, đã vượt quá phạm vi giao chuyển phát nhanh...

Thứ dễ thay đổi quan hệ của con người nhất, trừ thời gian ra, đó là khoảng cách. Huống chi, thế giới của hai người vẫn quá khác nhau.

Xuất hiện cùng nhau lần nữa là chuyện rất khó...

Sau này còn có thể gặp lại anh ư...

Tiên Bối ấn tắt di động, nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ có đêm dài mênh mang thăm thẳm.

+++

Tình trạng không khỏe như đang bị gỡ mìn này, kéo dài đến ngày thứ mười.

Viên Viên bồng phá cửa, xông vào phòng, dựng Tiên Bối trên giường dậy, dùng sức lay tỉnh cô:

“Bạn trai tớ tìm được chỗ ở tốt cho cậu rồi!”

Tiên Bối dụi dụi mắt: “Hả...?”

Viên Viên dừng động tác lại: “Chỗ ở tốt, cậu tuyệt đối sẽ thỏa mãn.”

Tiên Bối nháy mắt mấy cái: “Gì cơ?”

Viên Viên vỗ tay ra tiếng: “Anh ấy nói là phòng của bạn anh ấy, vốn không ôm mấy hy vọng, bởi vì người bạn này vốn không cho thuê, nên chỉ hỏi thử, nói rõ tình huống của cậu, anh ta tự dừng lại đồng ý.”

Tiên Bối: “??”

Viên Viên nắm vai cô, như đang vui vẻ vì cô: “Ngay gần nhà trọ trước kia của cậu! Ở trung tâm thành phố! Nơi tập trung của trà sữa! Tiền thuê nhà tiêu chuẩn ngoại thành! Có phải bánh từ trên trời rớt xuống không, cậu nói xem!”

Tiên Bối vẫn còn mơ màng.

Chưa đợi cô từ từ tiêu hóa, Viên Viên đã buông tay ra: “Cậu thu dọn đi, mai chuyển luôn.”

+++

Chưa xem phòng, chưa liên lạc, cứ thế là chuyển đi luôn??

Tiên Bối đóng gói mọi thứ xong, ôm đầu gối ngồi trong phòng, kiên nhẫn chờ.

Song... vẫn cứ như lọt vào trong sương mù, choáng đầu váng óc.

... Được rồi, cũng không phải lần đầu tiên được sắp xếp cho, đẩy ra trước như vậy.

Đang giờ làm việc, Viên Viên đi phòng manga.

Tối gần trưa, bạn trai Viên Viên về, vừa mở cửa đã trực tiếp đến phòng Tiên Bối, xách hành lý giúp cô.

Tiên Bối vội mò lấy mũ lưỡi trai trên tủ đầu giường, đội lên.

A, tóc mái cắt ngang trán hình như dài hơn rồi.

Bị áp sụp xuống, hơi đâm vào mắt.

Tiên Bối gạt mũ lên một chút, vẫn rũ đầu xuống như bình thường, đút tay vào túi áo, theo bạn trai Viên Viên xuống tầng.

Chàng trai đi trước lái nhai: “Cô yên tâm, bạn tôi rất tốt tính, nói nếu cô nhiều hành lý, anh ấy sẽ tới đón. Viên Viên giao chuyện của cô cho tôi, tôi tuyệt đối sẽ hết lòng làm tròn phận sự...”

Một trước một sau, đi ra hành lang, một con Land Rover đỗ ở đó.

Nặng chói, Tiên Bối rút cầm lại, cố gắng để hơn nửa mặt mình trốn vào trong vành mũ.

Kịch, là tiếng mở khóa xe.

Bạn trai Viên Viên để vali xuống dưới chân Tiên Bối, đang định nắm tay mở cửa xe ---

Một bàn tay đã nhanh hơn, để ở đó.

Bàn tay ấy có khớp xương rõ ràng, gân xanh vắt qua mu bàn tay, toát lên hương vị đàn ông.

Chủ nhà nam?!

Một cái chớp mắt kinh ngạc thôi, cô đã nghe được anh gọi tên cô:

“Tiên Bối.”

Quen thuộc như đã từ lâu lắm rồi.

Ế?

Ế ế?!

Tiên Bối ngơ luôn, bất giác nhấc mắt lên.

!

Một cái liếc cực nhanh thôi, đã đủ để xác nhận hết thấy.

Gương mặt này khắc trong lòng cô như in. Cô đã buồn bã nghĩ, sau này cũng sẽ không thể gặp lại anh được nữa.

“Hai người biết nhau à?! Ôi?” Lúc này đến phiên bạn trai Viên Viên ở một bên kinh ngạc không thôi: “Anh vốn đã biết là cô ấy ư?!”

Trên đầu, là tiếng cười vô cùng nhẹ của người đàn ông, không hề phủ định.

Mỗi ngày, mỗi ngày, trời ạ...

Gai ốc của Tiên Bối nổi lên tập thể.

Làm sao bây giờ?

Đây là mơ ư?

Không đúng, sao lại nói là mơ chứ, cô đang nghĩ vớ vẩn gì vậy?

Ai có thể nói cho cô biết, tại sao lại là anh không?

Ngón tay Tiên Bối cuộn tròn hết làm, khó xử bấm chặt vào lòng bàn tay.

Tim đập quá nhanh, đình tai nhức óc.

Dù thế, cô vẫn nghe thấy tiếng người đàn ông.

Anh dùng chất giọng trầm nhẹ, như cố gắng chỉ để hai người nghe thấy, lại mang theo chút ý cười, hỏi cô:

“Chưa quên tôi chứ? Hửm?”

NGUYỄN VỊ NGỌT BA PHẦN

Thất Bảo Tô

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Vị Thứ Chín

Edit: Tiểu Lăng

Có thể gặp lại nhau theo cách này, Trần Chúc cũng không ngờ.

Anh biết rõ cô gái nhỏ sẽ chuyển nhà, nhưng lại phải đi Hồng Kông một chuyến. Một cuộc giao lưu học tập mỹ thực vài ngày, khiến anh không rảnh để quan tâm rất nhiều thứ.

Thấy trong nhóm WeChat lại thảo luận chuyện “Tiên nữ mất tích lần hai”, anh biết Tiên Bối đã chuyển đi.

Còn chuyển đi đâu, anh định về hỏi lại. Chỉ cần cô vẫn còn ở nhân gian, anh vẫn có thể tìm được cô.

Câu “gặp sau” trước đó, cũng không phải chỉ là sự tự tin mù quáng của nam thẳng*.

(*) nam thẳng: không hiểu lắm vì sao dùng ở đây ToT Đúng định nghĩa thì nam thẳng là đàn ông có tính hướng bình thường

Nhưng, đời là thế, cực thích đánh bất ngờ.

Mỗi thứ Năm hàng tuần, Trần Chúc đều đi câu lạc bộ đấu kiếm.

Anh không có nhiều sở thích nghiệp dư lắm, một trong số đó épée*.

(*) épée: tiếng Pháp có nghĩa là “thanh kiếm”. Đây là một trong ba loại kiếm Rapier được sử dụng trong môn thể thao Fencing (đấu kiếm hiện

đại) xuất hiện từ cuối thế kỷ XIX ở châu Âu. Épée có ba cạnh, chiều dài không quá 110cm và có trọng lượng tối đa là 775g.

Trần Chước đã luyện khá nhiều năm, và rất nổi tiếng trong câu lạc bộ. Những học viên đã từng đấu với anh, hầu như chưa ai thắng anh cả.

Có thể đấu được với anh, là linh vật câu lạc bộ (tự mệnh danh) – Khương Tự Hào. (khụ, đúng tên đấy, không có sửa đâu)

Cậu bé nhỏ hơn anh mười tuổi, gia đình khá giả, mới lớp 10 đã bị cha mẹ mang đến đây, nói muốn học đấu kiếm.

Lúc đó thằng bé đã cao 1m86, tay chân dài ngoẵng, nên huấn luyện viên đề cử học kiếm épée.

Nghé con mới sinh không sợ cạp, Khương Tự Hào mới học được tý da lông, đã mon men đi khiêu chiến, đấu với Trần Chước.

Mới đầu, đương nhiên bị nguyên lão Trần hành hạ đến không thẳng nổi eo lên, bị học viên cùng khóa cười.

Nhưng cậu ta tiến bộ thần tốc, chỉ qua hai năm, Trần Chước đã cảm giác được, quả thực độ linh hoạt của cổ tay và tốc độ phản ứng của mình kém hơn người trẻ tuổi rồi.

Từng chiêu từng thức đều sáng khoái tràn trề, hai người cời mặt nà bảo hộ, ngồi xuống ghế dài bên sân nghỉ ngơi.

Khương Tự Hào vắn bình nước đưa cho anh, thở phì phò hỏi: “Anh có đối tượng chưa?”

Trần Chước uống một hớp nước: “Chưa.”

Khương Tự Hào kinh ngạc: “Chưa có á? Nói cách khác...”

Con người cậu chuyển động, như đang nghĩ trò quỷ gì đó: “Anh vẫn đang ở một mình? Trong nguyên một cái tầng hai của tiệm rộng hơn một trăm bảy mươi mét vuông mà không chê trống trải á?”

Trần Chúc giọng nhạt: “Sao, chú muốn đến ở với anh chắc?”

Khương Tự Hào khoát tay: “Này này này, đừng nghĩ bậy chứ, em rất thẳng đấy. Giờ em đang ở cùng với bạn gái, sống khỏe bần luôn, ba mẹ em còn tưởng em đang trọ ở trường nữa chứ, ha ha.”

Cậu gái gái đầu: “Thật ra thì, một người bạn của bạn gái em đang tìm phòng.”

Trần Chúc: “Anh không cho thuê.”

Khương Tự Hào: “Em biết anh không cho thuê, em chỉ hỏi tít thôi, chủ yếu là người bạn đó của cô ấy hơi đặc biệt. Cô ấy là một tác giả manga em rất thích, bạn gái em lại là biên tập của cô ấy, em cũng mới biết tuần trước thôi, anh nói có khéo không?”

Thằng bé quần quần tóc mái ngang trán ướm nhẹ mồ hôi: “Em vẫn cho đó là một họa sĩ nam, không ngờ lại là một cô gái, hơn nữa còn vô cùng then thùng... Éc, không phải là then thùng, em cũng không biết nói thế nào, nghĩa là nói chuyện với cô ấy rất tốn sức, rất muốn chết luôn cho rồi. Tính cách như vậy, cực khó tìm phòng, đã thế bạn gái em còn sợ cô ấy không sống quen được, tiêu chuẩn tìm phòng còn đòi hỏi cực cao. Tiền thuê phòng không được cao, không được xa quá, còn phải gần nhiều tiệm trà sữa. Bởi cô ấy rất thích uống trà sữa, có phải mấy người làm nghề sáng tác này đều có những sở thích kỳ lạ không?”

Một cái tên hiện lên trong đầu, Trần Chúc không khỏi nhíu mày.

“Trà sữa – em lập tức nghĩ đến anh.” Khương Tự Hào lại bày ra vẻ buồn rầu: “Trừ anh ra, gần nhà anh cũng có nhiều tiệm trà sữa, để ý giúp

em tý, xem có phòng đẹp giá rẻ không. Nếu có thể ở chỗ anh thì là tốt nhất, anh là người quen, còn là chính nhân quân tử, bọn em yên tâm. Cô ấy tuy không thích nói chuyện lắm, nhưng cũng may là không thích nói, cả ngày chỉ thích nhốt mình trong phòng, tuyệt đối sẽ không quấy rầy anh tẹo nào. Em thật sự rất sốt ruột, cô ấy ở nhà bọn em, cô ấy bất tiện, bọn em cũng bất tiện.”

Mi tâm giãn ra. Để xác nhận có đúng như dự đoán trong lòng hay không, Trần Chúc không lộ vẻ gì, hỏi: “Có thể xem manga của cô ấy không?”

Khương Tự Hào: “Anh cũng đọc manga á?”

“Ừ, có.”

Khương Tự Hào lôi điện thoại ra, tìm app manga của team Nguyễn Quang, tra một tác phẩm manga huyền huyền nhiều kỳ đang có lượt view cực cao.

Tên của tác phẩm đó là “Kỳ Tà”.

Mà ở mục tác giả kia...

Là một cái tên quen thuộc, hiện lên đầy sống động.

...

Ra khỏi câu lạc bộ, bên ngoài đã nhà nhà lên đèn, lung linh đủ sắc.

Trên đường đi lấy xe, Trần Chúc cũng không thể tin nổi mà cười.

Tại sao lại có thể có duyên phận như vậy?

Đón gió đêm, người đàn ông thở nhẹ, cô bé à, không lấy nổi một cái bút danh khác sao, rốt cuộc là ngốc hay là lười đây không biết?

+++

Không tới hai ngày sau, Trần Chước và Khương Tự Hào đã chạm mặt.

Vừa đến trước nhà, thằng bé ngồi ghế phụ lái đã vội vàng xuống xe, la lên, em lên tầng đưa cô ấy xuống, anh chờ ở đây đi!

Trần Chước đã sớm hạ cửa sổ xe xuống, một động tác theo bản năng, mà anh cũng chẳng hiểu vì sao.

Có lẽ là để gió và nắng phất qua, lắng lại cõi lòng hơi nôn nóng.

Trần Chước cho nỗi lo lắng này chỉ là nhất thời, như kiểu người lớn đi đón trẻ em tan học ở mẫu giáo, chờ bé ra đến cổng trường, trở về trong tầm mắt của mình, anh sẽ bình tĩnh lại.

Thật sự thì không.

Khi thấy Khương Tự Hào dẫn cô gái nhỏ hàng thật giá thật ra hành lang, anh chẳng những không lắng lại được nỗi lòng thấp thỏm, mà còn... càng thêm, khẩn trương hơn?

Anh đã sớm dọn dẹp lại nhà cửa, tự nhận đã chuẩn bị thỏa đáng, lại quên nghĩ nên nói gì khi họ gặp lại nhau lần nữa.

Lúc này Trần Chước đã xuống xe, đang đi đến chỗ cô gái.

Vẫn là cái đầu nhỏ rũ cụp xuống, vẫn là cái sắc thái ngăn cách với trần đời không tiêu tan quanh mình.

Dừng trước mặt cô gái, cô cũng không ngẩng đầu liếc anh một cái.

Nhưng Trần Chước vẫn không ức chế được độ cong trên môi, gọi tên cô, lại cẩn thận suy xét phản ứng của cô.

Cô gái nhỏ sợ sệt trong chốc lát, và trong ánh mắt nhìn nhau kia, có thể thấy rõ kinh ngạc, cùng niềm vui không thể bỏ qua, cũng khiến anh hiểu được rằng ---

Cô cũng không quên anh, và cũng rất vui khi thấy anh.

Nhưng Trần Chức vẫn muốn trêu cô, một cảm xúc và hứng thú không có nguyên do.

Giống như khi đang trên đường tới đây, anh mờ mịt nghĩ, không hiểu nổi, tại sao mình lại quan tâm một cô gái nhỏ, hơn nữa còn dung túng, cho phép cô thâm nhập vào cuộc sống của mình.

Đào sâu hơn nữa cũng không có một đáp án chuẩn xác.

Sức hút giữa nam và nữ, có lẽ vốn đã là một loại triết học duy tâm.

Mỗi đời người, đều sẽ gặp được rất nhiều hoa: có đóa được nhiều người chú ý bởi màu sắc tươi đẹp; có bông lại khiến người ta dừng chân vì hương thơm nồng nàn.

Tiên Bối lại khác, cô là một nụ hoa nhỏ hoàn toàn không muốn nở rộ, sống ở một góc tường khuất vắng, ước gì ai cũng không phát hiện được sự tồn tại của cô. Nhưng làm sao đây, anh lại vô tình nhìn thấy đóa hoa bé bỏng cô độc kỳ lạ này.

Một ý nghĩ ích kỷ đến kỳ diệu sinh ra.

Muốn đưa cô vào trong lãnh địa của mình, quan sát, che chở, để rồi một ngày có thể nhìn thấy cô nở rộ tươi thắm.

Đương nhiên, tốt nhất là chỉ nở rộ với mình anh.

+++

Hiển nhiên là Tiên Bối không biết những điều này.

Đi từng bước nhỏ theo sau Trần Chúc, len lén liếc qua, nhìn đôi giày của anh đi tới đi lui, xách túi của cô cho vào cốp.

Hix... Căng thẳng đến độ thót cả tim.

Đã thế bạn trai của Viên Viên ở bên cạnh còn cố ý chế nhạo: “Ái chà, thì ra hai người vốn đã biết nhau nha, anh Trần giấu hơi kinh đấy, a ha ha ha ha...”

Kịch.

Cốp xe được Trần Chúc đóng lại, nghe thấy anh nói câu “lên xe đi”, Tiên Bối mới tỉnh người, vội gật đầu như mổ thóc, chạy đến bên cạnh xe.

Dưới ánh mặt trời, người đàn ông dáng cao thẳng tắp như tượng ngọc, quay đầu nhìn cô.

Thấy Tiên Bối bỗng dừng chân, đứng bên cạnh xe, bối rối.

Đúng vậy, Tiên Bối đang bối rối.

Ngồi đằng sau hay ngồi phía trước đây?

Nếu ngồi ghế phụ lái...

Có gần quá không?

Không có khoảng cách lưng ghế, cứ trực tiếp... ngồi song song như thế với người ta, e là cô sẽ như ngồi trên bàn chông.

Đến giờ, tim cô cũng không có dấu hiệu đập chậm đi.

Ngồi đằng sau thì...

Như kiểu có ý để người ta làm tài xế, thật sự rất không lễ phép...

Tiên Bối, mi đang ăn nhờ ở đậu người ta đó!

Người ta nguyện ý chứa chấp mi đã mi đã phải cảm kích lắm rồi, còn dám chọn ba lấy bốn gì nữa...

Tiên Bối giận dữ mắng mỏ mình trong lòng.

Đang khi cô băn khoăn quyết định, người đàn ông đã như đọc được lòng cô, lưu loát đi tới, mở cửa ghế phụ lái cho cô.

Nan đề đã được giải, Tiên Bối sững sờ, chập choạng ngồi vào ghế phụ lái.

Đi vào ngồi còn nói một câu “Cảm ơn” nhẹ như gió, nhưng thấy anh hoàn toàn không nghe được.

Tiên Bối lên xe rồi, người đàn ông vẫn ở cạnh xe, cũng không vội đóng cửa lại, đứng nguyên đó không nhúc nhích.

Nếu như nói Tiên Bối miễn cảm với ánh mắt của người khác, vậy ánh mắt của Trần Chước tuyệt đối khiến độ miễn cảm của cô lên mức max.

Chỉ vài giây, cô gái nhỏ đã không biết nên làm gì, bắt đầu sờ trán.

Trần Chước cong môi, đóng cửa lại, không nhẹ cũng không nặng.

Ngoài cửa sổ, bạn trai Viên Viên dặn dò hai câu, Trần Chước khách khí nói tạm biệt với cậu ta, rồi lên xe.

Tiên Bối vẫn là tư thế cũ, làm tộc cúi đầu vạn năm không thay đổi.

Lén lút liếc trộm qua, một đôi tay thon dài có lực đang cầm tay lái.

Đã được một chốc, nhưng xe vẫn chưa được khởi động.

Bỗng, một bàn tay dời qua đến chỗ cô.

Tiên Bối cả kinh, vô thức tránh ra sau, cảm cũng rụt sâu xuống hơn.

Để ý đến động tác của cô, bàn tay kia ngừng lại trên không. Từ trong mũi của chủ nhân bàn tay truyền ra tiếng cười.

Vô cùng khẽ, nhưng Tiên Bối lại nghe được. Tiếng cười ấy như một dòng điện giật, khiến tai cô nóng lên.

Bàn tay không tới gần cô như cô đoán, mà chỉ nâng lên vài phân, gạt tấm che nắng trước mặt cô xuống.

?

Trước mắt hơi tối xuống, Tiên Bối liếc trộm vài lần, có phần khó hiểu.

Ánh nắng chói buổi trưa khiến cô rất không khỏe, nhưng trừ cô ra, cũng không ai biết điều này.

Thật ra cô cũng có rất nhiều chuyện khó hiểu.

Từ khi anh xuất hiện, số vấn đề trong lòng cô đã đủ để soạn nguyên một quyển “Mười vạn câu hỏi vì sao”.

Vì sao anh lại trở thành chủ cho thuê nhà của cô?

Vì sao anh lại không nói cho cô biết trước?

Trước đó, anh có biết cô là người thuê phòng mới của anh không?

Thấy cô lần nữa, trong lòng anh nghĩ gì?

Vì sao tất cả lại trùng hợp như vậy?

...

Thế nhưng sau một giây, bên người vang lên giọng nam ôn hòa:

“Đừng nghĩ gì cả, ngủ một giấc là về đến nhà rồi.”

Trong lòng Tiên Bối “Vâng” một tiếng, nhưng rất nhanh, con người cô trợn to, sau lưng là hơi lạnh cuộn cuộn.

Trời ạ, đây không phải là...

Nếu không phải nỗi sợ càng lớn hơn, cô gần như đã kinh ngạc nghiêng đầu hỏi ra tiếng.

Như bị cho vào lồng hấp, mặt nóng hay tim nóng, Tiên Bối cũng chẳng rõ.

Rốt cuộc là trùng hợp, hay là... cố ý...?

Trong tác phẩm đầu tay “Tòa thành thất lạc” của cô, nhân vật chính không cẩn thận bị zombie cắn, và triệu chứng bị nhiễm virus kỳ lạ đầu tiên, đó là sợ ánh sáng.

Nhưng anh ta đã được cứu rất nhanh, giáo sư đón anh ta về căn cứ.

Sau khi lên xe, anh ta lo dọc đường mình sẽ đột nhiên mất đi thần chí, tổn thương bạn bè mình.

Giáo sư cũng gạt tấm che nắng xuống trước mặt anh như vậy, ôn hòa nhìn anh ta, nói:

“Đừng nghĩ gì cả, ngủ một giấc là về đến nhà rồi.”

NGUYỄN VỊ NGỌT BA PHẦN

Thất Bảo Tô

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Vị Thứ Mười

Edit: Tiểu Lăng

Đương nhiên Tiên Bối không ngủ.

Tình huống như vậy... sao cô ngủ được...

Chỉ đành cúi đầu, mắt tự nhiên đờ mớ khóa mè Choo Choo trên balo.

Trần Chúc cũng không nói gì mà lái xe.

Lúc gặp đèn đỏ, anh quay đầu, liếc nhìn Tiên Bối. Cô gái nhỏ không nghe lời gì cả, không nghĩ mà cứ suy nghĩ gì đó.

Trên đôi cơ quả táo* đầy đặn, mi mắt cô hơi rũ xuống.

(*) cơ quả táo: là tổ cơ mặt hình tam giác ngược nằm dưới mắt khoảng 2cm, còn gọi là “cơ cười”. Cơ quả táo đầy đặn sẽ khiến đôi má có đường cong hình quả táo, dù không cười cũng có cảm giác như đang cười. Và nếu mỉm cười, thì càng ngọt ngào hơn.

Lông mi của cô không dày lắm, nhưng lại khá dài, khiến người ta nghĩ đến một loài cây... Cây xấu hổ với phiến lá xanh non hơi cuộn lại.

Cũng không biết cô mấy tuổi.

Không phải... còn đang vị thành niên đấy chứ? (phụt, ha ha!)

Ngón tay gõ hai cái trên tay lái, Trần Chước hỏi, “Em bao nhiêu tuổi rồi?”

Ngón tay mân mê móc khóa hình mèo của Tiên Bối ngừng lại.

Yên tĩnh vài giây, cô bé thò tay trái ra, một dấu chữ V, ý là “hai”.

Sau đó, lại thêm một ngón áp út dựng thẳng lên, cùng với hai ngón trước thành “ba”.

“Hai mươi ba à?” Trần Chước hỏi.

Tiên Bối gật đầu.

“Vừa tốt nghiệp đại học ư?”

Gật tiếp.

“Họa sĩ full-time à?”

(*) full-time: trong bản gốc là họa sĩ toàn chức/full-time job, tức là chị ấy chỉ có một nghề nghiệp duy nhất là họa sĩ.

Tiên Bối sững sờ, không bao lâu sau, lại chầm chậm gật tiếp.

Nhưng trong lòng đã dậy lên sóng to gió lớn.

Anh quả nhiên đã đọc manga của cô rồi!!

Ba lần bị lộ áo ngoài*, thật sự là quá xấu hổ!!!

(*) lộ áo ngoài: nguyên gốc là “bái mã” hay “bái mã quái”, lấy từ vở “Bái mã quái” – một trong những vở tuồng thanh truyền thống của TQ. “Lộ áo ngoài” ở đây chỉ lời nói dối, hoặc là một sự thật nào đó bị vạch trần.

Xe lại đi, Trần Chúc không hỏi nữa.

Tiên Bối mới có cơ hội thở nhỏ một hơi, bất giác cuộn cuộn ngón tay. Ngay người không biết bao lâu, cô mới nghe thấy người đàn ông nhắc: “Đến rồi.”

Xe cũng từ từ phanh lại theo.

Tiên Bối híp mắt nhìn phong cảnh và kiến trúc trôi qua ngoài cửa sổ, kinh ngạc nháy mắt vài lần, đây không phải...

Quảng trường Trung Sơn gần chỗ ở cũ sao?

Sau này cô sẽ ở lại đây ư?

Đang nghĩ vậy, người đàn ông lên tiếng lần nữa: “Xuống xe đi.”

Sau đó liền mở cửa ghế lái, xuống dưới.

Tiên Bối vẫn chưa tỉnh hồn lại, sờ lên thái dương. Song vẫn nghe lời nhắc balo lên, xuống xe cùng.

Trần Chúc ra sau cốp lấy đồ cô xuống, một vali tay kéo lớn, một túi hành lý chỉ nhỏ hơn cái vali chút ít, cũng không đặt lên đất, mà mỗi tay xách một cái, thoát nhìn chẳng tốn tí sức nào.

Tiên Bối thấy bắn khoăn, xốc lại dây balo trên vai, liền nhanh chân đuổi theo, đuổi một tay ra, ý bảo cô có thể tự cầm.

Đương nhiên Trần Chúc không đồng ý, anh người cao sức lớn, chút trọng lượng ấy đâu nhằm nhò gì, chỉ hỏi: “Mang hết đồ chưa?”

Vốn cũng không nhiều đồ mấy... Mắt Tiên Bối đảo ra xung quanh mấy lần, ra vẻ kiểm tra, rồi gật đầu xác nhận.

“VẬY ĐI THÔI.” TRẦN CHƯỚC NHẮC CHÂN.

Dù nghi vấn đã sắp nhồi tung não Tiên Bối, nhưng cô vẫn chỉ cắn môi, kìm nén, không nói một lời, để anh dẫn đường.

Hình như người đàn ông cố ý thả chậm nhịp bước, luôn luôn đi bên cạnh cô.

Tiên Bối rũ nửa mi mắt xuống... lên nhìn mũi giày anh, bước theo cùng nhịp.

Ngay sau đó, dây balo sau lưng bỗng bị anh dùng sức kéo lại.

Tiên Bối sợ tới mức ngừng bước gấp.

Người đàn ông cười: “Em ngẩng đầu nhìn xem.”

Hả? Tiên Bối giương mắt lên một biên độ nhỏ...

...

... ..

... ..

Trong nháy mắt, như bị ném vào một hồ nước nóng, đầu Tiên Bối ầm một tiếng phát sốt.

A a a, vì sao trước mặt cô dựng thẳng một cái hòm thư...

Ngay gần trong gang tấc, suýt nữa cúi đầu đụng vào.

Trần Chước hỏi: “Bình thường em luôn đi đường như vậy à?”

Tiên Bối: “...”

Không phải... cô cũng... ngẩng đầu nhìn đường mà _(:3” ∠)_

Nếu không cẩn thận đối diện với người khác mới như bị trúng đạn, cúi vội đầu xuống né, sợ sẽ có càng nhiều công kích chí mạng hơn.

Song, lúc đi bên Trần Chúc, cô bỗng càng sinh ra nhiều căng thẳng và xấu hổ hơn, muôn phần không dám ngẩng đầu lên. Sợ sau một giây, người đàn ông sẽ quay đầu nhìn cô, muốn bắt đầu một cuộc trò chuyện mà cô không hề chuẩn bị trước. “Không nói lời nào coi như em thừa nhận.” Trần Chúc tự lý giải.

Tiên Bối đang định lắc đầu giải thích, lại thoáng thấy người đàn ông kéo ống tay áo sơ mi vẫn luôn xắn đến khuỷu tay khi trước xuống, cũng không cài lại cúc, để mặc nó thông xuống, đưa thẳng tới trước mặt cô.

“Kéo lấy.” Người đàn ông nói.

Hả?

Gì cơ?

Kéo cái gì? Kéo tay anh á??

Không thể nào...

Tim Tiên Bối đập thình thịch. Nhịp dồn gấp ấy, cô hoàn toàn không chịu nổi.

Không, không, không cần... Ngay cả lời nói trong lòng cũng ập a ập úng luôn.

Dường như Trần Chúc có thể nhìn thấu tất cả suy nghĩ của cô, anh nhàn nhạt nói: “Chỉ kéo tay áo thôi, không cần kéo tay tôi.”

Dưới mắt, bàn tay của người đàn ông ấy, vẫn thông dong dù đang trong tình thế rối bời.

Mặt Tiên Bối như bị lửa đốt, cô sao dám kéo chữ... Nhưng từ chối thì có phải anh sẽ mất hứng không?

Rơi vào vòng tranh chấp giữa “khó khăn” và “lấy lòng”, cô xoắn xuýt đến cạn kiệt tinh lực, chỉ muốn lấy đầu đập đất.

Biết cô do dự, bàn tay cũng không cưỡng cầu nữa mà thu về.

Trần Chước hỏi: “Không cần sao?”

Tiên Bối chần chừ hai giây, gật đầu.

Bị từ chối, nhưng giọng Trần Chước cũng không có vẻ khó chịu gì, vẫn cứ mang theo ý cười, quỵt lần ba phần trêu chọc, bảy phần bất đắc dĩ: “Vậy tôi phải dẫn đường cho bé mù em thế nào đây?”

Một câu, khiến Tiên Bối sửng sốt, mặt nóng rùng rục, não cũng quay cuồng như điên. Cô thật sự không nhịn được, nhỏ giọng đáp: “Không có chuyện gì...”

Lại yếu ớt nói thêm một câu: “Tôi có thể...”

“Tốt lắm.” Trần Chước nghiêm túc nghe, và cũng nghe thấy.

“Vâng...” Tiên Bối đáp.

Lại đi tiếp một đoạn nữa.

Trần Chước cúi đầu kiểm tra cô: “Vẫn không ngẩng đầu lên à?”

Tiên Bối nhú nhú mày, quyết định.

Vành mũ từ từ nâng lên, cuối cùng cô gái nhỏ cũng nhìn lên trước, ánh nắng tràn vào khiến cô hơi khó thích ứng một chút.

Nhưng rất nhanh, một hình ảnh càng có sức đánh vào hơn đã đòi lấy chú ý của cô đi.

Ngay trước mắt.

Là một bức tường gạch thô cũ màu trắng gạo, trên đó có một logo phong cách cổ xưa.

Vừa Ý.

Vừa Ý?!

Bức tường này, không phải là bức tường lấy làm trang bìa của Vừa Ý trên app chuyển phát nhanh ư?

Ngay cả kiểu chữ cũng giống trên túi đóng gói như đúc?

Thật sự là tiệm trà sữa ngon tuyệt vời kia ư? Là thánh địa linh hồn, khởi nguồn của tinh thần trong lòng cô đấy ư?

Hương trà sữa ngọt ngào như có như không, đã vẫy lấy chớp mũi, xác nhận phỏng đoán của cô.

Cùng lúc đó, người đàn ông bên cạnh đã nói một câu mà cô không thể nào tưởng tượng nổi:

“Sau này em sẽ ở đây.”

+++

Dù Trần Chúc đã vào bằng cửa nhỏ để tránh ẩm ỉ, nhưng vẫn gặp phải phó chủ tiệm Chu đang ra ngoài vứt túi rác.

Lần đầu tiên thấy anh chủ mang một cô gái... ặc, một cô bé về, mắt Chu Thanh Thụ sắp dựng thẳng hết cả lên, truy vấn: “Đây là ai vậy?”

Trần Chúc không đáp, chỉ mang theo Tiên Bối chột cẳng cứng người lại vào cửa, lên tầng.

Thu xếp cho cô gái nhỏ xong, Trần Chúc liền đi xuống tầng, để lại mình cô tham quan chốn ở sắp tới, và sắp xếp hành lý.

Anh không có ở đó, một mình cô hẳn sẽ thoải mái tự tại hơn, và có thể nhanh chóng quen thuộc với hoàn cảnh ở đây hơn.

Quả nhiên, chỉ vồn vện nửa tiếng.

Phó chủ tiệm thích tám chuyện đã để tất cả mọi người đều biết đến “cuộc gặp tình cờ” có lượng tin tức cực lớn này.

Mấy nhân viên rất vui vẻ hào hứng chạy tới, bao vây anh:

“Anh chủ anh chủ, nghe nói anh dẫn một cô bé về à?”

“Có đẹp không?”

“Lợi hại quá, trước kia chẳng chút tiếng gió nào, thế mà vừa xuất hiện cái đã ở chung với nhau rồi?”

“Anh không mang xuống cho bọn em làm quen sao?”

...

Tên Chu Thanh Thụ này, có thể giải thích vô cùng nhuần nhuyễn cho các từ như “Gia Cát Lượng sau chuyện”, “vừa ăn cướp vừa la làng”: “Được rồi, tất cả giải tán đi, nếu biết mấy chú đều bà tám như thế, vừa rồi anh đã chẳng nói một câu.”

“Đi đi đi đi, đi làm việc hết đi! Đừng có ầm ĩ ở đây nữa, ầm đau cả đầu, cẩn thận anh chủ trừ tiền lương của mấy chủ đó. Thật là... không thằng nào nhìn ra gì à? Rõ ràng rành ra đây, sao có thể tùy tiện để mấy chú nhìn chứ, anh chủ Trần của chúng ta đang kim ốc tàng kiều* nha.”

(*) kim ốc tàng kiều: nhà vàng giấu người đẹp, đây là một câu tục ngữ dựa theo điển tích Hoàng hậu Trần A Kiều trong Hán Vũ cổ sự, về giai thoại tình yêu giữa bà và Hán Vũ Đế.

Dứt lời, anh liếc mắt nhìn Trần Chước đang đứng bên tự rót nước.

Trên mặt người đàn ông không lộ vẻ vui buồn gì, chỉ bình tĩnh uống nước, không nói một chữ.

Để cốc xuống, nghĩ đến gì đó, lông mày Trần Chước hơi giãn ra, lấp lánh ý cười.

Không muốn nói, có phải là chấp nhận không vậy.

NGUYÊN VỊ NGỌT BA PHẦN

Thất Bảo Tô

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Vị Thứ Mười Một

Edit: Tiểu Lăng

Lúc đó, Tiên Bối ở trên tầng đang nhìn khắp nơi với ánh mắt kinh diễm và mới lạ.

Cô đang sống riêng bên ngoài hai năm rồi, nhưng đây là lần đầu tiên thuê được một nơi đẹp lòng vui mắt đến vậy...

Cả căn phòng, hệt như phòng trên bản mẫu (dùng để chào hàng), phong cách màu trắng cực giản dị.

Ví dụ như phòng của cô, chỉ có một tủ quần áo lớn bằng gỗ thuần trắng kiểu cũ, trên bày khung tranh màu nước hình ba con chim sẻ. Giường rất lớn, làm từ gỗ thô, gối và đệm chăn bông mềm như được lót bằng mây.

Cửa sổ phòng không lớn lắm, nhưng lại đầy đủ ánh sáng. Trước cửa sổ có một bàn trà nghệ thuật bằng sắt màu lam xám và hai cái ghế gấp.

Trên bày một chậu cây mọng nước* có tướng cực tốt, có thể nghỉ ở đây và phẩm trà.

(*) cây mọng nước: còn gọi là thực vật béo, là những loài thực vật có một số thành phần dày và nhiều thịt hơn bình thường, thường để giữ nước khi sinh trưởng ở nơi điều kiện đất hay khí hậu khô cằn (đây là loài thực vật thuộc nhóm cây chịu hạn). Thực vật mọng nước hay được trồng làm cây cảnh do bề ngoài nổi bật và bất thường của chúng.

Tiên Bối kéo rèm cửa xuống cho đỡ nắng, thu xếp từng thứ trong hành lý xong xuôi, đã hơn ba giờ chiều.

Tiên Bối lấy tay quạt, mở cửa phòng ra, bên ngoài không một bóng người.

Mới đến, cô cũng không dám... chạy loạn khắp nơi. Dù trước khi đi, Trần Chúc đã nói cô có thể tùy ý tham quan.

Đóng cửa lại, Tiên Bối quay về trước bàn học, mở máy tính ra, chuẩn bị làm việc.

Nhưng vẫn không tài nào tĩnh nổi tâm, đành phải thôi.

Nhét tai nghe vào trong lỗ tai, Tiên Bối nằm về giường, trong tiếng nhạc nhẹ nhàng, cô từ từ nhắm mắt lại.

...

+++

Gần nhá nhem tối, Trần Chúc mới lên tầng.

Trong tiệm nhiều việc, nhưng thỉnh thoảng anh vẫn không yên lòng, nghĩ xem cô gái nhỏ trên tầng đang làm gì.

Lên tầng hai, trong phòng khách chỉ có một màu đen, không hề mở đèn.

Trần Chúc cũng không thấy ngoài ý muốn, đưa tay bật đèn lên, sau đó nhìn sang một hướng khác ---

Phòng ngủ sắp xếp cho Tiên Bối, cửa đóng chặt, không thấy một tí ánh sáng nào lọt ra ngoài.

Trần Chước liếc đồng hồ, sắp sáu giờ rồi.

Anh đi đến trước cửa phòng cô gái, đưa tay lên lại ngừng cách cửa mấy cm, rồi mới gõ.

Cốc cốc hai tiếng.

Không có động tĩnh gì.

Trần Chước nhú mày, gõ mạnh hơn.

Lúc này, trong cửa mới truyền tới một tiếng phịch, kể đến là tiếng dép lê lạt xạt trên đất.

Hơi chậm chút xíu.

Trần Chước nói trong lòng, khóe môi đã cong lên một nụ cười.

Tiếng “lạt xạt” của dép lê kết thúc ở một chỗ rất gần.

Sau đó, cánh cửa được kéo ra một khe nhỏ.

Vẫn thế, tưởng như mới chỉ hôm qua, và nay tái hiện lại.

Ánh mắt của Trần Chước liếc đến, ngừng ở khe cửa: “Đói chưa, tối nay muốn ăn gì?”

Trong cửa im ắng một lát, giọng nữ nhỏ nhẹ mới vang lên: “Chưa đói...”

Dừng dừng: “Tôi tự gọi chuyển phát nhanh là được...”

“Chuyển phát nhanh có sạch sẽ không?” Trần Chước bất giác đáp, sau một giây, mới phát hiện câu này vô cùng mâu thuẫn, bèn thêm: “Vừa Ý rất sạch sẽ.”

Cô gái nhỏ không lên tiếng.

“Đang vẽ à?” Trần Chước hỏi.

Tiên Bối “vâng”, không nói gì thêm.

Trần Chước cũng không ép cô nói chuyện với mình. Anh đã sớm rõ, cô gái này có phần tự bế, và rất hướng nội.

Nhưng anh mất hai ngày để đọc xong manga của cô, chưa nói đến phong cách vẽ mạnh mẽ phóng khoáng ngoài dự đoán của anh, sức tưởng tượng lướt gió tung mây, thế giới quan giả tưởng rực rỡ, và cốt truyện thoải mái lại khúc chiết của cô gái, đã khiến anh phải kinh thán khâm phục.

Rất nhiều những người sáng tác cô đọc, đều bài xích việc xã giao, không biết nói chuyện như thế nào, nhưng dưới ngòi bút của họ lại có cả một vũ trụ.

Nội tâm của họ, có lẽ còn rộng lớn và hùng vĩ hơn loại người xã hội biết ăn thạo nói như anh nhiều lắm.

Vậy cho nên, người đàn ông chỉ để lại một câu “Vậy em cứ làm đi, tôi chỉ tới hỏi thôi”, rồi quay đầu rời đi.

+++

Tiên Bối đóng cửa lại, nhưng tay vẫn đặt trên nắm đấm cửa, chậm chạp không về chỗ cũ.

Sao cô lại lờ mờ đánh hơi được chút không vui trong câu nói vừa rồi của người đàn ông đây?

Tiên Bối thấy hình như mình đã đọc qua trường hợp này ở đâu rồi, dứt khoát lấy điện thoại ra, tra baidu xem “Vậy em cứ làm đi” là có thâm ý gì?

Từng dòng giải đáp nhảy ra, Tiên Bối liếc nhìn, đầu đụng nhẹ vào cửa nhiều lần.

Quả nhiên, cô khiến chủ thuê phòng mới của cô mất hứng rồi.

Tiên Bối đi đi lại lại trong phòng. Mỗi khi cô lo nghĩ, trạng thái cô biểu hiện ra hoàn toàn chứng thực một câu ---

“Kiến bò quanh trên chảo nóng”.

Tiên Bối nghĩ, có nên nhắn tin nói với anh, tôi không bận không...

Hoặc là trực tiếp ra khỏi phòng, nói một câu tôi không bận, tốt nhất là bày ra vẻ mặt tươi cười gì gì đó.

Ăn ở nhà người, cô cũng không muốn ngay ngày đầu đã khiến người ta khó chịu. Nhưng mà, khó quá, làm sao lại khó vậy chứ.

Xoắn xuýt hồi lâu, cửa lại bị gõ hai cái.

Tiên Bối cả kinh, nhìn sang.

Giọng người đàn ông cũng vang ngay sau: “Nấu cho em bát mì, để ở cửa đó.”

Anh dừng một giây: “Còn có một ly trà sữa, ngày đầu tiên em đến, tôi cũng chưa chuẩn bị gì cả, trà sữa coi như nhận lỗi.”

Sau đó, là tiếng bước chân anh dần đi xa...

TAT...

Người ta tốt bao nhiêu, mình lại không biết điều như thế.

Người nên nhận lỗi phải là cô mới đúng...

Tiên Bối bữu môi, chậm rì rì đi ra cửa.

Chần chừ một lúc, cô lấy hết dung khí, kéo mở cửa phòng ra.

Trong phòng chỉ mở một chiếc đèn bàn nhỏ, nhưng phòng khách thì lại cực sáng.

Ánh sáng và hương thơm đồng loạt xông tới, ánh sáng là ánh sáng trong phòng khách, hương thơm là mùi hương của trà sữa, ngọt dịu thấm vào mũi. Tiên Bối hơi nheo mắt lại, cúi đầu một biên độ nhỏ, thấy khay gỗ đặt trên sàn.

Trong khay, là một ly trà sữa đậm đà, vẩn vít hơi trắng sữa.

Bên cạnh là bát sứ nung thô, dưa và thìa đặt trên khăn tay.

Một bát mì sợi, sắc – hương – vị đủ cả, thức ăn kèm bày biện ngay chính trên sợi mì, rau cải xanh biếc, thịt nướng non mềm đỏ au, và lòng đỏ trứng như có thể đựng đưa trong quả trứng chần nước sôi long lanh. Nước dùng hẳn là canh hầm gì đó, ngửi một cái đã thấy ngon.

Tiên Bối nuốt một ngụm nước bọt, ọt ọt, bụng cô ầm ỉ gọi.

Có một loại thể nghiệm tên là “đói trong giây lát”, trước mắt mỹ thực, dạ dày luôn không chịu nổi mà đầu hàng.

Tiên Bối cấn cấn ngón tay, đứng dậy bưng cái khay đó lên.

Cô sợ hãi nhấc mắt lên, rất nhanh đã tìm được Trần Chước.

Người đàn ông đứng quay lưng trước kệ bếp trong phòng bếp kiểu mở, hẳn đang chuyên tâm nấu bát của mình, cũng không để ý bên này mấy.

Tiên Bối không bưng đồ ăn về phòng ngủ, mà đi từng bước nhỏ đến trước bàn ăn, ngồi xuống.

Thiết kế bàn ăn rất giống quầy bar.

Ghế dựa chân cao, Tiên Bối phải kiễng chân lên mãi mới ngồi được, chân nhỏ lủng lẳng giữa không trung.

Tiên Bối nhấp một ngụm trà sữa, lệ nóng lập tức cuộn dâng trong lòng.

U hu hu, đúng là cái mùi này... cái vị này...

Trơn trượt vừa đủ, đậm đà thương nhớ...

Nguyên vị ngọt ba phần của cô, tình nhân cũ, người bạn cũ của cô.

Lúc này, Trần Chước đã xoay người lại, thấy bàn ăn có thêm một người, anh hơi giật mình, lại mỉm cười.

Vật nhỏ, đi đường lặng yên không tí tiếng động nào, làm anh không phát hiện được.

Nhưng mà, xem ra cạm bẫy... cheese, không, trà sữa của anh, lần đầu thử nghiệm cũng có chút hiệu quả, ít nhất đã dụ được bé chuột thóc luôn nhút nhát rụt lại trong hang này lộ được đầu ra.

Tiên Bối vừa hút từng sợi mì ngon tuyệt, vừa say đắm trong trà sữa đã lâu quá không gặp.

Thiên đường nhân gian, cũng chỉ đến vậy thôi.

Cho đến khi đối diện xuất hiện một bóng hình cao cao, Tiên Bối mới lấy lại tinh thần, bất giác nhìn lên trước.

Chạm phải mắt cười của người đàn ông, mới như bị giật điện, vội vàng thu lại, cúi đầu nhìn chằm chằm vào canh trong bát.

“Ngon không?” Người trước mặt ngồi xuống.

Chôn trong bát, gật đầu.

“Có đủ no không?” Trần Chúc hỏi tiếp.

Cô gái nhỏ gật tiếp.

Trần Chúc lại liếc cô một cái, rồi ăn phần của mình.

Không ảnh hưởng tới cô gái nhỏ nữa, không tập trung ăn cơm sẽ dễ bị rối loạn tiêu hóa.

Có tóc mái xõa tung trước trán che, Tiên Bối lại lặng lẽ nhắc mi mắt lên, lén nhìn người đàn ông đối diện.

Anh rũ mắt, mi rậm mà thẳng, mũi cao, đôi má gầy, đang ăn một bát mì không khác mấy của mình.

Thấy người đàn ông sắp phát hiện, Tiên Bối cúi đầu với tốc độ sét đánh, hút từng phân từng phân sợi mì trong miệng kia vào.

Nuốt đồ ăn trong miệng xuống, Tiên Bối không nhận được cong khóe miệng lên.

Len lén cười.

Cứ mân môi mãi mà không dừng được.

Đang cười cái gì mà mình cũng chẳng biết.

Một bữa cơm, ăn xong trong im lặng.

Tiên Bối dùng khăn giấy lau miệng, đứng dậy định thu dọn.

Trần Chúc liếc cô: “Để đó tôi làm.”

Hai tay Tiên Bối dừng một chút, cô hít sâu một hơi, lại hít thêm hơi nữa, cuối cùng cũng yếu ớt nói: "... Tôi không bận..."

Có trời mới biết, để nói ra một câu chỉ có ba chữ này, cô phải tốn bao nhiêu tâm sức.

Chỉ sợ anh không vui.

Không bận? Trần Chước nhú mày, nhất thời không kịp phản ứng.

Nhưng sau một giây, anh giật mình hiểu ra, bật cười, cố ý trêu lại: "Em định giúp tôi rửa bát sao?"

Câu đáp còn nhỏ hơn muỗi kêu: "... Cũng được ạ..."

"Không cần." Trần Chước càng buồn cười hơn, cuối cùng anh nghiêm mặt, "Em không bận bây giờ, thế lát nữa cũng không bận à?"

Lát nữa phải đuổi bản thảo, Tiên Bối vô thức gật đầu, lúc tỉnh lại, người giật giật, tóc mái run đến không thành hình.

Trần Chước bị phản ứng của cô chọc cười, chỉ nói: "Xem ra là bận, tôi có việc cần em giúp, nhưng phải xuống tầng một chuyến, em chờ tôi vài phút được không?"

Tiên Bối gật đầu, vô cùng nghe lời.

+++

Chén bát bị Trần Chước thu vào bếp.

Tiên Bối ngồi nguyên đó, ngẩn người đợi.

Vài phút, quả nhiên chỉ có vài phút.

Không bao lâu sau Trần Chúc đã đi lên, đặt một vật xuống trước mặt cô.

Tiên Bối tập trung nhìn, ồ? Là một ly đồ uống?

Một ly màu vàng tươi, tỏa hương xoài giòn ngọt, lớp sữa trắng toát vẫn dày và mềm, vô cùng khéo léo.

Người đàn ông đối diện bắt đầu giới thiệu: “Vị dâu lần trước bán rất chạy, đây là sản phẩm mới, xoài phủ sữa kem cheese, bên trong là hỗn hợp xoài tươi xay và trà xanh, vị trà rất nhạt.”

Anh nhắc ly lên: “Uống thử xem thế nào đi?”

Lại muốn cô nhận xét à...

Tiên Bối không khỏi lo sợ vì được sủng ái, cảm thấy áp lực lớn như núi. Vừa mới ăn cơm của người ta, nhất định phải làm cho tốt.

Được giao trọng trách, Tiên Bối cúi đầu, vô thức tìm ống hút, chỉ thấy trước mặt có mỗi một ly đồ uống không, cũng không có dụng cụ gì dùng để uống.

Trần Chúc chú ý động tác của cô, hỏi: “Tìm gì vậy?”

Tiên Bối duỗi hai ngón trở ra, ra dấu trong không khí thành một thứ thật dài.

“Ống hút?”

Tiên Bối xác nhận.

Trần Chúc dựa về thành ghế, nghiêng đầu, hơi khó hiểu: “Em vẫn luôn dùng ống hút để uống những đồ phủ sữa* à?”

(*) đồ phủ sữa: là những đồ biến tấu từ trà phủ sữa đã giới thiệu ở chương 3

Không phải vậy ư? Tiên Bối chớp chớp mắt.

Người đàn ông nghiêng người ra trước, hai tay đặt lên bàn, tùy ý cầm thân ly lên, xé nắp giấy ra một phần nhỏ: “Cách uống đồ phủ sữa tốt nhất là trực tiếp uống.”

Cổ tay anh hơi vặn: “Như thế này, nghiêng ly, vào miệng là phần sữa trơn trượt, sau đó là thịt quả, cuối cùng là hương trà ngập tràn.”

Trần Chước để ly xuống lần nữa: “Ổng hút khó có thể hút được lớp sữa ngay từ đầu, không thể đạt được hương vị tốt nhất.”

Như sấm đánh bên tai.

Thì ra cô vẫn luôn uống sai cách? Đây mới cách uống đúng?

Vậy ly dâu tây phủ sữa lần trước... Nhận xét của cô chắc chắn là có sai lầm lớn...

Có cảm giác xấu hổ như kiểu bị phê bình, mặt Tiên Bối thoáng cái đã đỏ bừng, cô vội vàng nói: “Thật... thật xin lỗi...”

“Xin lỗi gì?” Trần Chước đại khái cũng hiểu ý của cô: “Bình thường em uống trà sữa nhiều, không biết uống đồ phủ sữa như thế nào cũng là đương nhiên.”

Trần Chước cười khẽ: “Trên đời này không có gì là tuyệt đối, em thích uống thế nào thì cứ uống thế đó.”

Tiên Bối vẫn sợ sệt, không dám tùy tiện cầm ly xoài phủ sữa đó lên.

Trần Chước nhìn cô chăm chú, lát sau hỏi: “Cần tôi làm mẫu không?”

Bị nhiễm một đồng “hứa hẹn”, Tiên Bối phản ứng hơi chậm, làm mẫu? Làm mẫu gì cơ?

Chưa kịp đáp, đã thấy Trần Chước cầm cái ly trước mặt cô lên lần nữa: “Tôi uống trước một ngụm? Sau đó đến lượt em nhé?”

Lại là cái giọng mang ý cười cợt nhả này.

Mặt Tiên Bối rất dễ bị loại giọng kiểu này giội phồng. Không chỉ mặt, mà cả tai, đầu đều nóng hầm hập:

... Không phải ý là... muốn uống cùng một ly với cô? Như vậy... có quá thân mật không...

Mấy giây sau, cô nghe thấy người đàn ông cười nhẹ một tiếng, cũng thấy anh để đồ uống xuống lần nữa. Cô cảm giác được anh đứng lên, như định rời bàn.

Nhưng một giây sau, lưng Tiên Bối thẳng băng ra, không dám cựa quậy.

Bởi vì tóc trên đầu cô, bị một bàn tay xoa xoa hai cái, không nhẹ cũng chẳng nặng.

Chủ nhân bàn tay đang cười, hơi thở trầm ấm: “Trêu em đó.”

NGUYÊN VỊ NGỌT BA PHẦN

Thất Bảo Tô

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Vị Thứ Mười Hai

Edit: Tiểu Lăng

Uống xong ly xoài phủ sữa, lúc về phòng Tiên Bối đã căng hết cả da bụng.

Ngày đầu tiên tới ở đã được giao trọng trách, nên cô không lập tức nằm dài ra giường, xoa xoa bụng nhỏ của mình; cũng không ngồi về trước màn hình, tiếp tục vẽ bản thảo của “Kỳ Tà”.

Mà là lấy màu nước ra, sáng tác bức tranh nhân cách hóa của xoài phủ sữa kem cheese.

Chữ viết không thể biểu đạt được cảm xúc và cõi lòng, nhưng màu sắc và đường nét lại có thay thế một cách hoàn mỹ.

Cẩn thận vẽ xong bức tranh, Tiên Bối quan sát một lúc, mới đặt nó xuống bàn nhỏ bên cửa sổ để hong khô.

Gió đêm thổi rèm vải bay lên, như thể ánh trăng đang nhảy múa.

Trên trang giấy, là một bé trai mũm mĩm xinh xinh, chiếc áo tay phồng màu vàng sáng và cái quần đùi bí đỏ, trông như được nhồi mây vào, đang mở to đôi mắt tròn xoe nhìn.

Xoài vốn trơn nhuyễn, ngọt mà không ngấy, vừa đủ để trung hòa hương nồng của sữa kem...

Nhấp nhấp môi, trên đầu lưỡi còn lưu lại một mùi vị đặc biệt, một chút mùi nhựa cây, một chút vị chua nhẹ.

Đó là mùi vị riêng biệt của xoài.

Vẽ nhân cách hóa xong, Tiên Bối tiếp tục đấu tranh với manga của mình.

Lố cốc, là Viên Viên nhả tin cho cô, hỏi cô tình huống và cảm nhận về chỗ ở mới.

Tiên Bối đáp: Rất tốt, tính chủ thuê nhà cũng rất tốt.

Viên Viên: Nghe nói hai người vốn đã quen nhau rồi hả?

Tiên Bối thấy vậy, mặt hơi đỏ lên: ... Hả là thế.

Viên Viên là một kẻ đã thành tinh: Không phải là ông chú trà sữa đó chứ?!

Tiên Bối: Đúng vậy...

Viên Viên: Oa oa oa oa oa, đây là loại duyên phận gì vậy chứ! Tiên Bối à, khẩu vị của cậu hơi lớn đấy, được anh chủ Vừa Ý tự tay đưa trà sữa đến cửa cho.

Tiên Bối sửng sốt, anh, anh chủ?

Viên Viên: Không phải cậu vẫn cho người ta là nhân viên đi giao trà sữa đó chứ?

Tiên Bối: ...

Viên Viên: Người ta là anh chủ của Vừa Ý, ok? Nếu người ta là một nhân viên đi giao trà sữa, làm sao có thể chiếm nguyên một diện tích lớn

như vậy?

Tiên Bối: Đúng vậy...

Viên Viên: Tớ thấy anh chủ này đối xử với cậu không bình thường lắm đâu, cố mà nắm cho chắc đi, Tiên Bối ạ.

Tiên Bối: ... Hả?

Viên Viên: Tớ hỏi Khương Tự Hào rồi, anh ấy nói người ta là kim cương Vương lão Ngũ* không bạn gái chưa kết hôn, làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật, hai người ở cùng một phòng, nam đơn nữ độc, nói thế nào cũng phải phát triển chút quan hệ đặc thù mới xứng với cái duyên phận thiên thời địa lợi nhân hòa này.

(*) kim cương Vương lão Ngũ: “Vương lão Ngũ” là tục ngữ dân gian, chỉ nam sĩ đã quá 35 tuổi vẫn còn độc thân. “Kim cương Vương lão Ngũ” chỉ những người đàn ông quá 35 tuổi rất có tiền, có sự nghiệp thành công đầy hứa hẹn, nhưng chưa vợ (theo bác cả baike.baidu)

(Ừ ư, bây giờ mới phát hiện hóa ra nam chính của chúng ta đã già vậy T_T)

Tiên Bối bị những lời này của cô nói nóng cả mặt, trong đầu bỗng vang lên giọng nam luôn mang theo ý cười ấy.

Tim nhỏ đập thành thịch, Tiên Bối nhanh chóng đáp lại hai chữ:

Không thể.

Viên Viên:??

Tiên Bối: Tớ...

Xóa.

Cô không thể... Hay là chuyện Viên Viên nói này không được...

Cô không dám nghĩ tiếp...

Lòng không yên, nắm bút cảm áp cũng không chắc.

Đã nói là không thể rồi, Tiên Bối lắc mạnh đầu, như muốn dứt hết những ý nghĩ quấy nhiễu lòng cô này đi.

Viên Viên biết cô bài xích xã giao, dời sang chủ đề khác, nói chuyện nghiêm chỉnh.

Cô ấy gửi một tấm ảnh tới, là screenshot của trang web tiêu thụ dự kiến của “Tòa thành thất lạc” phần 3.

Sau đó nói: Nói trước, mai chắc cậu phải đến công ty một chuyến, phải ký tên năm nghìn quyển.

Tiên Bối: ... Nhiều vậy.

Hai phần trước chỉ ký ba nghìn quyển mà tay cô đã tê gầy luôn rồi.

Viên Viên: Chủ biên yêu cầu thế, tớ cũng không làm gì được [buông tay]. Sáng sớm ngày mai tới nhe, đại mangaka.

Tiên Bối khóc không ra nước mắt: Được rồi... TAT

+++

Hôm sau, Tiên Bối dậy rất sớm.

Rửa mặt xong, mặc áo có mũ vào, kéo dây rút chỉ còn cỡ bàn tay, đội mũ lưỡi trai giữ chắc.

A, không thể quên khẩu trang.

Bởi cửa phòng không có mắt mèo, Tiên Bối cũng không rõ tình huống bên ngoài.

Nắm chặt bức tranh nhân cách hóa kia trong tay, dán tai lên cửa nghe vài phút, cô mới vận mở nắm đấm cửa.

Còn chưa bước ra, đã thấy Trần Chước ngồi đó ăn sáng.

Anh xiên lấy một chiếc bánh sừng trâu, một tay cầm iPad, đang chăm chú nhìn gì đó.

Chắc vì nghe thấy tiếng cửa mở, ánh mắt của người đàn ông dời từ màn hình đến chỗ Tiên Bối.

Nhìn nhau hai giây, Tiên Bối cả kinh, lui ra sau một bước nhỏ.

Trần Chước quét nhìn cô một lần cực nhanh, lại vũ trang đầy đủ, nhướng mày: “Em muốn ra ngoài à?”

Tiên Bối rũ mi mắt xuống, giọng nhỏ đến không thể nghe thấy: “Vâng...”

“Không ăn sáng sao?” Trần Chước đặt iPad xuống: “Trong chảo còn trứng chiên đấy.”

Tiên Bối lắc đầu, cô đã ăn hai bữa một ngày lâu rồi, không quen dùng bữa sáng.

Trần Chước không thích ép người khác thay đổi cách sống của mình, chỉ gật đầu, như có gì suy nghĩ: “Đợi lát tôi đưa em đi.”

Cái đầu nhỏ lại lắc mạnh.

Tiên Bối bước nhanh tới chỗ người đàn ông, đặt bản vẽ trong tay ngay ngắn xuống bàn, sau đó quay đầu chạy chậm đến cửa, ngồi xổm xuống thay

giày.

Liên một mạch từ đầu tới cuối, không cho người đàn ông cơ hội nào để mở miệng lần nữa.

Chỉ có mình Tiên Bối biết, lúc Trần Chúc nói muốn đưa cô đi, mặt cô bắt đầu không nhin được mà nóng lên.

Cái khẩu trang trắng tinh kia e cũng đã bị da cô nướng thành carbon.

Cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn, cô sợ nợ quá nhiều của người ta, cũng không dám thoải mái tiếp nhận thiện ý của họ.

Những mối quan hệ không công bằng đầy rắc rối, như một sợi dây thừng to lớn, trói càng nhiều vòng, cô càng thở không nổi, hít không xong.

Nhưng chủ thuê nhà mới của cô, hình như cũng không chú ý, luôn luôn coi chuyện đối xử tốt với cô và chăm sóc cô là điều đương nhiên.

Bữa tối hôm qua, cơm sáng hôm nay, còn nói muốn đưa cô đi...

Ôi ---

Làm sao đây...

Ra khỏi cửa, Tiên Bối không tìm được trong lòng nữa, thở dài liên tục.

Làm sao mới có thể bày tỏ và gần gũi với một người một cách tự nhiên đây?

Rốt cuộc là làm thế nào, mới có thể có năng lực này?

Cô thêm được như thế.

Cô mãi mãi không làm được, hoàn toàn không biết phải... bắt đầu từ đâu, mới không bị ghét, bị phản cảm.

Ra hành lang, ánh nắng thiêu cháy người.

Mũi Tiên Bối hơi xót, bỗng nhiên rất muốn khóc.

+++

Ra đến trạm tàu điện ngầm, dòng người trôi như nước chảy hai bên.

Trong tiếng người huyên náo, Tiên Bối nín chặt túi xách, không ngừng hít rồi thở...

Để giảm bớt nỗi hoảng loạn và phòng bị đang bùng nổ quanh mình.

Team Nguyên Quang đã dời trụ sở từ hai năm trước, đến cạnh công viên Tinh Nguyệt trong khu nhà cao tầng mới ở thành phố Ninh.

Cách quảng trường Trung Sơn chỗ Tiên Bối ở sáu trạm xe.

Từ hồi nửa năm trước bị một ông chú tài xế quấy rối, Tiên Bối cũng không dám đi taxi nữa.

Mỗi lần phải đi công ty, cô đều chọn đi tàu điện ngầm.

Đứng trước thanh barrier, Tiên Bối cúi đầu, mắt không rời mũi chân mình một giây.

Bỗng nhiên có hai cô gái xinh đẹp trang phục gọn ghẽ đến bên người cô, trực tiếp bổ một tràng giới thiệu app, hỏi cô có quét mã dùng thử không.

Môi dưới bị Tiên Bối cắn trắng bệch đi, cô liều mạng lắc đầu.

Hai cô gái khó hiểu nhìn cô vài lần, mắng thầm hai câu rồi rời đi.

Hôm nay coi như may, xe tuyến số 2 tới rất nhanh.

Gió thổi vù vù, đoàn tàu dừng lại trong nháy mắt.

Cửa vừa mở ra, hành khách tuôn xuống như ong vỡ tổ. Có người không cẩn thận trượt qua Tiên Bối, khiến cô hết hồn một hồi.

Chờ người bên trong ra hết, Tiên Bối mới theo chân người khác đi vào.

Trong tàu vẫn chen lấn như thường, một chỗ trống nhỏ nhoi cũng đã thành một thứ xa xỉ.

Tiên Bối bị đẩy vào dòng người, đằng sau bị giục liên hồi, “Vào trong, vào trong hết đi!”

Đủ loại mùi và tiếng người, choáng đầu hoa mắt, thái dương Tiên Bối bắt đầu chảy mồ hôi.

Đến lúc không khí ổn định lại, Tiên Bối mới thấy đỡ hơn, chậm rì rì giương mắt lên một cách nhút nhát, tìm lan can hoặc tay vịn có thể nắm.

Lúc tiến lên trước, Tiên Bối không để ý dưới chân. Bỗng cô vấp một cái, người nghiêng ra, mất thăng bằng.

Á...

Tiên Bối hô nhỏ, thấy mình sắp ngã va vào người đằng trước.

Cũng đúng lúc này.

Một cánh tay vòng qua trước eo cô, kéo cô lại.

Đế giày nhấc lên, Tiên Bối bị một cánh tay ôm dốc đứng.

Cách mặt đất mấy tấc.

Nhưng...

Tim cô, không phải, là toàn thân cô đều bị mất trọng lượng, lực hấp dẫn của Trái Đất không còn bất kỳ tác dụng gì.

Hai mắt Tiên Bối mở lớn, hoàn toàn chưa nhận ra người sau lưng là ai, lưng hình như đã dán lên một nơi ấm áp...

Là lồng ngực?

Người này mang theo cô đi vài bước, hai chân nhỏ của Tiên Bối mới hạ cánh xuống đất.

Như vừa đi cáp treo, ngực Tiên Bối đập phồng liên tục, bắp chân như nhũn ra, gần như không đứng vững nổi.

Tiên Bối được đặt xuống bên một cánh cửa.

Lúc này, cánh tay mới ôm cô vài giây trước đã tì lên lan can bên hông cô.

Nó như một cái giá thép cứng cáp, dựng nên một bức tường trong không khí, tách hết mọi người xung quanh ra, chỉ để lại mình cô ở giữa.

Hơi thở trầm ổn của đàn ông đang ở ngay trên đỉnh đầu cô.

Mặt Tiên Bối như bị nường, ngơ ngác hoảng sợ, mấy lần định quay đầu nhìn xem là ai. Nhưng lại không dám tự dừng quay đầu, hơn nữa người này... rất cao, cô có cố mấy cũng chỉ nhìn thấy khuỷu tay và một phần ngực của anh.

Sợ quá, sợ quá đi, Tiên Bối xoay xoay cổ tay, không biết nên làm thế nào. Mấy lần cô nghiêng thấp đầu, định lách qua cái vòng cấm này.

Một thân một mình, cái ấm đột nhiên xuất hiện có thể khiến lòng người ta quyến luyến không muốn xa rời, thực sự rất gây ra bối rối và hoảng sợ.

Một lần cuối cùng, Tiên Bối quyết định, cắn chặt răng hàm phía sau, muốn chui ra khỏi cái khuỷu tay kia.

Đã chú ý đến những ý đồ nhỏ ấy của cô, chỉ trong chốc lát, chủ nhân cánh tay kia đã kéo cô về chỗ cũ, giọng nói mang ý cười quen tai lại vang lên:

“Chạy gì, là tôi.”

NGUYỄN VỊ NGỌT BA PHẦN

Thất Bảo Tô

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Vị Thứ Mười Ba

Edit: Tiểu Lăng

Đương nhiên là Tiên Bối nhận ra giọng nói này.

Nó rõ ràng là của chủ thuê nhà mới của cô...

Nhưng, tại sao anh lại ở đây...

Và... vừa rồi... là anh ôm cô?!

Tiên Bối không cố quay đầu nhìn nữa, song cái không gian được anh tách riêng ra này, lại như biến thành một căn phòng xông hơi.

Tiên Bối chỉ có thể nhìn chăm chăm mặt đất không dời mắt, từ từ hạ nhịp tim liên hồi xuống.

Tàu điện ngầm như một chiếc con thoi, ngoài cửa xe lúc sáng lúc tối, đôi khi lại thấy biển quảng cáo xẹt qua.

Trong lòng hết động tĩnh, Trần Chước cúi đầu, đập vào mắt là tai của cô gái nhỏ.

Lúc đội mũ, cô thích vén tóc ra sau tai.

Vành tai nho nhỏ ấy lộ ra hoàn toàn, như mã não hồng trong suốt được gọt giữa trơn bóng.

Yết hầu Trần Chước khẽ nhúc nhích, tránh mắt đi.

Vừa ngừng ở một trạm, tay Tiên Bối đã nắm ra mồ hôi, ướt nhẹp.

Trần Chước liếc bản đồ tuyến đường trên cửa, hỏi: “Em phải đi mấy trạm nữa?”

Tiên Bối nhô vai lên, dựng thẳng bốn ngón tay.

Trần Chước đối chiếu tiếp: “Công viên Tinh Nguyệt à?”

Tiên Bối gật đầu.

Im lặng một lúc.

Trần Chước lại hỏi: “Vì sao không để tôi đưa đi?”

Vấn đề trí mạng, người Tiên Bối cứng đờ, hoàn toàn không biết nên trả lời ra sao.

Sau lưng có người đẩy vào xe, cho nên...

Cơ thể rắn chắc hoàn mỹ của người đàn ông nhiều lần bị ép không còn chỗ trống, dán lên lưng cô...

Có thể so với núi lửa phun trào, Tiên Bối cảm thấy đầu và lỗ tai mình đều đang bốc khói.

Tàu khởi động lần nữa, Trần Chước liếc nhìn cô gái nhỏ đang hồng cả gáy.

Anh có phần muốn trêu chọc, nghiêng người thấp xuống chút nữa.

Hơi thở hơi nóng lướt nhẹ qua tai...

Rồi đến sau tai...

Cả người Tiên Bối nổi da gà.

Sau đó, hơi thở ấy dừng lại, lấy độ nóng đốt người hơn nữa để nói chuyện: “Em thích bị chen thế này lắm à?”

Đoàng một cái, máu huyết tuôn trào, đầu Tiên Bối nổ luôn.

Thật, thật sự...

Không được...

Mềm nhũn cả người, Tiên Bối vô thức di chuyển lên trước, muốn gần khoảng cách với anh ra; lại vừa lắc đầu nguầy nguậy, phủ nhận, phủ nhận, liều mạng phủ nhận hoàn toàn.

Trần Chước thấy thế, nói tiếp: “Không thích thì sau này để tôi đưa đi, trông em như một đứa bé vậy, ai yên tâm để em ra ngoài một mình?”

Tiên Bối bị hơi thở của anh đốt cho mơ mơ hồ hồ, càng đừng nói là cẩn thận suy nghĩ đề nghị này của anh, chỉ có thể... gật đầu không ngừng.

Trần Chước đạt được mong muốn, cười khẽ một tiếng, thẳng người lên.

Chỉ một chốc, đã thành vẻ không vấn đề gì nữa.

+++

Lúc giọng nữ ôn hòa thông báo “Đã đến trạm công viên Tinh Nguyệt”, người đàn ông cũng thả lỏng tay ra.

Tiên Bối vội ôm trái tim đập dồn, ngựa không dừng vó trốn ra ngoài.

Trần Chước ỷ vào mình người cao chân dài, ung dung đi theo sau.

Anh liếc bước chân nhỏ sắp xoáy cả lổ lên của cô gái, không khỏi cong môi.

Cô cũng không ngẩng đầu lên, như dựa vào trực giác để phân biệt phương hướng, né tránh đám đông.

Trần Chúc thấy cô đi quen đường, cũng lấy làm lạ, song chỉ nhún mày khó hiểu ---

Mấy năm nay, rốt cuộc vật nhỏ không thích đám đông này đã sống như thế nào?

Đến văn phòng team Nguyễn Quang, Viên Viên đã ở cửa chờ Tiên Bối.

Cô gái nhỏ siết chặt túi bên người đi tới, mắt tia ra sau cô, Viên Viên hơi ngừng lại, người cực có mùi vị ông chú này là ai đây...

Chẳng lẽ là...

“Anh chủ Vừa Ý? Ông chú trà sữa?”

Hai người gặp nhau, Viên Viên hỏi nhỏ.

Tiên Bối liếm liếm môi dưới, gật đầu xác nhận. Suốt dọc đường, cô dang miệng khô lưỡi, muốn uống nước...

“Mẹ tôi ơi...” Viên Viên tiếp tục cảm khái: “Anh ta hộ tống cậu tới đây sao? Oa, quan hệ không tầm thường nha? Cậu làm khách thuê phòng mà cứ như làm công chúa ấy...”

Đừng nói bừa... Tiên Bối nóng mặt, không dám thở mạnh, chỉ mong cô ấy đừng bà tám nữa.

Không dám vắng vẻ người ta, Viên Viên tiến lên trước, sáng khoái tự giới thiệu: “Xin chào, tôi là biên tập viên của Tiên Bối, cũng là bạn gái của Khương Tự Hào.”

Nghe thấy tên người quen, Trần Chúc gật đầu, cũng chào hỏi.

Viên Viên đang định dẫn hai người họ vào văn phòng, Trần Chúc từ chối: “Không cần, tôi đợi ở sảnh là được.”

Viên Viên nhú mày: “Khả năng cô ấy phải ký đèn chiều muộn đấy, anh không định lên ngồi sao?”

Trần Chúc nghĩ nghĩ, đồng ý.

Viên Viên nở một nụ cười đầy thâm ý, chắc chắn, người có tiền lại rảnh rỗi đúng là khác biệt.

Một người đàn ông như hạc giữa bầy gà bất ngờ xuất hiện giữa ban biên tập tràn ngập hơi thở “trạch hủ” này, các biên tập viên nữ ào ào ghé mắt.

Viên Viên thu xếp cho Tiên Bối một văn phòng yên tĩnh sạch sẽ.

Ngoài ra, còn đưa thêm một cái ghế, cho anh chủ Trần ‘nhập tọa’.

Trên bàn dài là hai rương manga và năm chiếc bút bi.

Tiên Bối chỉ cảm thấy lòng quá mệt mỏi, gánh nặng đường xa.

Nhưng...

Muốn hoàn thành sứ mệnh trọng đại thì phải lao tâm khổ tứ, cực khổ trăm bề...

Thầm thở dài một hơi, Tiên Bối ngồi xuống, mở nắp bút, lật trang bìa ngoài ra, múa bút thành văn lên trang bìa trong...

May là trước đó đã dự kiến rồi...

Hai chữ Tiên Bối, không quá nhiều nét...

Quyển đầu tiên đã ký xong, được xếp sang một bên, lại bị người đàn ông bên cạnh cầm lấy.

Ế?!

Không ngăn kịp, vừa thò tay ra người ta đã nhúu mày, mở sách ra luôn.

Bị... người 3D* nhìn thấy chữ ký của mình, thật sự rất xấu hổ...

(*) người 3D: người ở không gian ba chiều, tức người ở trong hiện thực.

Để thống nhất với tác phẩm, dưới sự yêu cầu của team manga, chữ ký cá nhân của cô trở nên thô bạo hệt như phong cách vẽ.

Tiên Bối bất giác che mặt đi.

Xoay đầu, cảm bị một nhúm gì đó lành lạnh quệt qua, xúc cảm rõ ràng.

Tiên Bối nhắc tay ra, phát hiện tay mình vẫn còn cầm bút.

Sửng sốt hai giây.

A a a a a, không cẩn thận quệt bút lên mặt rồi?

Không có gương để xác nhận và tìm vị trí cụ thể.

Tiên Bối chỉ có thể dựa vào trí nhớ, cố gắng dùng ngón và bàn tay cọ cọ vào vị trí mình nghi ngờ.

Trần Chúc để ý động tác của cô, liếc qua.

Buông quyển manga mới lật được hai trang xuống, người đàn ông hỏi: “Sao thế?”

Tiên Bối đỏ mặt, rụt cổ lại, nhẹ giọng: “Không... Không có việc gì...”

Người đàn ông cũng không vì vậy mà dời mắt đi, ngược lại còn cúi thấp đầu hơn, bắt đầu cẩn thận quan sát cô.

Đầu Tiên Bối cúi càng thấp hơn, vô cùng ngại ngùng, cảm sắp gục xuống dưới vai.

Trần Chước bỗng cười thật nhẹ, “Đừng động.”

Chỉ hai chữ, lại như điểm huyết, Tiên Bối thật sự không động dậy nữa.

Bàn tay của người đàn ông vươn tới, Tiên Bối phản xạ có điều kiện rụt ra sau, nhưng ngón tay thon dài không bởi thế mà lùi bước, trực tiếp chạm vào cằm cô, nâng nó lên, cũng không chế nó.

Như bị giật điện, tim Tiên Bối run bắn.

Hô hấp không ổn định nổi, như đang đứng trên cao nguyên.

Ngón cái ấm áp, lại có vết chai, hơi cọ nhẹ lấy.

Người đàn ông hơi híp mắt lại, vẻ mặt chăm chú cọ đi hộ cô. Anh không thấy ngón tay thiếu nữ chà hết lên mặt bàn, bắt đầu cuộn lại.

Ngón chân cũng vậy, may mà giấu trong giày vải Converse.

Thử mấy lần, Trần Chước thôi, buông tay xuống: “Không cọ hết được.”

Anh thuận tay cầm lấy một cái bút, trầm ngâm: “Khô nhanh... Chẳng trách.”

Nhìn ngược ra ngoài văn phòng, chắc là tìm được cách khác, anh đứng lên, ra ngoài, quẹo vào phòng giải khát gần đó.

Còn Tiên Bối ngồi kia thì cả người đã hóa đá, ngây ra như phỗng.

Một giây, hai giây, ba giây, ba mươi giây, một phút...

Cả người đã mất đi tri giác, song chỗ da bị người đàn ông chạm vào kia, lại có cảm giác cực mãnh liệt.

Lúc trở lại, trong tay Trần Chúc lại có thêm mấy chiếc khăn tay ẩm.

Lúc này, anh không ngồi xuống ghế nữa, mà trực tiếp ngồi xổm trước mặt cô gái nhỏ, đưa tay lên cầm cô, lau. Vẫn chăm chú hết như trước.

Xúc cảm âm ỉm lành lạnh, lại khiến Tiên Bối giật mình.

Nhưng sau một giây, nhiệt lượng trên mặt cô lại không nhận được mà bùng bùng lên.

Song cô không dám...

Phát ra chút xú tiếng động nào...

Lông mi hơi run...

Chỉ đành mặc kệ những cảm xúc ngượng ngùng, mơ màng, và rất nhiều cảm xúc khó lột tả được khác tàn phá bờ bãi trên hai gò má cô...

Đến khi lau sạch rồi, người đàn ông cũng không vội đứng dậy.

Anh vẫn ngồi xổm ở đó, nhìn chăm chú lên cô, ánh mắt che giấu gì đó, rồi lại trong trẻo lại trong chốc lát.

Anh cong môi cười cười: “Đừng luyện ký tên cả lên mặt mình chứ.”

Biết anh đang trêu thôi, nhưng Tiên Bối vẫn muốn xoa thái dương mà hồi.

Hậu tri hậu giác, người đàn ông vẫn đang nhìn cô, cánh tay vừa nâng tay vịn vàng thu lại.

Song, rất nhanh, một bàn tay dày rộng khô ráo vươn đến trước mắt cô.

Và theo đó là một giọng trầm nhẹ nhàng: “Muốn luyện thì ký cho tôi là được, tôi cũng fan của em.”

NGUYỄN VỊ NGỌT BA PHẦN

Thất Bảo Tô

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Vị Thứ Mười Bốn

Edit: Tiểu Lăng

Tiên Bối ký tên tới trưa, thoát trông có vẻ rất cặm cụi, thực chất thì...

Vô cùng không tập trung.

Chỗ cầm... bị ngón tay Trần Chúc cọ ấy như bị giấy ráp mài không biết bao nhiêu lần, nhiệt độ không tài nào hạ xuống được.

Tiên Bối chỉ đành chống cằm, như bịt tai trộm chuông, giả vờ không thèm để ý, múa bút thành văn trên từng quyển một.

Còn chàng già vô tình đốt trái tim cô bé thành bàn ủi thì đã ngồi về chỗ, đọc manga vẽ như mây bay gió nhẹ.

Đọc lại lần hai vẫn rất say sưa.

Đây có lẽ là ma lực đến từ một tác phẩm tuyệt vời.

Một buổi sáng trôi qua lặng yên.

Viên Viên đến xem tiến độ, thuận tiện qua cho tiểu họa sĩ đáng thương của mình ăn.

Tiên Bối đã ký được hơn hai nghìn quyển, hiệu suất khá cao, Viên Viên đương nhiên rất hài lòng dâng hộp cơm lên bằng hai tay.

Bên cạnh đó, cũng không quên phần của anh chủ Trần.

Song...

Thái độ hai người nhận cơm trưa cũng hoàn toàn khác nhau.

Tiên Bối cúi đầu khom lưng vô cùng cảm kích, mà Trần Chúc thì chỉ nhàn nhạt nói cảm ơn.

Viên Viên ngồi xuống đối diện hai người, thấy Tiên Bối cứ chống cằm, khó hiểu hỏi: “Tiên Bối, cậu đau răng à?”

Tiên Bối nóng óc, lắc đầu.

Đến khi cô mở hộp cơm ra, Viên Viên nói: “Tớ mua đồ cậu thích ăn đấy.”

Tiên Bối rũ mắt xuống, là trứng xào tôm.

Thật ra cô không kén ăn, chẳng qua là...

Nhớ lại, hình như đã hơn một năm trước rồi.

Lần đầu tiên cô gặp Viên Viên, Viên Viên cực kỳ nhiệt tình mời cô ra tiệm ăn cơm.

Viên Viên cầm menu trong tay: “Ăn gì nào?”

Bầu không khí linh đình nhộn nhịp trong tiệm ăn khiến Tiên Bối rất khó chịu.

Khi đó cô sờ mép bàn, không trả lời.

Viên Viên hỏi cô: “Có ăn được trứng xào không?”

Tiên Bối gật đầu.

“Canh cá thì sao?”

Gật đầu.

Viên Viên nhanh nhẹn chọn thêm vài món.

Tiên Bối vẫn dùng cách như thế để tỏ thái độ.

Cuối cùng, Viên Viên vui mừng nói: “Mấy món tớ chọn cậu đều thích hết à? Xem ra hai ta tâm ý tương thông, sau này nhất định sẽ hợp tác vui vẻ!”

Thực tế, là Tiên Bối không dám ngại này chê nọ.

Sợ khiến người khác phản cảm, sự quan tâm quá mức sẽ luôn khiến cho cô lo nghĩ không yên, bất kể là tiêu cực hay tích cực.

Nghĩ nghĩ, Tiên Bối hà hơi, sốt ruột cho mình.

Không được Tiên Bối phụ họa, Viên Viên đành chuyển sang Trần Chức, trêu: “Anh chủ Trần, có phải thuê phòng của anh còn được kèm theo dịch vụ chủ phòng hộ tổng khách thuê ra ngoài không?”

Lạch cạch, chiếc đũa dùng một lần trong tay Tiên Bối... không cẩn thận bị cô bẻ gãy...

Một dài một ngắn, hơi ngoài ý muốn, cũng tạo nên sự lúng túng.

Viên Viên im miệng.

Tiên Bối đỏ mặt, sao hôm nay cứ luôn xuất hiện những tình huống xấu hổ như vậy chứ.

Giậm chân.

Đương nhiên, không dám giậm thật, chỉ dám giậm lén trong lòng thôi.

Thật sự rất muốn nghiền cổ lên giải thích, đây chỉ là di chứng tê tay do ký từ sáng tới trưa, tuyệt đối không phải vì tim run mà dẫn đến tay run...

Nhưng, cũng chỉ dám hét trong lòng thôi.

Trần Chước liếc cô một cái, đưa đôi vừa tách ra trong tay mình qua: “Cầm lấy, tôi chưa dùng đâu.”

Tiên Bối nhẹ giọng lắp bắp: “Không... Không cần...”

“Muốn tôi gấp cho em ăn?” Một câu đầy mùi vị đùa giỡn, anh lại nói vô cùng nghiêm trang.

Đầu Tiên Bối lại thành cái trống bỏi.

“Vậy cầm lấy đi chứ?” Người đàn ông nhướng mày.

Tiên Bối vội vàng cầm lấy, cúi người hai cái, “Cảm ơn...”

Trần Chước cũng không đáp lại lời cảm ơn của cô, mà chỉ cầm lấy đôi đũa của cô.

Một chiếc bị bẻ đầu thành nhỏ như đầu bút, Trần Chước nhìn hai cái, mới quay sang Viên Viên: “Vừa rồi cô hỏi tôi có dịch vụ đi kèm gì không à?”

Viên Viên vẫn luôn quan sát hai người họ, trán sắp nhăn lại thành nếp.

Dù sao cái bầu không khí tế nhị này rất mới lạ.

Viên Viên vội giấu kỹ biểu cảm của mình, đáp: “Đúng vậy, dịch vụ hộ tống khách thuê ra ngoài.”

Trần Chước gật đầu, ý cười trên mặt đậm hơn, phun ra bốn chữ: “Còn phải tùy người.”

Lúc này, đũa trong tay Tiên Bối lại run lên, trực tiếp tách một miếng trứng xào ra.

Á!

Mắt nhìn nhìn qua, may mà động tĩnh nhỏ, không ai chú ý.

Nhanh chóng đưa vào miệng, nhai nhai nhai, nuốt xuống, hủy thi diệt tích.

+++

Sau buổi trưa yên tĩnh, Tiên Bối lại tiếp tục nhiệm vụ trọng đại – ký tên.

Trần Chúc vẫn chờ, chỉ chuyển từ đọc manga sang lướt điện thoại.

Anh rảnh cả ngày à...

Không sợ nhàm chán sao?

Tiên Bối vẫn cứ không nhận được liếc trộm anh.

Thực tế, vừa nhớ tới hành động sáng nay của anh, rồi những lời úp mở giữa trưa ấy, Tiên Bối sẽ nghĩ ngợi lung tung, kể đó là đi vào cõi thần tiên viễn vông...

Rất ảnh hưởng đến hiệu suất của mình, hic...

Cứ thế đến mai cũng chưa ký xong mấy TAT

Tiên Bối dứt khoát lấy một cuốn sổ rời trang nhỏ trong túi ra, xé một tờ.

Loạt soạt viết: Bên cạnh có thư viện, anh có thể qua đó dạo.

Rồi loạt soạt đưa qua.

Người đàn ông tiếp lấy, nhìn, nét chữ tròn trịa, luôn luôn đáng yêu như vậy.

Humph... Đuổi anh đi à?

Trần Chước nhú mào, nhìn Tiên Bối, cô nắm chặt bút, đầu gần như sắp chôn xuống sách, tư thế viết chữ đúng là tư thế sai điển hình trên sách giáo khoa tiểu học.

Thói quen xấu cúi gằm chắc hẳn là hình thành như thế này đây.

Tiên Bối viết nhanh, như thể không quan tâm, song sống lưng thẳng căng đã sớm bán rẻ cô.

Không muốn để cô phân tâm, Trần Chước cũng không ở lại nữa, đứng lên: “Tôi ra ngoài một chốc.”

Tiên Bối thở phào.

Nhưng ngay sau đó, sống lưng mới hơi thư giãn chút xíu lại cứng ngắt lại.

Vì lúc đi ngang qua, ai đó lại bỗng nhiên vỗ lưng cô một cái, cười nói: “Em muốn ăn cả sách à, ngẩng đầu lên chút xem nào.”

Giọng anh không nóng không vội, lại như có một nguồn nhiệt quét qua mặt cô gái trong chốc lát.

Tiên Bối lập tức thẳng lưng...

Như trò ngọc bị sửa tư thế ngồi ngay trước mặt mọi người trong lớp...

Đến chết cũng không dám cong lại...

+++

Trần Chúc dạo trong thư viện, trong đây có rất nhiều giá sách.

Những gáy sách đủ màu rực rỡ xếp ngay ngắn trên từng kệ hết như những viên kẹo tri thức trưng bày tự động trong các hộp.

Trần Chúc dạo hai vòng, nhưng lại không lấy bất kỳ một quyển nào trong đó xuống cả.

Anh hoàn toàn không có sở thích và thói quen đọc manga, rất nhiều chuyện, đúng như anh nói, còn phải tùy người.

Bởi vì muốn hiểu rõ một người, mới có thể tốn thời gian đọc tác phẩm của cô.

Bởi vì lo lắng cho một người, mới có thể nhắm mắt theo đuôi canh giữ sau lưng cô.

Đi qua một giá sách, Trần Chúc đụng phải Viên Viên.

Cô gái cột tóc đuôi ngựa đang sắp lại sách, cô cũng nhìn thấy người đàn ông, liếc hỏi: “Qua đọc sách à?”

Trần Chúc đáp: “Qua dạo thôi.”

Viên Viên hỏi: “Anh đọc manga của Tiên Bối chưa?”

Trần Chúc gật đầu: “Đọc rồi.”

Viên Viên mỉm cười, trên mặt toát lên vẻ tự tin không chút nghi ngờ đối với họa sĩ dưới trướng của mình: “Tác phẩm của cậu ấy rất xuất sắc phải không?”

Trần Chước “ừ” tỏ vẻ đồng ý. Song so với manga, lúc này anh càng quan tâm một chuyện khác hơn. Vì vậy, anh không kiêng dè gì mà hỏi: “Từ trước đến giờ cô ấy vẫn luôn như vậy sao?”

Viên Viên ngẫm hiểu: “Lúc tôi quen cậu ấy thì đã vậy.”

Trần Chước không nói tiếp, suy nghĩ gì đó, đi ra ngoài.

Một tay Viên Viên chống lên giá sách, ngăn anh lại: “Anh không tò mò sao?”

Trần Chước dừng lại: “Cô biết?”

Viên Viên cong cong khóe môi: “Người sinh ra tò mò bởi tính cách của cậu ấy cũng không chỉ có anh.”

Cô nói tiếp: “Tôi cũng rất tò mò, thử thăm dò qua bạn học cũ của cô ấy, có đại học, có trung học, nên cũng biết một vài điều.”

Giọng cô dần nghiêm lên ý dụ dỗ: “Anh muốn biết không?”

Trần Chước không trực tiếp tỏ thái độ, chỉ nói: “Sẽ có một ngày cô ấy tự nói sao?”

Viên Viên nghiêng đầu: “Ý anh chỉ là mở rộng cửa lòng?”

Trần Chước: “Ừ.”

Viên Viên mỉm cười, lắc đầu: “Cậu ấy sẽ không.”

Trần Chước hơi khó hiểu: “Sao cô biết cô ấy sẽ không?”

Tay Viên Viên vẫn đặt trên giá sách, nhìn anh đầy nghiêm cứu: “Chúng ta rất dễ dàng thổ lộ tất cả với những người có quan hệ tốt với chúng ta, vì đó là cách chúng ta bày tỏ niềm tin và tình yêu.”

“Tiên Bối thì khác, cậu ấy là người có thể không nói thì sẽ im lặng, tốt nhất là có thể không lộ chút cảm xúc nào đối với người ngoài, như vậy mới có thể ngăn chặn khả năng tổn thương đến người khác. Cậu ấy lại không biết là hoàn toàn ngược lại, người hướng nội đã định trước là sẽ không được ưa thích, vì mọi người đều khát vọng được tương tác với nhau, được đáp lại, được biểu đạt trực tiếp, ai rảnh để tĩnh tâm mà từ từ suy nghĩ lẫn nhau chứ?”

Viên Viên ung dung hà hơi: “Nhưng mà, còn làm gì được nữa? Có một loại người lại cứ yêu thế giới một cách yên lặng như vậy đấy.”

Vừa dứt lời, cô nhìn Trần Chúc, ánh mắt sắc bén, gần như nhìn xoáy vào:

“Hiện tại anh vẫn có thể làm dựa vào tùy người không?”

NGUYỄN VỊ NGỌT BA PHẦN

Thất Bảo Tô

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Vị Thứ Mười Lăm

Edit: Tiểu Lăng

Sáu giờ chiều, rốt cuộc Tiên Bối cũng ném được quyền cuối cùng vào trong thùng giấy.

Nhiệm vụ ký tên không ngừng nghỉ với cường độ cao suốt cả một ngày khiến nguyên cánh tay phải của cô tê cứng như bị bó thạch cao.

Viên Viên ân cần thu dọn túi xách hộ cô, mang ra ngoài.

Tiên Bối thì vội xoa bóp cánh tay cứng đờ, đuổi theo.

Trần Chước đi theo sau hai cô gái, nhìn người cao lái nhai suốt với người thấp hơn chút xíu kia.

Ra ngoài trụ sở văn phòng, taxi Trần Chước gọi đã sớm đến.

Anh chủ động tiếp lấy túi xách của Tiên Bối, để cô gái nhỏ lên xe trước, sau đó mới ngồi vào theo.

Tiên Bối hạ cửa sổ xe xuống, vẫy tay nhỏ với Viên Viên hai cái để tạm biệt.

Taxi lên đường.

Xuân tháng ba, trời tối muộn hơn.

Ánh xế tà nơi chân trời giội thuốc màu xuống, dần nhuộm lên màu quýt rực rỡ.

Tiên Bối dựa lưng vào ghế, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Người đàn ông ngồi bên cô, cách cô rất gần, cô hoàn toàn không dám nhìn qua.

Anh đi cùng cô cả ngày, nhất định đã làm trễ nải không ít công việc và thời gian...

Không cần để ý chuyện trong tiệm sao...

Tiên Bối càng nghĩ càng xấu hổ, song vẫn nghiêm chỉnh ‘triệu hồi’ đầu mình về, nhỏ giọng nói hai chữ:

“... Cảm ơn...”

Trần Chước nghe rõ, đáp ngay: “Không có gì.”

Tiên Bối nghịch nghịch ngón áp út, không lên tiếng nữa.

Trần Chước quét mắt nhìn đồng hồ, hỏi: “Đói chưa?”

Tiên Bối lắc đầu, trưa nay cô ăn quá nhiều, giờ vẫn thấy hình như chưa tiêu hết.

Trần Chước “ừ” một tiếng, đan tay đặt lên đầu gối.

Trong xe yên tĩnh một lúc lâu.

Lúc Trần Chước nhìn Tiên Bối lại lần nữa, đã thấy đầu cô gái nhỏ đang gật gù liên tục.

Ngủ à?

Trần Chúc lặng lẽ vươn người lên, cẩn thận quan sát.

Dậy sớm, lại bận rộn cả ngày, hần mệt lắm.

Lông mi lẳng lẳng rũ xuống, làn da trắng đến trong suốt, và tiếng thở đều đều nhẹ nhẹ.

Trần Chúc cong môi, dựa lại vào ghế, lúc góc nhìn chỉ có thể dừng lại ở sau đầu Tiên Bối và mấy sợi tóc vểnh lên bên tai, bị nắng chiều nhuộm thành màu vỏ quýt sáng long lanh.

Đường cong trên môi thu lại, lập tức trở thành một đường thẳng mím chặt.

Trần Chúc nhớ tới những lời Viên Viên đã từng nói với mình trong thư viện ấy.

Thật ra sau đó, cô ấy đã nói cho anh rất nhiều chuyện về Tiên Bối.

Đại khái là khoảng mười năm trước, khi đó Tiên Bối vừa mới lên cấp 2, nhập học vào trường trọng điểm ở thành phố với thành tích cực nổi trội.

Cha mẹ của Tiên Bối ly hôn từ lúc cô ba tuổi, lý do là người cha ngoại tình...

Sau khi ly hôn, mẹ Tiên vô cùng oán hận cuộc đời, và trút tất cả nỗi oán hận này lên người con gái, gần như cố chấp khát vọng cô trở nên nổi bật, xả giận cho mình.

Hơn nữa bà còn là giáo viên Vật lý trường đó, cực kỳ nghiêm khắc.

Chỉ cần không liên quan đến học tập, tất cả các sở thích của Tiên Bối đều bị mẹ cô cấm đoán, phủ định sạch sẽ.

Một hôm, Tiên Bối mang bạn học về nhà chơi. Khi về, bà mẹ giận không ức chế được, mắng to mấy đứa bé ngay trước mặt Tiên Bối:

[Phải thi đến top 50 của khối mới có tư cách chơi với con gái của ta! Không thì đừng có ảnh hưởng nó học tập!]

Các bạn học uất ức không thôi, lúc đến trường bắt đầu kể khắp, nói không đụng được vào con gái của cô X.

Từ đó Tiên Bối bị cô lập, dù cô có nói xin lỗi vô số lần.

Đôi lúc bất đắc dĩ, vất vả lắm mới lấy hết dũng khí mở miệng với bạn học cùng lớp, họ liền ra vẻ hoảng sợ đáp: “Bọn mình vẫn đừng nói chuyện với nhau thì tốt hơn, tớ sợ bị mẹ cậu mắng lắm, dù sao tớ cũng không ở trong top 50 của khối.”

Sau đấy, Tiên Bối càng ngày càng không dám nói gì nữa.

Đi trên sân trường cũng luôn cúi đầu, không dám tiếp xúc cái nhìn với ai.

Làm cái gì cũng cẩn thận từng li từng tí, sợ khiến người ta ghét.

Thuở học trò, ai cũng đều còn nhỏ, chưa có năng lực suy nghĩ độc lập, cũng không đủ lý trí để kiểm soát, hạn chế hành vi của mình.

Cho nên họ thường thích kéo bè kết phái, nhạo báng cười chê một ngoại tộc.

Sáu năm trung học*, không ai biết Tiên Bối đã bị đối xử như thế nào. Cô càng lúc càng trở nên quái gở hơn, coi xã giao như đại địch.

(*) Ở TQ, bậc THCS chỉ có 3 năm, cộng thêm 3 năm THPT là 6 năm

Thi đại học, Tiên Bối trái lời mẹ, chọn ngành và trường mà bà không thích.

Mẹ giận dữ, tuyên bố coi như không có đứa con gái bất hiếu này.

Đây là lần đầu tiên trong đời, Tiên Bối phản kháng.

Cô trốn khỏi quê nhà, đến thành phố Ninh. Rồi từ đó, hết bốn năm đại học tới nay, Tiên Bối chưa từng về nhà một chuyến.

Nghe hết, cả người Trần Chước đều im lặng lạ thường. Cuối cùng, Viên Viên thở dài: “Tôi hỏi đúng phải một người trong mấy bạn học đến nhà Tiên Bối hôm ấy, cậu ta nói giờ nghĩ lại quả thật rất hối hận, người sai là mẹ Tiên Bối, chứ không phải Tiên Bối, lại để cậu ấy phải gánh chịu hết thảy. Cậu ta hỏi tôi Tiên Bối thế nào rồi. Tôi nói, cậu ấy rất khỏe.”

“Nhưng giờ, cậu ấy chỉ có thể nói những lời dưới đáy lòng cho những trang giấy nghe.”

+++

Taxi đi chậm lại, dừng trước cửa Vừa Ý.

Hoàng hôn giá lạnh, trong không khí có vị ngòn ngọt.

Ánh sáng ấm áp nhạt nhòa chảy xuống cửa sổ, như dâng tặng cho con người thứ mật ong dịu dàng của tự nhiên.

Thấy ghế sau không có động tĩnh gì, tài xế nhìn qua gương chiếu hậu, quay đầu lại định mở miệng.

Người đàn ông ở đằng sau đã “suyt” một tiếng, ngừng lại ý định đánh thức cô gái trong đầu anh ta.

Tài xế không lên tiếng, người đàn ông thanh toán tiền qua điện thoại xong, rồi nhẹ chân nhẹ tay xuống xe, mở cửa bên kia.

Tiên Bối ngủ rất ngon, bao nhiêu tiếng động thể mà cô cũng không bị quấy giấc.

Nhìn một lát gương mặt trẻ trung chìm trong giấc ngủ yên ổn của cô gái nhỏ; và cả da thịt sáng ngời như đầm ánh trăng trong bóng tối.

Trần Chúc cúi người vào, trực tiếp ôm cô lên.

Không phải là ôm ngang kiểu công chúa, mà là cách ôm đỡ trẻ con, đưa tay qua dưới nách, nhắc lên, cái cảm mất sức vì ngủ gác lên vai anh một cách tự nhiên.

Tiên Bối ngủ mơ mơ màng màng, vô thức ôm lấy thứ cách mình gần nhất ---

Đó là cổ của người đàn ông. (vâng, chị đã thành công ăn đậu hủ của anh =))) bravo ^^)

Cái mũi nhỏ tròn xinh xinh, thở ra hơi nóng nhẹ nhẹ lên xương quai xanh của anh.

Đôi chân vốn đang đưa cũng bất giác cọ lên eo anh.

Người Trần Chúc cứng đờ, một tay đóng cửa xe lại.

Chân dài bước, đi vào tiệm.

Xóc nảy phương thẳng đứng, khiến con sâu ngủ trong đầu Tiên Bối run mất không ít.

Mi giật giật, Tiên Bối ậm ừ nhỏ một tiếng, nhú mày, mở mắt ra.

Như tìm lại chút tri giác, Tiên Bối không khỏi ấn mũi giày.

... Ế...?

Chân...

Tiên Bối hoảng sợ, hoàn toàn tỉnh lại.

Chân của cô! Sao, sao lại lơ lửng vậy?!

Cô đang ở đâu??

Tiên Bối sợ ngửa ra sau, muốn nhìn rõ xem mình đang ở chỗ nào.

Dưới mắt là bả vai sao?

Phát hiện này khiến tim Tiên Bối suýt vọt ra khỏi cổ họng, cô giật mình ngẩng mặt lên, trán lại quệt qua thứ gì đó ngứa ngứa.

Tim nhỏ lại đập nặng xuống, mắt len lén nhìn qua.

Râu, râu cằm?

Cô đang ở trên người Trần Chúc????

Được anh ôm???????

Hậu tri hậu giác nhận ra tất cả, người Tiên Bối đóng băng trong giây lát, ngay sau đó máu huyết sôi lên, nhiệt lượng tuôn trào.

A a a a a!

Mình còn ôm cổ anh ấy nữa!!

Người Tiên Bối phiếm hồng, như bị yêu quái cà chua phụ thể, đang định thu hai tay lại, bên tai lại vang lên câu hỏi của người đàn ông:

“Dậy rồi à?”

Tiên Bối ngẩn ra, không dám cử động nữa.

Nhưng dù thế nào cũng không dám... dựa vào ngủ không biết trời trăng, treo trên người anh không chút kiêng dè như hồi nãy nữa.

Sau lưng, hình như càng có ánh quang sáng hơn nữa đang tới gần.

Không biết có bị nhìn thấy không?

Tim Tiên Bối đập nhanh hơn, đầy căng thẳng và ngượng ngùng.

Cô đập nhẹ chân nhỏ, ý yếu ớt năn nỉ, rằng mình tỉnh rồi, muốn xuống dưới, cầu xuống dưới mà...

Nhưng ai ngờ, móng bị siết chặt, cánh tay đầy sức mạnh kia nâng ngang ở đó, càng dùng sức hơn.

Mà đầu cô thì bị bàn tay còn lại của người đàn ông ấn quay về vai anh.

Động tác không nặng, nhưng không cho phép phản kháng.

Vùi đầu lại lần nữa, mặt nhỏ ửng đỏ, không dám nhúc nhích xiu xiu.

Cùng lúc đó, người đàn ông lại nói, giọng như ở bên tai, ngay sát cạnh, trầm thấp dịu dàng tựa đổ dành, như thể chuyện dĩ nhiên:

“Giả bộ ngủ ba phút.”

Rồi dứt lời.

Tách.

Tiên Bối nghe thấy, tiếng đóa hoa nhỏ màu hồng phấn nở rộ đầy trong trẻo trong lòng.

NGUYỄN VỊ NGỌT BA PHẦN

Thất Bảo Tô

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Vị Thứ Mười Sáu

Edit: Tiểu Lăng

Đêm đó, Tiên Bối trằn trọc, không sao ngủ được.

Trong đầu cứ hiện lên một gương mặt đang cười nói rất mờ ảo, nhưng cô lại biết rõ đó là ai.

Gần ba giờ sáng, Tiên Bối vẫn tỉnh như sáo, có một phỏng đoán lớn dần lên một cách rõ rệt trong lòng cô.

Tiên Bối tự làm mình luống cuống, vội vàng sờ điện thoại bên gối, ấn mở, lên mạng tra...

“Thích một người là cảm giác như thế nào?”

Bên dưới có rất nhiều câu trả lời đáp lại vấn đề, có phân tích theo từng gạch đầu dòng, cũng có cảm khái kiểu văn hoa dâng trào.

Tiên Bối so với từng cái một, càng so càng thấy không rõ ràng, mãi đến khi có một câu trả lời thế này ---

“Khi lòng nghĩ đến một người và tra vấn đề này.”

Một câu nói toạc ra, Tiên Bối lập tức cắn chặt ngón tay...

Không thể nào...

Không phải cô thật sự thích chủ cho thuê phòng của cô rồi chứ?

Mới đến ở vài ngày, đã sinh ra ý nghĩ đáng xấu hổ như vậy với người ta rồi ư?

Tiên Bối tuyệt vọng che mặt.

Dần dần, hai bàn tay nhỏ áp chặt hai gò má từ từ buông lỏng ra...

Lúc tối...

Lúc mới về...

Người đàn ông mắt nhìn thẳng, cứ thế ôm cô vào tiệm trà sữa.

Toàn bộ tế bào trên người đều có thể cảm nhận được ánh mắt rực lửa đến từ bốn phương tám hướng, nóng hơn cả đèn quang sưởi ấm xung quanh, Tiên Bối chỉ đành vùi mặt sâu vào hõm vai anh.

Tiên Bối nghe thấy đủ loại giọng gọi Trần Chúc là “anh chủ”, có nữ có nam, nhưng trong giọng ai cũng đều có kinh ngạc.

Nhưng Trần Chúc lại vô cùng bình tĩnh, dường như không cảm thấy có bất kỳ thứ gì không ổn, lững thững mang cô lên tầng.

Đến cửa phòng, Tiên Bối đã sớm biến thành con tôm luộc, cuộn tròn ở khuỷu tay anh không nhúc nhích.

Người đàn ông hỏi cô: “Dậy chưa?”

Tiên Bối vội vàng ngẩng đầu, đôi mi như cánh bướm bị dọa sợ, chớp hai cái: “... Rồi, rồi ạ...”

Giọng vẫn nho nhỏ như thế, không thối ra chút khí nào.

“Giọng vẫn chẳng có tý sức nào thế, dậy thật chưa đấy?” Hơi thở của người đàn ông gần như thế.

Tiên Bối gật gật đầu.

Anh cố ý trêu cô: “Chưa dậy thế lại đi thêm hai vòng nhé?”

Mặt Tiên Bối ửng đỏ, lắc mạnh đầu. Kiểu đi trên không trung này, thật sự là quá kích thích... Cô ngượng ngùng lại sợ hãi.

Lúc này người đàn ông mới thả cô xuống, còn lấy đôi dép tai mèo tuyết trắng từ trên giá giày xuống cho cô. Anh làm rất thuận tay, như thể họ đã ở chung với nhau lâu lắm rồi.

+++

Sáng hôm sau, Trần Chước ngồi trong gian làm việc, tay chống cằm, mắt chăm chú.

Trên bàn trước mặt anh bày hai bức tranh, đều là khung giấy A4, nhưng vẽ hai nhân vật khác nhau.

Phó chủ tiệm Chu đang rửa lọ sau lưng anh, thấy anh chủ nhà mình ngồi đó hồi lâu chẳng nhúc nhích, tò mò hỏi: “Cậu đang nhìn gì thế?”

Trần Chước không quay đầu lại, ngoắc tay với người sau lưng.

Chu – chân chó lập tức vui vẻ chạy qua, hỏi có gì cần làm.

Trần Chước né người ra, để hai bức tranh đều lọt vào mắt Chu Thanh Thụ, hỏi: “Trông thế nào?”

Chu Thanh Thụ: “Rất đẹp.”

Trần Chước: “Cậu nhìn kỹ coi, ra được cái gì?”

Chu Thanh Thụ cúi đầu, tập trung nhìn kỹ, sau 30 giây, anh bưng bình ngộ ra, vỗ tay cái bốp: “À... Đây có phải là...”

“Hửm?”

“Dâu tây và xoài phủ sữa kem cheese của tiệm chúng ta không?”

Trần Chước hài lòng gật đầu, vỗ vai anh: “Giỏi lắm, đúng rồi đấy.”

“Vốn rất tượng hình mà, cậu vẽ à?”

“Không phải.”

“Thế là bé chim hoàng yến nhỏ kia vẽ sao?”

“Gì?”

“Người ở trên tầng...” Chu Thanh Thụ giương mắt ám chỉ, nhún nhún vai: “Mà cậu ôm trong lòng không nở buông tay, vẫn luôn giấu rõ kín kia ấy.”

“À.” Trần Chước cười khê: “Đúng là cô ấy vẽ đấy, cô ấy là họa sĩ.”

“Aiyo, còn là nhà nghệ thuật cơ đấy.” Chu Thanh Thụ cảm thán: “VẬY cậu tính làm gì?”

Trần Chước đỡ trán, nâng một bức trong đó lên: “Tôi muốn làm một loạt hàng in nó trên đồ đóng gói.”

“Thân ly hả?”

“Đúng.”

Ngón tay Trần Chước gõ nhẹ lên giấy: “Ví dụ như dâu tây phủ sữa thì in bức cô bé màu hồng này, chúng ta có thể xét đến một phương án khác, trực tiếp dùng màu sắc đồ uống mà khách hàng chọn để thay đổi màu sắc trang phục của nhân vật, có thể tăng thêm cảm giác thú vị và mới lạ, còn tiết kiệm được cả phí đóng gói thành phẩm.”

“Hay đấy.” Chu Thanh Thụ trầm ngâm.

“Tôi cũng đã nghĩ đến hoạt động kế đó, dưa hấu màu đỏ, cam màu cam, xoài màu vàng, táo màu lục, dâu tây màu hồng, việt quất màu lam, nho màu tím, loạt hàng này gọi là Rainbow, sưu tập đủ một loạt hàng, có thể nhận được một ly chủ đề tùy chọn miễn phí.”

“Được đấy... Phần lớn người thích uống đồ ngọt đều là các cô bé, sẽ rất thích ly đáng yêu như thế.”

Trần Chúc thu hai bức tranh lại: “Làm được không?”

Chu Thanh Thụ không ngừng gật đầu: “Tôi cảm thấy làm được.”

Trần Chúc đứng dậy, anh phải đi hỏi quyền chuyển giao.

+++

Tiên Bối đắm chìm trong hoảng loạn về mối tình chớm nở của mình, gần như cả đêm chưa ngủ.

Gần sáu giờ sáng, mới dần dần tiếp đi trong tiếng chim líu lo ngoài cửa sổ.

Một hồi chuông điện thoại đánh thức cô khỏi mộng đẹp.

Tiên Bối vội vàng sờ lấy điện thoại, tiếp cuộc gọi: “Alo, ai, ai vậy?”

Vừa nói chuyện đã bắt đầu lắp bắp là tật của cô.

“Là tôi.” Một giọng quen thuộc.

Tiên Bối đỡ cái đầu rối như tổ quạ, ngồi thẳng dậy.

A...

Là đầu sở làm cô như nai con đi loạn, cả đêm khó ngủ...

Vừa nghe anh nói, mặt Tiên Bối đã bất giác phỉm hồng, khả năng ăn nói vốn đã khiếm khuyết lập tức hạ xuống trình độ của người nguyên thủy.

“Dậy chưa?”

“... Rồi ạ...” Giọng mũi cần thận đáp.

“Mở cửa được không? Tôi có việc tìm em.”

Lúc này Tiên Bối mới nhìn về phía cửa phòng ngủ, hậu tri hậu giác...

Nhất định là gõ cửa mãi không thấy người mới bất đắc dĩ gọi điện cho cô đi...

Vỗ đầu ảo não, anh sẽ không cảm thấy cô ngủ như lợn chết nên mất kiên nhẫn chứ...

Thấy đầu kia không nói gì, đầu này lại hỏi: “Mở bây giờ được không?”

“Được, được ạ...” Đề phòng đánh mất hảo cảm lần nữa, Tiên Bối vội vàng đáp ứng, trở mình xuống giường.

Vuốt tóc hơi vênh lên hai cái, nhanh như chớp khoác một chiếc áo dệt kim hở cổ ra ngoài áo ngủ, chạy bước nhỏ ra mở cửa.

Cửa phòng bỗng nhiên mở rộng khiến Trần Chước có phần không thích ứng.

Anh sừng sốt, mắt rũ xuống, thấy... đỉnh đầu Tiên Bối.

Trong cửa, cô gái nhỏ thở hổn hển, như vừa chạy marathon đường dài.

Một tay anh bưng một ly trà sữa, một tay cầm tranh, hỏi: “Chúng ta ngồi xuống nói nhé?”

Vâng... Vâng... Tiên Bối hoàn toàn không dám nhìn anh, chỉ gật đầu, mũi chân hơi di, né người ra.

Trong phòng, rèm cũng không kéo lên.

May mà nắng trong phòng khách lọt vào nên cả phòng sáng hơn nhiều.

Trên giường, chăn bị vén lên một góc, một con thỏ bông trắng hồng đang nhắm mắt ngủ rất ngon.

Trên bàn học, laptop mở, bên cạnh đặt cốc nước và một gói đồ ăn vặt, màn hình vẫn ở trạng thái sleep.

Bên cửa sổ, trên bàn trà nhỏ có một quyển vở, mấy trang giấy bên trên bị một cái bút máy đè.

Trần Chước chọn chỗ đó, vừa vặn có hai cái ghế, phù hợp để bàn bạc.

Không chút nghĩ ngợi gì đi theo sau anh, lòng Tiên Bối không yên, không phải... cô để anh thấy mạnh mẽ rồi chứ?

Dù sao hôm qua cô đối xong dép đã hoảng sợ, đỏ mặt chạy về phòng.

Không phải anh định tới trình trọng nói với cô... nghiêm cấm sinh ra tình cảm kỳ quái với chủ thuê nhà chứ...

Sắp tới mục tiêu, Trần Chước bỗng dừng bước.

Ruột đang cong thành chín khúc, Tiên Bối suýt nữa đụng đầu vào lưng anh, may mà kịp thời phanh lại.

Trần Chúc đứng nguyên đó, mãi không tiến lên trước một bước.

Tiên Bối hoang mang, lặng lẽ thò nửa đầu trên ra khỏi sau lưng người đàn ông, định tìm lý do vì sao anh dừng bước.

Ngay lập tức, con người Tiên Bối trợn to, mỗi dây thần kinh đều run bắn lên.

A a a a a a a a a a a a a a a a a a a!

A a a a a a a a a a a a a a a a a a a!

Tất cả mọi tế bào đều đang thét lên!

Cô lại quên, sao cô có thể quên ---

Đêm qua cô không ngủ được, bèn xé một trang giấy vẽ ngồi bên cửa sổ, vừa cười ảo tưởng một cách ngốc nghếch, vừa phác họa gương mặt của Trần Chúc.

Bức ký họa người, dù mới chỉ là bán thành phẩm, nhưng đã có thể... rõ ràng...

Nhận ra là ai ---

Thôi xong thôi xong thôi xong thôi xong thôi xong thôi xong rồi...

Mưa đạn sắp bắn tung đầu, Tiên Bối cả kinh, người đầy mồ hôi, mặt trắng bệch, lại càng không biết làm thế nào để giảm bớt ngại ngùng.

Hốc mắt cũng đỏ lên, cắn răng một cái, ba bước thành hai, cô đi ra, định thu tờ phác họa kia lại.

Anh không thấy gì cả...

Trước mắt anh đều là ảo giác hết...

Dù cứ mặc niệm câu thần chú không có hiệu lực này trong lòng mãi để tự an ủi, nhưng Tiên Bối vẫn không giảm bớt được tí lúng túng nào.

Ngay khi đôi tay nhỏ trắng không còn giọt máu của cô sắp sờ đến tờ ký họa đó ---

Người đàn ông tay dài chân dài này đã duỗi tay ra, cầm lấy tờ ký họa kia nhanh hơn.

Tiên Bối chỉ có thể trơ mắt nhìn nó... bay tới một nơi rất cao, rất xa... không chạm tới nổi...

Càng...

Càng xấu hổ hơn rồi...

Muốn chết quá...

Sống không bằng chết...

Ai cho cô một đao thống khoái đi...

Hoặc cho cô một cái lỗ để chui vào cũng được...

Người đàn ông còn cố ý để trà sữa trong tay xuống, cầm bức ký họa đó lên, như thể muốn xem nó một cách toàn tâm toàn ý, nghiêm túc tường tận.

Da đầu Tiên Bối run lên, từ đầu xuống chân như có dòng nước lạnh chảy xuôi.

Như thế đặt mình vào trong núi đao biển lửa, nhận mười đại cực hình, Tiên Bối vô cùng mong mình có thể tàng hình đi.

Nhưng ước mong vẫn mãi chỉ là ước mong, cô chỉ có thể khoanh tay bó gối, để mặc cho Trần Chúc nhìn.

Cảm giác căng thẳng do các phỏng đoán mang đến, khiến môi dưới của Tiên Bối sắp bị cô cắn sưng lên.

Lát sau, Trần Chúc bỗng nói đầy ý sâu xa: “Bức tranh này, trông khá quen mắt...”

Tiên Bối lập tức lắc đầu phủ nhận bằng chết: “Không... không đâu...”

Người đàn ông lập tức im lặng xuống, hồi lâu không nói gì.

Anh đang hoài nghi sao. Rốt cuộc có nên thừa nhận không đây, Tiên Bối gặp đến độ xót cả mũi, hay thừa nhận đi thôi, chết thì chết, bị đuổi cũng là do cô gieo gió gặt bão.

Lại gật đầu nhẹ: “Vâng...”

Vẫn định cố gắng giải thích: “Cũng chỉ là... luyện vẽ thôi...”

Lấy một cái cơ mà ngay cả chính mình cũng không tin.

Cúi đầu, Tiên Bối hít hít mũi, cũng hít luôn những giọt nước chực chảy ra trong hốc mắt về. Cô thấy bức ký họa kia bị đặt về chỗ cũ: “Chỉ là luyện vẽ thôi sao.”

Bàn tay đó bưng trà sữa trên bàn lên, đưa tới trước mắt cô. Chủ nhân của bàn tay mỉm cười: “Tôi còn tưởng đó là nhân cách hóa của ly trà sữa này.”

Gì cơ...

Nhân cách hóa...

Nồi bổi rồi bị lòng khó hiểu che đi một nửa, đôi tay đang nắm chặt của Tiên Bối từ từ thả lỏng ra, nâng lên, nhận lấy ly trà sữa ấy.

Âm ỉm, vừa hay áp vào lòng bàn tay lạnh buốt của cô.

Ánh mắt chạm vào thân ly, ngừng lại.

Tiên Bối sững sờ, gương mặt vốn trắng bệch như tờ giấy, dần nhuộm lên màu đỏ nhàn nhạt.

Chỉ vì...

Trong ô vuông nhỏ màu đen trên nhãn của ly, in rõ:

Nguyên vị ngọt ba phần.

NGUYỄN VỊ NGỌT BA PHẦN

Thất Bảo Tô

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Vị Thứ Mười Bảy

Edit: Tiểu Lăng

Trần Chúc đi, Tiên Bối cảm đầu ngã xuống giường.

Chôn mặt vào gối, rất lâu rất lâu, mãi đến khi ngạt thở, mặt đỏ bừng, mới chống người dậy.

Trong đầu chỉ còn mỗi câu mà Trần Chúc nói lúc vừa gặp cô kia, “Tôi còn tưởng đó là nhân cách hóa của ly trà sữa này.”

Còn lúc anh bàn với cô về quyền chuyển giao nhân cách hóa loạt đồ uống gì đó, cô như lọt vào sương mù, chỉ biết gật đầu, đồng ý.

Tuy cúi đầu, nhưng cô vẫn có thể chấp vá ra vẻ mặt nghiêm túc của người đàn ông từ trong giọng của anh.

Nên, rốt cuộc, câu nói đó là có ý gì...

Tại sao lại gọi bức ký họa của cô kia là bức tranh nhân cách hóa vị trà sữa mà cô thích nhất...

Có đúng là ý... mà cô liên tưởng đến không...

Có lẽ chỉ là trêu cô thôi? Chỉ vui đùa một chút?

Nhất định là như thế...

Tiên Bối cong người, trở mình, ngửa mặt nhìn trần nhà.

Tim lại không ổn rồi, từ lúc biết người ấy, nhịp tim của cô chưa từng bình thường lần nào.

Sờ điện thoại, muốn nhắn cho Viên Viên, tham khảo ý kiến của cậu ấy một chút, cũng làm rõ cảm xúc của mình.

Nhưng mở khung chat ra, ngón trỏ lại dừng, cổ tay thả lỏng, điện thoại lại bị ném xuống bên gối.

Thật ra Tiên Bối rất rõ, cô thật sự, thật sự rất thích vị khách không mời đến xâm nhập vào cuộc sống khô cằn của cô này.

Nỗi mong mỏi sợ hãi chột cao chột thấp này, cô cũng đã từng cảm thụ qua một chút thời cấp ba.

Đó là một cậu trai cùng lớp, tóc húi cua, da lúa mì, cười rộ lên rất lóa mắt.

Khi đó cô đã là vị khách độc hành trong lớp, nhưng mỗi lúc chiều đến là nam sinh này lại quần lấy cô, muốn đưa cô về nhà.

Giờ chuyển tiết phải tập thể dục, nữ sinh đứng trước cô trong hàng quay đầu lại. Kết quả nam sinh đó hoàn toàn không quay người, tay làm động tác rất ra dáng, mắt lại nhìn cô, ánh mắt va vào nhau, cậu cười với cô, Tiên Bối sợ, vội vàng thu mắt lại.

Ngay từ đầu, Tiên Bối vốn kháng cự, nhưng trong lòng lại cứ có chút mừng thầm, rốt cuộc cũng có người nguyện ý làm bạn với cô.

Cảm xúc phá vách tường mà ra, là vào buổi chiều nam sinh tỏ tình với cô, chú nai con trong lòng chạy loạn suốt đêm.

Mơ mơ hồ hồ, Tiên Bối tăng thêm chút hảo cảm với cậu. Mỗi ngày cậu đều không ngại đạp xe lên núi, đi bên cạnh cô, lái nhai với cô. Dù cúi

đầu không nói gì, nhưng cô cũng rõ ràng, đóa hoa trong lòng đang nở rộ.

Nhưng tất cả kết thúc vào một chạng vạng.

Mặt trời chiều ngả về tây, như thường lệ, cậu nam sinh đưa cô về cổng chung cư.

Từ trong phòng trực bỗng có một bóng gầy quen thuộc lao ra, túm lấy áo đồng phục của nam sinh đó, mắng âm lên như điên.

Đúng, đó là mẹ cô.

Hôm đó, rất nhiều người qua đường đều dừng lại, kinh ngạc vây xem. Tiên Bối đứng nguyên đó, đầu như bị nước sôi gội xuống.

Hôm sau, Tiên Bối bị ép chuyển lớp, và nam sinh đó chưa từng xuất hiện trước mặt cô lần nào nữa.

Một tuần sau, có một nữ sinh cùng lớp lúc trước tới tìm cô, nói cô để bạn mình thành trò cười cho cả khối, hại người ta không thể không chuyển trường.

Từ đó, Tiên Bối không dám có ý nghĩ thích ai đó trong đầu nữa.

Sinh ra hảo cảm với một người khác phái nào đó, là tai họa đối với cô.

Nhưng làm sao đây, trái tim phủ bụi đã lâu, mấy ngày nay đang dần sống lại, như cây dại đâm chồi.

Cô vô cùng rõ, đây chính là thích.

Tiên Bối kéo góc chăn che lên mặt, khóc không ra nước mắt, chất vấn mình:

Tiên Bối, rốt cuộc mi mắc tật gì vậy.

Vì sao người ta vừa đối xử tốt với mi, mi đã có tâm tư không đứng đắn với người ta đây.

Nhất định chủ thuê phòng của cô đã biết rồi.

Nên mới mượn bức tranh hôm nay và ly trà sữa đó để cố ý pha trò.

Cô không thể nghĩ nhiều thế nữa.

Cô phải tránh chủ thuê phòng của mình đi.

Tuyệt đối không thể mang đến phiền toái gì cho anh, dù sao sau này...

Còn phải ở chung dưới cùng một mái hiên rất lâu.

+++

Quyết định như thế, Tiên Bối trở lại trạng thái chuột thóc ngủ đông.

Một ngày 24 tiếng đồng hồ, ít nhất có 23.5 tiếng trốn trong phòng, cũng rất ít nói chuyện với Trần Chước.

Nhưng gần đây, vì chuyện đặt làm tranh vẽ nhân cách hóa, tần suất Trần Chước tìm cô rất cao.

Mỗi lần tới đây gõ cửa, trong tay anh nhất định mang theo một ly đồ uống khẩu vị mới, để cô nếm thử.

Đây là công tác, nên Tiên Bối không thể tránh, cúi đầu nói một tiếng cảm ơn, rồi dùng đôi tay nhỏ bé nhận lấy.

Hôm sau có thể thu được một bộ bản thảo tranh màu nước.

Tranh của Tiên Bối chưa bao giờ để Trần Chước thất vọng.

Song... Trần Chúc nhìn chăm chăm vào cửa phòng ngủ đóng chặt, dường như trên đó đang tự động hiện lên bốn chữ - “Xin đừng quấy rầy”.

Cô bé này, mấy ngày nay càng lúc càng khép kín, hồi mới tới, tốt xấu còn bằng lòng cúi đầu ra ăn cơm với anh, giờ lại chỉ gọi chuyển phát nhanh giải quyết.

Chạy nhanh bước nhỏ ra cửa, xách túi đóng gói lên, rồi lại chạy nhanh bước nhỏ về, suốt quãng đường coi anh như tàng hình.

Khả năng... sắp quên luôn trông anh như thế nào rồi.

Bắt đầu từ khi nào vậy?

Người đàn ông bắt đầu hồi tưởng, hình như là từ buổi sáng đầu tiên đến tìm cô bàn bạc?

Câu ám chỉ ấy dọa cô sao?

Có lẽ cô bé chỉ thực sự tùy ý luyện, lại bị lý giải thành như vậy.

Đối với cô, hình như có phần càn rỡ, như một ông chú bỉ ổi lòng dạ khó lường.

Nghĩ nghĩ, Trần Chúc rất muốn cười hồi, nhưng lời đã nói ra miệng, không thể thu lại được, cũng không tìm được thời cơ thích hợp để giải thích và xin lỗi với cô, nói cho cô đừng để ý.

Song, loại tình cảm tên gọi thăm mến này, càng đè nén, càng dễ bị cắn trả lại.

Mỗi ngày Tiên Bối đều bị mấy ý nghĩ như kiểu “anh ấy nhất định đã phát hiện rồi”, “anh ấy chắc rất khó xử”, “đã thế mỗi ngày còn phải đối phó với mình vì công việc, nhất định rất phiền lòng”, v.v... tra tấn đến phát điên.

Phản ứng dây chuyền mà việc phát điên mang tới là, tình tiết hai tuần liên tiếp của “Kỳ Tà”, đều rất cầu thả, dẫn đến khu bình luận khói bụi mù mịt.

Biên tập Viên Viên than thở khóc lóc lên án trên QQ: Phu nhân! Gần đây cậu đang làm cái quái gì vậy? Ở gần lâu đài trà sữa, uống nhiều quá nên tẩu hỏa nhập ma à?

+++

Một tối, Tiên Bối đang suy nghĩ, mặt đối diện với màn hình, tay cầm bút cảm áp, máy móc tô màu cho bản thảo.

Bỗng vang lên hai tiếng gõ cửa.

Tiên Bối cảnh giác quay đầu lại, mắt hơi lóe sáng.

Người ngoài cửa cũng không phải ai khác, là Trần Chúc: “Là tôi, đã ngủ chưa vậy?”

Tiên Bối gật đầu hai cái theo bản năng với không khí, dù người nọ hoàn toàn không nhìn thấy.

Mắt liếc màn hình máy tính, sắp mười giờ rồi...

Anh chưa từng tới tìm cô muộn vậy bao giờ...

Có việc gì gấp sao?

Tiên Bối vội vàng nhảy xuống từ trên ghế, đi dép lê vào, chạy ra mở cửa.

Cô kéo cửa ra từ từ, vốn tưởng rằng sẽ đột nhiên có rất nhiều ánh sáng tràn vào. Tiên Bối nheo mắt trước, cả người cuộn lại thấp hơn – tư thái đề phòng trước giờ khi tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Song, thân hình cao lớn của người đàn ông chắn trước mặt cô vừa khít. Nhưng động tác rụt người lại của Tiên Bối cũng không thừa, vì có một tồn tại càng ăn mòn và đốt cháy người ta hơn cả đèn lớn trong phòng khách – đó là ánh mắt.

Tiên Bối có thể cảm nhận rõ ràng, ánh mắt anh rũ xuống trên tóc cô, rất bình tĩnh, lại vô cùng mãnh liệt.

Ôi, da đầu cô sắp cháy rồi.

Anh mau nói ý đến đi chứ!

Anh tìm cô có việc gì?

Sao anh vẫn không nói lời nào?

Anh tốc chiến tốc thắng được không?

Tiên Bối vô cùng lo lắng, chỉ có thể dùng mắt lén nhìn chỗ cô có thể thấy, đoán ý Trần Chước.

Trong tay, không đồ.

Trên người, quần áo ở nhà.

Chân, đi dép lê.

Vậy, anh tìm cô làm gì?

Trong lòng cô im lặng thét, một giây sau, người đàn ông đã mở miệng, rất thẳng thắn yêu cầu: “Chúng ta có thể trò chuyện một lúc chứ?”

Trò chuyện gì.

Trò chuyện về những việc xảy ra gần đây sao?

Có phải anh đã nhìn ra gì rồi không? Nên mới tới định cho cô câu trả lời và ý kiến của mình.

Cái này!

Chết cũng không thể thừa nhận!

Tiên Bối chỉ đành lắc mạnh đầu.

“Không muốn nói sao?” Anh lại hỏi.

Trong tình cảnh này, bất kể là trao đổi vấn đề gì, đối với Tiên Bối đều là ép buộc và áp lực.

Chỉ có thể gật đầu, thầm nghĩ trốn về trong phòng. Năm ngón tay nắm chặt, chạm vào lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Trần Chúc vẫn cho cô chỗ thở: “Tôi nói, còn em gật đầu hoặc lắc đầu, vậy được không?”

Được, không cần lên tiếng thì nhẹ nhõm hơn nhiều, tiếp nhận đề nghị này, Tiên Bối gật đầu.

“Chúng ta ở chung một nơi...”

Gật đầu.

“Tôi còn chưa nói hết câu mà.”

“...”Ặc... Gật đầu.

“Không thể nào hoàn toàn như người lạ, biết không?”

Gật đầu.

“Em có ý kiến gì với tôi, có thể nói thẳng, nếu khó nói thì viết, ghi lên tờ giấy nhỏ đưa cho tôi giống hồi trước.”

Gật đầu.

“Thật sự có ý kiến à?” Giọng đầy kinh ngạc.

Lắc đầu, lắc diên cuồng, như gặp phải đại địch.

Người đàn ông bật cười: “Không có à?”

Gật đầu hai cái.

“Thật không có sao, không cần xấu hổ.”

Vẫn là thái độ khẳng định.

“Aiz...” Người đang nói bỗng thở dài một hơi: “Nếu em nói được thì tốt rồi.”

Tiên Bối giật mình. Rõ chỉ là một hơi hợt, nhưng lại như búa tạ nện lên đầu và ngực cô.

Tai ong ong một lúc lâu, Tiên Bối mới tỉnh lại.

Tỉnh lại, cô cũng phát hiện, hốc mắt mình đã đóng đầy lệ, mũi xót, cổ họng nghẹn lại hơn bất kỳ giây phút nào trong quá khứ.

Ngay cả một động tác đơn giản như há miệng ra, cũng không thể làm được.

Thậm chí dụi mắt Tiên Bối cũng không dám, bởi sợ người đàn ông phát hiện cô muốn khóc, bởi lồng ngực đang quặn đau.

Ngay cả ngẩng đầu nhìn anh, cô cũng không làm được, đừng nói là có tư cách nói cho anh lời cô vẫn luôn diên cuồng gào lên tuyệt vọng trong

lòng, “Em thích anh”.

Một giọt nước long lanh chảy xuống từ chiếc đầu cúi thấp của Tiên Bối.

Cô chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Thật xin lỗi.

Đều tại tôi, đều tại tôi hết, là tại tôi vô dụng, người khác có thể truyền đạt được vui vẻ trong mắt đến cho mọi người, mà tôi chỉ có thể để mọi người phải hạ mình xuống.

Từ trước đến giờ, vẫn luôn như vậy, bất kể thế nào cũng vẫn phụ lòng mọi người, thật xin lỗi, thật sự rất xin lỗi.

NGUYỄN VỊ NGỌT BA PHẦN

Thất Bảo Tô

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Vị Thứ Mười Tám

Edit: Tiểu Lăng

Từ đầu đến cuối, Tiên Bối vẫn luôn cúi đầu, hơi thở suy sụp bất lực trên người càng lúc càng đậm hơn.

Trần Chúc thấy không đúng lắm, mày cau lại, giọng cũng nghiêm túc hơn: “Tiên Bối.”

Cô gái nhỏ bị gọi tên, lập tức lắc đầu phủ nhận, sau đó quay đầu muốn về phòng.

Nhưng tay lại bị kéo lại, người Tiên Bối đỡ ra, tay còn lại đã bất giác quệt lên nước đọng trên khóe mi.

Trần Chúc nhận ra gì đó, trực tiếp kéo người cô lại, hỏi: “Sao vậy?”

Sợ nhất là được người khác quan tâm, bởi uất ức, khổ sở, bất lực sẽ càng tăng lên gấp bội.

Cổ họng Tiên Bối chan chát, như có một miếng chanh chua lè mắnghen ở đó, mũi cũng xót vô cùng.

Tiên Bối chỉ muốn trở về phòng, không để cho người đàn ông thấy mình bối rối. Cô vô cùng hâm mộ những người có thể không nghĩ ngợi gì, xoay người đóng sập cửa lại; hoặc là hét điên lên để phát tiết cảm xúc tiêu cực.

Cô hoàn toàn không biết phát giận như thế nào, từ bé đến lớn, cô chưa từng phát hỏa với ai bao giờ.

Lần đầu tiên vẽ chân dung phần nộ của nhân vật, Tiên Bối lên mạng tra rất nhiều ảnh người thật, nghiên cứu thật lâu... Oa, thì ra đây là phần nộ.

Phần nộ một cách dũng cảm và thẳng thắn, đáng yêu mê người, tỏa sáng muôn trùng hết như ôm bụng cười to và nói năng từ tốn.

Thế giới của cô, dường như vĩnh viễn bao trùm bởi sợ hãi, lo lắng, bất an, và nhút nhát.

Tiên Bối vẫn cúi đầu, hơn nữa còn vô cùng bài xích, liều mạng rứt đầu lại, như thể trên mặt có một vết sẹo cực kỳ xấu xí, không dám để cho ai nhìn.

Trần Chúc cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp vươn tay nâng cằm cô lên, để cô ngẩng đầu.

Giây phút ánh mắt họ chạm vào nhau, Trần Chúc ngẩn ra.

Anh thật sự không ngờ, cô gái nhỏ lại đang khóc.

Đáy mắt đầy ngập sợ hãi, những giọt nước ứa ra ào ạt từ trong hốc mắt, cũng khiến những cảm xúc ấy càng thêm rõ ràng, càng thêm mãnh liệt.

Tròng mắt đỏ bừng, con người đen không dám nhìn anh, bắt đầu trốn sang bên.

Tim Trần Chúc nghẹn lại, ngừng đập vài giây, nhanh chóng thả lỏng tay.

Cô bé khóc thút thít, lại khiến anh rất muốn... ôm lấy cô, đi đến một nơi nào đó, để cô nghiêng người ngồi lên chân mình, lau nước mắt cho cô,

mềm giọng dỗ dành cô.

Ý nghĩ kỳ lạ đáng xấu hổ bỗng hiện lên trong đầu này, giống hệt như lúc gặp phải cô lần thứ hai ở siêu thị, đầu anh quay lại nhìn cô bé, cảm thấy cô đáng yêu đến mức “muốn ôm cô nhẹ nhàng đặt vào xe siêu thị”.

Nên anh không dám đụng vào cô nữa.

Trần Chước hỏi thử: “Sao em lại khóc?”

Tiên Bối lắc đầu thật mạnh.

Đứng nguyên đó, Trần Chước cảm thấy khó giải quyết, ngừng vài giây, anh lại dùng giọng cực độ dịu dàng hỏi: “Động tác vừa rồi của tôi dọa em à?”

Tiên Bối vẫn lấy ngôn ngữ cơ thể phủ nhận.

“Hay là tôi nói chuyện quá hung dữ?”

Lắc đầu.

Thở dài một hơi, Trần Chước nhìn qua một nơi, sau đó nghĩ đến cái gì, quay đầu: “Em chờ tôi ở đây.”

Nói xong xoay người rời đi.

Tiên Bối sụt sịt mũi, đến khi bóng dáng cao lớn của người đàn ông hoàn toàn rời khỏi trước mình, cô mới xoa xoa khóe mắt, lặng lẽ nhắc mắt lên, thấy anh muốn đi chỗ nào đó. Đến lúc Trần Chước quẹo hẳn vào một gian phòng, cô lấy hai tay che mặt.

Quá mất mặt, quá vô dụng...

Khóc trước mặt anh ấy...

Rõ ràng anh ấy tốt như vậy, nhưng mình lại chỉ đáp trả lại tất cả của anh bằng những cảm xúc tiêu cực, im lặng, sợ hãi, rơi lệ...

Đứng nguyên đó thầm hồi hận một phút, bóng dáng cao lớn ấy lại về che trước người mình.

Chủ nhân của bóng dáng còn kêu tên cô: “Tiên Bối.”

Hai lỗ tai nhỏ của Tiên Bối lập tức đợi lệnh.

“Bây giờ, ngẩng đầu lên.”

Tiên Bối: ...?

“Được không?” Anh rất kiên nhẫn, dẫn dắt từng bước.

Chớp mắt hai cái, Tiên Bối hít sâu một hơi, từ từ... ngẩng mặt lên...

Á!

Tim Tiên Bối nhảy dựng lên, gì, gì đây...

Vẫn là bộ quần áo đó, vẫn là người đó.

Song chẳng biết từ lúc nào, người đàn ông đã đeo cái mặt nạ bảo hộ đen như mực vào, đầu anh... hoàn toàn giấu dưới lưới kim loại, gần như không thấy rõ mặt...

Tiên Bối kinh ngạc ngậy người, hồi lâu vẫn không dời nổi mắt ra, tò mò rồi cuộc trên mặt anh là thứ gì.

... Có phần giống... Trang phục đấu kiếm...

Giờ phút này, vì đang ở trong hoàn cảnh tắc nghẽn, giọng người đàn ông có phần hơi khó chịu, nhưng tiếng anh vẫn rất dịu dàng truyền ra từ trong mặt nạ bảo hộ: “Không phải vì nói chuyện quá đáng, cũng không

phải bởi động tác quá hung dữ, vậy nhất định là mặt của tôi làm em sợ rồi. Tôi che nó đi, chúng ta không nhìn nó nữa, đừng khóc, được không?”

Trong lòng Tiên Bối nhỏ giọng ỏi nữa, che như vậy mới càng dọa người...

Nhưng...

Anh như thế, thật sự rất khôi hài.

Tiên Bối bồng cúi đầu, nín khóc, mỉm cười, đáp nhỏ một tiếng.

Nhưng cô vẫn sợ tới mức vội vàng che miệng lại, định giấu nụ cười tận đáy lòng đi.

Người đàn ông đeo mặt nạ bảo hộ kỳ quái cũng không để bụng, nâng một tay lên, đặt lên trên đầu cô rồi lại bỏ xuống, cười: “Hôm nay thật quá may mắn, có thể thấy em khóc, còn thấy được cả em cười.”

Aiz... Anh thở dài, lặp lại: “Thật quá may mắn.”

Không biết vì sao, chỉ một câu mấy chữ này, đã đâm trúng dây thần kinh chua xót của Tiên Bối.

Nước mắt lại lăn chã, tại sao lại có thể có người tốt như vậy, cô thay đổi cảm xúc như một kẻ thần kinh, mà anh vẫn có thể an ủi cô nói mình may mắn.

Cô thì sao, ngay cả dũng khí chính miệng nói thích một người tốt như vậy cũng không có.

“Không sao chứ?” Thấy cô gái nhỏ lại tiu nghỉu rũ đầu xuống, Trần Chúc cười mặt nạ bảo hộ ra, giọng hỏi thăm càng thêm cẩn thận.

A, Tiên Bối lắc mạnh đầu.

“Đi nghỉ sớm đi.” Anh nói: “Ngủ ngon.”

Ngủ ngon, Tiên Bối nhẹ giọng đáp trong lòng, chậm chạp quay người đi.

Bước chân uể oải, nặng nề như đang đi trong bùn lầy.

Tiên Bối cũng không rõ, trước kia nhìn thấy người cô đã muốn trốn, trốn thực mạng, càng xa càng tốt; vậy mà bây giờ, cô lại không nỡ đi, như có một cái hộp to chứa đầy thứ cô muốn đền trả, muốn bày ra cho anh xem. Có thể nó không quý trọng, cũng chẳng đẹp đẽ, nhưng cô muốn cho anh thấy.

Chúng đã gom góp lại rất lâu, rất nhiều ở trong lòng cô đến trĩu nặng. Cô sắp không tải nổi nữa.

Trở lại trong cửa phòng, Tiên Bối cẩn thận từng li từng tý, nâng mắt lên.

Không ngờ Trần Chước vẫn đứng nguyên đấy, như định xem cô vào phòng, đóng cửa rồi mới đi.

Tiên Bối nhanh chóng thu mắt lại, một bàn tay nhỏ vin vào nắm đấm cửa, một bàn tay nhỏ khác nâng lên, lắc lắc hai cái, ra dấu bye bye.

Trần Chước không lưu lại nữa, giọng mang ý cười, nói lại một câu “Ngủ ngon”, xoay người đi.

Lúc này Tiên Bối mới dám hoàn toàn nhìn bóng lưng người đàn ông.

Nỗi đau quặn quện thuộc lại xuất hiện, nó đang lên án sự nhu nhược của cô, và muốn dùng hết sức trút những cảm xúc như những hình phạt tra tấn ấy ra ngoài.

Đốt ngón tay vin trên năm đấm cửa bị siết đến trắng bệch, Tiên Bối vẫn không đóng cửa lại.

Cau mày, hai mắt nhìn chăm chú vào hướng đi của người đàn ông, cô hít một hơi thật sâu, đôi môi hé ra, hơi thở lọt ra ngoài, nhưng cổ họng vẫn như nghẹn lại.

Thật khó.

Tiên Bối lại hít vào một hơi nữa, như đang tham gia thử thách nín thở dưới nước, có lẽ lúc gần chết, loài người mới có thể đột phá cực hạn, vượt qua chính mình và làm được?

Nghẹn đến đỏ bừng mặt, Tiên Bối cảm thấy không khỏe lắm, choáng đầu hoa mắt.

Phù --- thư giãn trong tích tắc, cô nhắm chặt mắt lại, mở miệng hô: “Trần Chước ---!”

Kêu được lên rồi!

Trời ạ!

Kêu được lên rồi!

Trong treo động lòng người, là giọng một cô gái trẻ, cũng là chất giọng độc nhất vô nhị của cô.

Cô làm được??

Cô thật sự làm được???!!!!!!

Cô thật sự làm được rồi sao?! Phải không???

Vẻ kinh ngạc trên mặt người đàn ông lúc quay đầu lại, là câu trả lời hay nhất.

Như một kẻ suýt chết đuối dùng hết sức đưa mình lên bờ cát, Tiên Bối thở hổn hển từng hơi.

Trần Chước vẫn đứng ở chỗ cũ, có phần không phản ứng kịp, rất lâu sau, anh mới hỏi: “Có chuyện gì không?”

Vừa nhìn anh, tất cả dũng khí mới nổi lên đều bị dập tắt.

Tay chân Tiên Bối không biết để đâu, không biết nên làm gì.

Rốt cuộc muốn nói gì với anh, rốt cuộc vì sao lại có dũng khí không sợ chết hô anh lại như vậy, lòng Tiên Bối rất rõ.

Nhưng mà, phải làm gì tiếp theo?

Lúc anh nhìn cô không dời mắt, tim cô đã đập thành thạch, đập đến mức cô không tài nào nói chuyện được.

Vài giây ngẩn ngui, mặt Tiên Bối bị ánh mắt của người đàn ông đốt đỏ ửng.

Cô bỗng nhiên gọi anh lại như kẻ điên, rồi lại vò đầu bứt tai không biết làm thế nào, chắc chắn trông rất ngu xuẩn.

Hay về phòng?

Không được!

Cô muốn nói.

Cô sợ sau này mình sẽ không thể nào dùng cảm không chùn bước như vậy nữa.

Cô lo sau này mình sẽ không còn chí muốn thổ lộ tiếng lòng như tối nay.

Ngày mai, khi mặt trời mọc, cô nhất định sẽ biến trở lại thành kẻ nhát gan, thất bại luôn núp trong cái vỏ của mình.

Sau một giây, Tiên Bối xoay người, thở dốc, nuốt nước bọt.

Em thích anh, em thích anh, em thích anh...

Diễn luyện nhiều lần trong lòng, Tiên Bối cố đè nhịp tim đập loạn xuống, mở miệng lần nữa, cau mũi lại, xốc hai vai lên, tỏ vẻ mình rất lợi hại, rất dũng cảm.

Sau đó...

“Em...”

Giọng thì thào.

Sao lại biến trở về rồi? Tiên Bối khóc không ra nước mắt.

Cố cao giọng lên xem nào?

“Em...”

Hình như lớn hơn một chút rồi? Anh có nghe thấy không? Anh đứng hơi xa.

...

...

Trần Chúc đứng ở chỗ cũ, nhìn chăm chú vào cô gái vẫn đang cố cao giọng.

Nói ấp a ấp úng mãi, nhưng vẫn chỉ được một chữ “Em”. Anh nghe tận tai, nhìn tận mắt.

Mỗi lần, thật vất vả mới nhả ra được một chữ, vai cô lập tức thả lỏng xuống, như thể hao hết toàn bộ sức lực.

Đến chữ “thích”, mặt Tiên Bối đã đỏ bừng, trán đổ đầy mồ hôi.

Nhưng cô vẫn cố gắng, cố gắng nói liền mạch mấy chữ đơn giản nhưng lại tốn cả sinh mạng của cô:

“Em, em... thích...”

“Em... thích, thích, thích...”

“Thích.”

“Em, em, em... thích... a...”

“Em thích...”

Một câu không lắp bắp ra khỏi miệng, hai mắt Tiên Bối sáng ngời, đang định nói chữ “anh” thì ---

Vai phải cô bỗng bị người nắm chặt, kéo ra sau!

Chưa hoàn hồn, cô đã ngã vào trong lòng ai đó, có một cánh tay vòng qua hông cô.

Là anh sao?

Tiên Bối mở to mắt, trong lòng hiện lên ý nghĩ này.

Ngoài anh ra còn ai đây?

Sức nặng nửa người trên của người đàn ông nháy mắt trút xuống.

Nặng vậy, có lẽ còn nặng hơn cả cái hộp lớn trong lòng cô, chẳng lẽ trong lòng anh cũng có một cái rương lớn sao?

Gần gũi như vậy, chân thật như vậy, a... hình như sắp ép cả nước mắt cô ra ngoài rồi.

Có gì đó đặt lên đỉnh đầu cô, phát ra hơi thở vô cùng nhẹ, ngay sau đó, giọng nói ấy không chút chậm trễ nào nói ba chữ:

“Anh cũng vậy.”

Người Tiên Bối cứng lại, nước mắt tuôn ra.

Anh cũng vậy.

Anh thích em, bé sò nhỏ ạ, anh cũng thích em.

Người đời lưỡi sáng hoa sen*, người đời xem nhẹ suy nghĩ trong lòng.

Nhưng em thì khác, cô bé anh yêu thương ạ, cảm ơn em, đã nguyện ý nâng viên ngọc trong lòng mình ra, để anh thấy nó tỏa sáng.

+++

(*) lưỡi sáng hoa sen: nguyên gốc “thiệt xán liên hoa”, là điển cố xuất phát từ sự tích về cao tăng Đồ Trường thời Nam Bắc. Cao tăng truyện và Tấn thư – Nghệ thuật truyện: Phật Đồ Trường có ghi: Triệu vương Thạch Lặc đến Tương quốc (nay là Đài Châu, Chiết Giang) triệu kiến Đồ Trường, muốn thử đạo hạnh. Đồ Trường bèn đem ra một bát nước, thấp hương niệm chú, không bao lâu, từ trong bát nước mọc lên một đóa sen xanh chói lọi, người ngoài nhìn vào trong lòng khoan khoái. Người đời sau mới dùng thành ngữ “thiệt xán liên hoa” để chỉ tài ăn nói.

NGUYỄN VỊ NGỌT BA PHẦN

Thất Bảo Tô

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Vị Thứ Mười Chín

Edit: Tiểu Lăng

Lớn như vậy rồi, nhưng Tiên Bối vẫn rất sợ có tiếp xúc trên cơ thể với người khác. Song, khi được người đàn ông ôm vào lòng, lồng ngực ấm áp dán trên lưng, lòng cô lại vô cùng yên ổn, nước mắt vốn đang chảy dài cũng dần dần ngừng lại, như thể nơi đây là chốn về.

Phòng khách cực yên tĩnh, có thể nghe thấy cả tiếng quả lắc đồng hồ đu đưa trên tường.

Trên đỉnh đầu tựa cằm của anh, tiếng thở của anh cũng gần gũi lạ thường, gương mặt Tiên Bối cũng hậu tri hậu giác bắt đầu ửng hồng.

Đây là tiếp nhận lời thổ lộ của cô sao?

Xấu hổ quá...

Hai cánh tay áp bên người cũng bắt đầu căng ra một cách không tự nhiên.

Trần Chước phát hiện thay đổi của cô, biết cô gái nhỏ đang khấn trương, nhưng anh cũng không vì thế mà buông cô ra, ngược lại còn tăng thêm sức ở khuỷu tay, ôm cô chặt hơn.

Động tác đầy sức lực của người đàn ông đến nhanh chóng như thế, Tiên Bối không kịp đề phòng, không khỏi “a” một tiếng.

Trần Chước cho mình ôm đau cô, lập tức thả tay ra.

Vừa thả ra một cái, cô gái nhỏ xinh yếu ớt trong lòng đã bật dậy, chạy về phòng, đóng cách cửa lại.

Từ đầu đến cuối, không quay đầu lại, mắt lại càng không liếc qua một tấc.

Trong phòng khách, chỉ còn mình chiếc bóng cao lớn của Trần Chước.

Trần Chước đứng nguyên đó, nhìn cánh cửa phòng đóng chặt kia, không nhìn được mà cong môi.

+++

Tiên Bối dựa vào cửa, khom người thở dốc.

Một hồi lâu sau, cô mới trượt ngồi xuống sàn nhà, nâng hai tay lên, chôn sâu mặt vào lòng bàn tay.

Mặt vốn đã rất nóng, đã thế lòng bàn tay lại còn nóng hơn, như thêm dầu vào lửa.

Không phải cô cố ý chạy trốn...

Được rồi, đúng là cô chạy trốn, thật sự không tài nào... ở lại bên người ấy thêm một giây nào nữa...

Tim đập nhanh sắp chết, bởi vì lời đáp lại và những hành động liên tiếp của anh, cho dù trong mơ cô cũng không dám nghĩ tới những điều này.

Mười năm qua, Tiên Bối luôn cho chuyện đối xử tốt với người khác, sẽ được đền đáp xứng đáng là ảo tưởng hảo huyền, còn khó hơn cả lên trời.

Người mình thích cũng thích mình, còn gì có thể sung sướng hơn chuyện này nữa?

Nhất là loại người... từ trên xuống dưới, không đào nổi ra tý ưu điểm nào như cô...

Cô thật sợ mình bỗng lên cơn nghén tim ngất trước mặt anh.

Nhưng mà, thật sự rất vui... Vui ê ẩm, vui phát khóc...

Hốc mắt nóng nóng lộ ra từ giữa kẽ tay, cánh cửa gỗ sau lưng bỗng nhiên bị gõ nhẹ một cái.

Tiên Bối kinh ngạc quay đầu lại, bên kia đã vang lên tiếng người, mấy chữ dịu dàng, là tên của cô. Song lần này lại khác đi chút ít, có thêm một tiền tố thân mật, đáng yêu hơn:

“Tiểu Tiên Bối.”

Trần Chúc nói, anh cũng không cố che giấu vui vẻ trong giọng mình, “Ngủ ngon.”

Anh thân mật thật tự nhiên, lại khiến những đóa hoa bé xinh trong lòng cô bùng nổ.

Tiên Bối cũng muốn cố gắng đáp lại một câu ngủ ngon, nhưng vừa rồi cô đã tốn quá nhiều năng lượng, mở miệng vài lần, cô phát hiện mình lại trở về trạng thái thì thảo sợ sệt.

Mở miệng trò chuyện, đã trở thành nan đề thế kỷ.

Tiên Bối lúng túng, nhưng rất nhanh, cô đã nhìn thấy điện thoại trên bàn học.

Chạy vội tới, chộp lấy nó, chạy về cạnh cửa, lách tích lách tích, Tiên Bối dùng tốc độ tay cực nhanh để gõ: “Ngủ ngon” ---

Chỉ có mỗi “Ngủ ngon” thôi sao?

Có quá tẻ ngắt không nhỉ?

Cắn cắn ngón tay, Tiên Bối thêm một biểu cảm: “Ngủ ngon >▽<”

Em cũng đang cười giống anh, hy vọng anh biết.

Ngoài cửa có tiếng nhắc tin nhắn.

Tiên Bối nghĩ thầm, ra anh vẫn còn ở đó!

Cô lặng lẽ dán lỗ tai vào cánh cửa nghe bên kia, song có lẽ là hiệu quả cách âm quá tốt, dù nín lặng thế nào cô cũng không nghe thấy tí động tĩnh gì.

Được một lúc, điện thoại cô lại reo.

Tiên Bối vội vàng mở ra xem: “Đi ngủ sớm đi.”

Cô làm sao ngủ được, Tiên Bối gãi gãi đầu, chợt dạ lai nghe lời đáp ứng anh, “Vâng.”

Tiếng chuông điện thoại đó vẫn ở bên ngoài, anh vẫn còn chưa đi.

Ngay cả Tiên Bối cũng cảm thấy mình quá đáng, thổ lộ xong lại để người ta một mình bên ngoài là thế nào, nhưng... chí ít là đêm nay, cô thật sự không cách nào đối mặt với anh được.

Vừa nghĩ tới chuyện thổ lộ, Tiên Bối bỗng nhiên ý thức được, hình như... cô vẫn chưa nói hết câu “Em thích anh” kia...

Mà anh lại làm nhiều như vậy, rất không công bằng.

Tiên Bối lại mở khung nhắn tin ra, từng chữ thối qua đầu cô, dù không thể dùng miệng nói, nhưng những thật lòng chảy xuôi trong từng con chữ lại nóng hổi như dòng nham thạch, có thể đốt cháy cô.

Sợ người đàn ông đứng ngoài cửa đợi quá lâu, Tiên Bối gõ chữ xong, cũng không kiểm tra lại mà nhấn gửi luôn.

+++

Thật ra Trần Chúc đã bắt đầu đi về phòng mình, nhưng ngay khi điện thoại rung, anh đã dừng bước lại, mở ra xem.

“Em thích anh... vừa rồi chưa nói xong, thật xin lỗi thật xin lỗi [dập đầu].”

Đọc xong tin nhắn, trong mũi người đàn ông lập tức bật ra tiếng cười nhẹ, rồi lại thở dài một hơi, ngón tay hơi nhúc nhích như đang hồi tưởng lại dư vị nào đó.

Vừa rồi anh buông tay quá sớm, đáng lẽ phải ôm lâu hơn nữa, mới không phụ chỉ số đáng yêu của cô bé này.

+++

Sáng sớm hôm sau, Trần Chúc ra ngoài mua bữa sáng. Không phải hôm nào anh cũng nấu cơm, thỉnh thoảng anh cũng lên cơm lười, ví dụ như sau một đêm không ngủ.

Vừa bày café đen, rồi bánh mì, v.v... lên bàn ăn xong, liếc qua đã thấy cô bé ăn mặc chỉnh tề, rụt rè chui ra khỏi phòng.

Bé lười ba trăm năm chưa từng rời giường lúc này, hôm nay lại dậy sớm vậy.

Trần Chúc hơi kinh ngạc: “Chào buổi sáng.”

Tiên Bối gật đầu, tỏ vẻ nghe thấy và chào lại.

Cả đêm cô không ngủ được, đứng ngồi không yên suốt trong phòng. Gần bảy giờ, Tiên Bối dán tai vào cửa nghe lén, cô biết rõ Trần Chúc vẫn luôn dậy đúng bảy giờ, lúc đó bên ngoài sẽ có tiếng anh đi rửa mặt, rồi vào phòng bếp... Ồ, hôm nay không có, hình như anh ra khỏi nhà.

Nửa tiếng tiếp đó, như cú con đang chờ chủ về, Tiên Bối vốn đang ngồi xếp bằng dựa cửa gà gật, vừa nghe thấy tiếng mở cửa đã bừng tỉnh.

Vươn tay, lại rút về, tập Thái Cực với năm đám cửa cố định không dưới mười lần, cuối cùng Tiên Bối cắn răng, mở cửa.

Cô muốn gặp anh.

Cô nghĩ đến anh – người đàn ông cũng thích cô một cách không tưởng nổi – cả một đêm. Nhưng cô không dám thể hiện phần vui vẻ này quá rõ ràng, sợ người ta sinh ghét.

Đến lúc thực sự ra rồi, lại cảm nhận rõ được cái kinh ngạc không thể bỏ qua trong giọng người đàn ông, Tiên Bối hối hận không thôi. Xong đời rồi, nhất định anh sẽ khó xử, vì sao cô gái mỗi ngày đều ngủ đến trưa này hôm nay lại dậy sớm như thế, thật kỳ quái, thật khó hiểu, tuyệt đối quấy rầy đến tiết tấu sinh hoạt thường ngày của anh... Ngày đầu tiên được người ta thích, mình đã mắc lỗi rồi, cảm thấy buồn lòng quá...

(:" ∠)

Cô vẫn còn đang nghĩ đủ thứ trong lòng thì Trần Chúc đã nói: “Còn đứng đó làm gì, mau qua đây ăn sáng.”

Tiên Bối sững sốt, những cảm xúc xoắn xuýt tự trách biến mất không sót lại chút nào, nhanh chân hơn, ngồi xuống đối diện anh.

Nhưng vẫn... không dám ngẩng đầu đối mặt với anh.

Trong tầm mắt, một bàn tay khớp xương rõ ràng, đẩy một ly trà sữa nóng hôi hổi, một đĩa bày một cái sandwich kẹp pho mát và jăm-bông qua.

“Anh vừa xuống tầng pha.” Anh không nhanh không chậm thêm vào: “Nguyên vị ngọt ba phần.”

Danh từ này từ lâu đã thành điểm mẫn cảm của Tiên Bối, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tai cũng hơi hơi nóng lên.

Tiên Bối ngoan ngoãn vươn tay, định cầm cái ly trước mặt lên.

Người đối diện lại kêu cô: “Em chờ chút.”

Tay Tiên Bối dừng lại, nghe thấy anh nói: “Đưa tay cho anh.”

Giọng rất nghiêm trang.

Dù khó hiểu, nhưng Tiên Bối vẫn nghe lời đưa tay phải qua, song đầu vẫn cứ cúi gục xuống, như thể đối diện là bác sĩ khoa kiểm nghiệm, đang định đâm kim rút máu cô ra.

Cô chỉ dám thấp thỏm liếc trộm.

Người đàn ông đối diện cũng không có hành động gì quá đáng, không kéo cũng không túm, chỉ mặt không thay đổi cúi đầu, xắn hai đoạn ống tay áo dài ngoằng của cô lên.

Ống tay áo trở lại cổ tay – chiều dài thích hợp nhất, anh vừa vuốt lại vừa nhàn nhạt nói: “Tay áo dài như thế, lát em cầm bánh mì thế nào.”

Câu nói vừa như chất vấn lại như quan tâm này, khiến cả gương mặt Tiên Bối đều đỏ hết lên.

“Tay kia nào.” Anh nói.

Tiên Bối ngoan ngoãn đưa tay trái qua.

Anh tiếp tục xắn tay áo cho cô, như một... anh trai lớn chu đáo.

Thấy anh làm xong rồi, Tiên Bối định rút tay về, ai ngờ Trần Chước không cho tay cô đi, giữ nó ở nguyên chỗ.

Một bàn tay nhỏ bé trắng trẻo như thế, dễ dàng bị anh nắm vào lòng bàn tay, chỉ hơi dùng sức một tý thôi, đã không thể trốn thoát được.

Tiên Bối sợ bạt cả hồn, không dám nhúc nhích.

Có lẽ đã nhận ra cô bé cứng đờ lại, ngón tay người đàn ông bỗng thay đổi vị trí, từ vây bọc không tiếng động, thành mạnh mẽ xen vào giữa các ngón tay của cô.

Mười ngón đan nhau.

Kiểu đụng chạm không kê hở này, kích thích đến mức xương sống của Tiên Bối run lên từng cơn, tê tê dại dại như bị điện giật.

“Em đã từng nắm tay đàn ông chưa?” Người đối diện bỗng cười hỏi.

Hỏi trắng trợn như thế... Mặt Tiên Bối cháy phừng phừng, cô cắn chặt răng hàm sau, dùng sức lắc đầu.

“Vậy phải nắm nhiều hơn cho biết.” Tiếng cười kia càng đậm hơn, có lẽ đây mới là mục đích thực sự của anh khi xắn tay áo cho cô, ai biết được.

NGUYÊN VỊ NGỌT BA PHẦN

Thất Bảo Tô

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Vị Thứ Hai Mười

Edit: Tiểu Lăng

Một bữa sáng, ăn những gần một giờ.

Trần Chúc xuống tầng tuần tra tiệm, Tiên Bối cũng về phòng vẽ bản thảo... Thật sự thì hoàn toàn không cách nào tập trung sáng tác, bàn tay bị người đàn ông năm kia cứ run rẩy, may không phải là tay phải cần cầm bút cảm áp...

Tùy tay tô mấy cái màu, Tiên Bối không nhìn được mà chống má.

Nhớ lại lúc vừa ăn sáng xong, Trần Chúc không vội vàng thu dọn bát đĩa trên bàn, song cũng đứng dậy trước.

Tiên Bối cũng ngoan ngoãn đứng lên.

Trần Chúc hỏi: “Hôm nay có phải vẽ bản thảo không?”

Tiên Bối gật đầu.

Trần Chúc đáp: “Về phòng đi.”

Tiên Bối gật đầu tiếp, chớp mắt, chần chờ hai giây, vẫn nghe lời xoay người đi về phòng ngủ của mình.

Trần Chúc lập tức đi đến bên cạnh cô.

Tiên Bối khó hiểu, sắp đến cửa phòng, cô dừng chân lại, hỏi nhỏ: “Anh còn chuyện gì ạ?”

Người đàn ông cũng ngừng bước, cười khẽ, đáp rất đương nhiên: “Không, chỉ đưa bạn gái đi làm thôi.”

Bạn gái? Xưng hô này khiến Tiên Bối ngu ngơ một lúc, mãi lâu sau mới hiểu được ý anh...

Từ bàn ăn đến cửa phòng, có vài mét đường...

Có quá...

Cô rất muốn toát ra ý “chuyện bé xé ra to” trong đầu, nhưng không tài nào làm nổi, trong lòng cứ như được rót đầy mật ong, đang nổi bong bóng xì xì đầy ngọt ngào.

Làm thế nào để yêu đương?

Trần Chước đưa cô “đi làm” như thật, có phải cô cũng nên đáp lại gì đó không?

Đỡ gương mặt ửng đỏ đầy ngây ngô, Tiên Bối cầm điện thoại trên bàn lên, mở khung nhắn tin cho Trần Chước, nghiêm túc suy nghĩ một hồi, mới gõ mấy chữ: “Dưới đó bạn không ạ?”

Năm chữ cực đơn giản, nhưng lúc gửi đi, nguyên quả tim cô đều nóng hết cả lên.

Người đàn ông nhả lại rất nhanh: “Cũng bình thường, phải đến chiều mới bận.”

Tiên Bối gục đầu xuống bàn, aiz, thật thất bại quá, ngay cả tình huống công tác của... bạn trai mình (chưa đủ sức nói) cũng chẳng biết gì cả, chỉ biết ngày ngày uống trà sữa thôi.

“Đừng vất vả quá...”

Tiên Bối cẩn thận gõ từng chữ bằng một ngón, chưa chắc chắn lắm, có lẽ thế này là biểu đạt ý quan tâm phải không.

Còn chưa gửi đi, điện thoại đã rung lên, như thường lệ, cô hoảng sợ. Song khi nhìn rõ tên người gọi đến, Tiên Bối lập tức an tâm hơn.

Là Trần Chúc.

Anh gọi cho cô từ dưới tầng.

Tiên Bối gập ngón tay, hít sâu, nhận máy.

Chào yếu ớt: “Anh.”

Người đầu kia nói rất nghiêm túc: “Xin chào, quý cô có muốn đặt trà sữa không? Đưa hàng tận nơi.”

Dán mu bàn tay lạnh buốt lên mặt để hạ nhiệt, Tiên Bối vẫn đáp rất yếu ớt: “Không cần ạ...”

Người đàn ông đầu kia cười khê: “Ừ, trưa nay ăn gì nào?”

Tiên Bối: “...” A, khó trả lời quá, nói tùy tiện sẽ khiến người ta ghét: “Gì cũng được ạ...”

Cô không kén ăn.

Trần Chúc: “Được rồi.”

Hai người, lại im lặng.

Tiên Bối lập tức căng thẳng đến bật lưng dậy, trong lòng thét gào: Á, quá tệ ngắt, làm sao đây? Phải nói tiếp gì! Anh sẽ không cảm thấy mình nhàm chán chứ? QAQ

Không bao lâu, đầu kia đã mở miệng: “Trưa gặp.”

Tiên Bối thở một hơi dài nhẹ nhõm: “Vâng...”

Cúp máy, Tiên Bối nắm chặt điện thoại, vẫn hơi sững sờ.

Cô vừa mới kết thúc một cuộc gọi mà gần như không có chút tâm lý mâu thuẫn nào sao? Trời ạ, thật thần kỳ, không biết bao nhiêu dũng khí như thế đến từ đâu, để cô không còn sợ hãi mà nghe điện.

+++

Thứ Bảy tuần này, manga “Kỳ Tà” update chương mới, không ngờ nhận được hơn ba nghìn comment.

Manga vốn được tất cả cho là nhiệt huyết không CP, lại có thêm một tuyến tình cảm. Mấy cái bong bóng màu hồng khiến người ta nhận nhạo, các độc giả hủ nữ vốn chỉ có thể chấp vá gian tình của mấy nhân vật chính trong đầu, giờ vỗ tay ăn mừng, cảm thấy mùa xuân tuyệt vời đã đến.

Đương nhiên, cũng có nam thẳng nghiêm túc kháng nghị, này này này, dù có thêm tình yêu thì chúng tôi cũng muốn xem BG* nha?

(*) BG: boy x girl, tình yêu trai gái

Viên Viên cũng cảm thấy bất ngờ, truy hỏi nguyên nhân trên QQ.

Vốn chỉ định dùng lý do “tình tiết trước giờ quá khô cứng” để lấy lệ cho xong, nhưng Viên Viên khôn khéo làm sao chịu tin, cuối cùng cô ấy vẫn ép Tiên Bối nhăn nhó nói thật.

“Ôi f***, cái nụ cười mẹ già này của tớ là thế nào, cái cảm giác vui mừng đầy chua xót khi gả con gái này của tớ là thế nào?” Viên Viên vô cùng tò mò và bà tám: “Các cậu đi đến bước nào rồi? Hôn? Nằm tay? Tớ không tưởng tượng nổi!”

“...” Tiên Bối nghe, mặt đỏ bừng, đáp: “Chưa đến...”

Sau đó vội vàng đập má, ngã về ghế, mấy ngày nay đều ăn cơm với anh chủ Trần, nghe anh nói, uống trà sữa anh pha.

Dường như có thêm một... người nhà quan tâm đến mình vậy, thật ấm áp, cũng thật dễ chịu.

Đây là lần đầu tiên Tiên Bối cảm thấy như vậy, ai, thật tuyệt.

+++

Hơn mười giờ tối, Trần Chúc tìm Tiên Bối.

Bối kế hoạch mở rộng cung ứng đồ uống theo chủ đề “Rainbow” sắp đăng lên nhật báo, anh cần tìm bậc thầy đánh giá bé bỏng của anh nếm thử và chỉ bảo hộ.

Tiên Bối vẫn chưa ngủ, lập tức gật đầu đáp ứng, đi cùng người đàn ông, một trước một sau xuống tầng.

Đây là lần đầu tiên cô xuống tiệm trà sữa tầng một từ khi chuyển tới đây.

Qua năm này tháng khác, cái hương vị trà sữa ngọt ngào thuần túy ấy dường như đã thấm vào trong từng thớ gỗ của vật dụng, hoàn toàn không biến mất chỉ vì giờ phút đóng cửa.

Từ xưa đến nay, ai cũng thích để huân hương trong phòng ngủ, bởi nó có thể khiến người ta được nghỉ ngơi và bình tĩnh lại.

Nếu có một loại hương có thể khiến Tiên Bối cảm thấy mình có chốn về và được an lòng, vậy đó nhất định là hương trà sữa.

Ngoài quảng trường, lung linh đủ loại màu sắc, thỉnh thoảng còn có ánh sáng xuyên vào trong tiệm.

Nên Tiên Bối nhìn thấy rất rõ, Trần Chúc chỉ cô đi một nơi trước, còn mình ra sau quây.

Tiên Bối không chút do dự qua đó, người đàn ông nhìn cô một cái, lập tức cúi người tìm nguyên liệu và thiết bị cần thiết.

Vừa lấy máy đánh trứng ra, đằng sau đã vang lên một tiếng kêu nhỏ bé yếu ớt, tim Trần Chúc thót lên, bật dậy quay đầu lại.

+++

Người đàn ông vừa bảo cô vào gian làm việc, nên Tiên Bối cũng ngoan ngoãn vào.

Cửa khép hờ, bên trong không có ánh sáng.

Nên vào không?

Hắn là anh bảo cô vào chờ?

Tiên Bối kéo cửa ra, bước một chân vào...

Rào rào.

Sao lại có tiếng nước?

Chưa kịp nghĩ nguyên nhân, cảm giác mát lạnh ướt sũng đã chạy vào lòng bàn chân, Tiên Bối cả kinh, suýt ngã nhào.

Trần Chúc chạy tới, bật đèn.

Đèn sáng, hai người đều sửng sờ.

Gian làm việc trước mặt đã biến thành phòng tắm, sàn gạch lứt lội, sóng nước trào lên.

Trần Chúc kịp phản ứng, ngay lập tức ôm lấy Tiên Bối, đặt cô lên bàn làm.

Sau đó xắn tay áo lên, nhanh chóng đến chỗ “đầu sỏ” – vòi nước vẫn còn đang chảy ồ ồ trên bồn kia, quay đầu nó lại ngay chỗ thoát nước rửa đồ, để nước chảy xuống cống.

Làm xong, Trần Chúc đỡ lưng, đập nước, nhìn “nạn lũ” xung quanh, lòng lạnh lẽo bức hỏa, muốn tìm Chu Thanh Thụ tính sổ.

Tạm thời dừng máy đánh trứng, Trần Chúc nghiêng đầu muốn tìm tua vít trong hộp công cụ, xem có thể khóa vòi nước được không.

Mắt dừng lại trên người thiếu nữ.

Ánh nhìn của hai người chạm nhau.

Thấy sắc mặt người đàn ông nghiêm túc ít có, hình như còn hơi giận, Tiên Bối vốn đang ngậy ngốc nhìn anh, không khỏi sợ hãi rụt lại.

Dừng trên mặt cô vài giây, lại dừng trên đôi dép lê lỏng lẻo trên chân cô.

Loại đi sàn nhà bình thường, đế rất mỏng, hẳn đã ướt sạch rồi.

Không vội đi lấy đồ sửa chữa, Trần Chúc đến bên người cô, trực tiếp khom người nâng chân cô lên, cởi dép cô ra.

Quả nhiên, bị ngấm nước.

Anh bỗng nhiên đụng vào, khiến Tiên Bối hoảng sợ, vô thức muốn lùi lại.

Trần Chước chỉ nghĩ sao chân cô lại lạnh vậy, muốn ủ nóng giúp cô.

Nhưng cái kháng cự này của cô, lại khiến suy nghĩ anh dời đi, bắt đầu chú ý đến bàn chân nhỏ mình đang nắm.

Trắng nõn, mềm mịn, năm ngón chân xinh xắn đã cảnh giác, hoảng hốt cuộn lại.

“Đừng đụng...” Mặt Tiên Bối đỏ bừng.

Trần Chước nhìn cô, bởi cúi đầu, cái đưa mắt này khiến lông mi của anh rũ xuống, hoàn toàn che mắt đi, trán cũng vì thế nhăn lại vài nếp, gọi cảm, lại vô lại một cách khó hiểu.

Quả nhiên, một giây sau, dù anh đã thả tay ra, nhưng khóe miệng anh lại cong lên hỏi: “Đụng phải thì sẽ phạm vào luật trời sao?”

Gì, gì cơ? Tiên Bối nhất thời không hiểu nổi, giờ phút này cô hoàn toàn không có năng lực suy nghĩ độc lập, những hành động gần gũi đến nỗi... có phần mạo phạm kia của người đàn ông quấy đầu cô loạn như hồ nhảo.

Có khi xấu hổ và bài xích, lại là một kiểu dụ dỗ ngược, sẽ khiến người ta sinh ra càng nhiều, càng nhiều ham muốn xâm phạm hơn.

Nhất là đối mặt với một cô bé trắng trẻo đỏ bừng mặt như thế.

Mắt Trần Chước chăm chú nhìn cô một lát, yết hầu hơi nhúc nhích, gọi cô: “Tiên Bối.”

Tiên Bối ngẩng đầu, một bóng đen khom mình áp vào, chớp mắt, môi đã đụng phải gì đó lạnh lạnh mà mềm mại.

Xúc cảm này tới cực nhanh, đi cũng cực nhanh, nhưng Tiên Bối cũng đoán được đó là gì.

Hạt nhân trong người bùng nổ.

Tận thế đến.

Tiên Bối đơ ở đó, sững sờ nhìn người đàn ông trước mặt mình.

Hai tay anh chống bên cạnh cô, rõ ràng vừa mới đánh lén một cách hờ hững, nhưng gương mặt đó cũng không thềm trốn đi, mà vẫn ở lại một nơi vô cùng gần. Hơi thở ấm nóng của anh phả lên mặt cô.

“Giờ dám nhìn anh rồi?” Anh hỏi, đáy mắt long lanh ý cười: “Hôn là phải nhắm mắt lại.”

Vừa dứt lời, trước mắt Tiên Bối tối sầm lại, một bàn tay khô ráo ấm áp che lên mắt cô.

Hơi thở ấm nóng ấy lại áp vào lần nữa, Tiên Bối có thể cảm nhận rõ ràng, môi cô đang run, tựa như trái tim đang đập thành thịch như có động đất, tưởng chừng lát nữa sẽ ngừng lại của cô.

NGUYỄN VỊ NGỌT BA PHẦN

Thất Bảo Tô

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Vị Thứ Hai Mười Một

Edit: Tiểu Lăng

Không biết nụ hôn này đã kéo dài bao lâu.

Từ khẽ chạm đến xâm nhập, quẩn quýt.

Tiên Bối bị hôn đến mức run cả người, không còn sức lực, hai cánh tay mềm nhũn ôm cổ Trần Chước.

Lúc người đàn ông buông ra, đáy mắt Tiên Bối đã ngập nước, mặt đỏ hồng.

Thở hỗn hển một lúc, Tiên Bối mới hậu tri hậu giác, cô vừa, vừa, vừa... vừa mới hôn.

Á!

Tay lập tức rút lại, mặt chôn vào trong lòng, cuộn mình thành một con tôm chín.

Không dám nhìn, cũng không định nhìn người đàn ông trước mặt, dù cô đã nhạy cảm nhận ra, ánh mắt của anh đang rơi trên đỉnh đầu cô.

Tim đập thành thịch, nước ngập phòng như đang đi vào cơ thể, hơi thở cũng trở nên ẩm ướt.

“Tiểu Tiên Bối.”

Trần Chúc gọi cô.

Mặt Tiên Bối nóng đến không thể nóng hơn, gật đầu, nhưng vẫn không dám nhìn qua.

“Bé sò nhỏ.”

Anh vẫn gọi cô, giọng như vẽ nên một nụ cười.

Tiên Bối gật đầu.

“Tiên Bối.”

“...”

Trần Chúc gọi cô bằng đủ loại xưng hô, như đang thưởng thức một vật mình yêu thích không muốn rời tay bằng răng và môi vậy.

Tiên Bối bị anh gọi đến đẳng miệng khô lưỡi, nuốt nước bọt liên tục, không dám ngẩng đầu lên.

Trần Chúc không nói thêm gì, ngồi xuống bên cạnh cô.

Chân anh rất dài, duỗi ra thì đế giày dễ dàng chạm xuống đất, mà hai cái chân nhỏ trắng nõn của Tiên Bối thì vẫn lúng lẳng ở đó.

Cứ thế ngồi yên, cả gian phòng chỉ còn tiếng nước chảy rào rào.

Được một lúc, Trần Chúc than nhẹ một tiếng, thò tay kéo bàn tay nhỏ bé đã cuộn lại một lúc lâu của cô gái nhỏ.

Cô chưa kịp phản ứng, hai tay anh đã đan lại, nhốt bàn tay cô vào lòng bàn tay, để trước người mình. Anh làm rất cường thế, nhưng sức áp lấy bàn tay cô lại cực dịu dàng.

Trong một tình huống hổng bết như thế, nhưng Trần Chúc lại sinh ra lòng cảm ơn mãnh liệt.

Bởi vì, ở đây, giây phút này, tất cả đều thật tốt đẹp, cái tốt đẹp đủ xứng để cảm ơn.

Không có hoa lửa lấp lóp vắng khắp nơi, chỉ có ánh trăng dịu dàng đáp xuống mặt nước.

“Trên sàn... làm sao đây...?”

Sau một lúc lâu, một giọng nói nho nhỏ yếu ớt không nhận được lo lắng.

“Suyt.” Ai đó nghiêm trang nói hươu nói vượn: “Ngắm biển đi.”

Đáp thế là thế nào, Tiên Bối không khỏi mấp máy môi, nhưng rất nhanh đã mím lại.

Song cái gọi là vui sướng này, dù có mím chặt môi thì nó vẫn có thể chảy ra từ khóe mắt.

Vâng, cô đáp trong lòng, vậy ngắm biển đi, ngắm thêm một lúc, ngắm lâu hơn, ngắm suốt đêm, cũng không sao cả.

+++

Một tháng sang, loạt sản phẩm “Rainbow” thuận lợi lên sàn.

Phong cách vô cùng đáng yêu, hương vị ngọt mà không ngấy, không hề bất ngờ, nó đã đạt được một lượng tiêu thụ cực tốt.

Vừa Ý cũng không chủ động đi tiêu thụ trên mạng, nhưng rất nhanh đã có khách hàng sưu tập đủ bảy ly, đăng album ảnh của chúng lên weibo, biểu lộ sự yêu thích của mình.

Weibo đồ uống tràn ngập tim nhỏ của thiếu nữ ấy có số follow những hơn mười nghìn. Danh tiếng của Vừa Ý nhanh chóng tăng vọt, thậm chí có cả du khách từ nơi khác mộ danh tới xếp hàng, chỉ để mua được một ly của loạt sản phẩm đó.

Các bạn gái trên mạng cũng không quên comment, “Anh chủ tiệm này đẹp trai cực”, còn kèm theo cả một tấm hình.

Comment này đạt tới hơn 30.000 lượt like, dung nhan của Trần Chước nghiêm nhiên đã lên đầu sóng ngọn gió.

Cũng vì thế, mà weibo fanpage của Vừa Ý đã thu hút được một đồng “fan chị chủ”, ngày nào cũng chạy qua weibo kêu la hò hét.

“Tôi nỗ lực thôi ~~ , quả thực là Joe Odagiri* trà sữa mà ~~”

(*) Joe Odagiri (16/2/1976): diễn viên nổi tiếng người Nhật về cả ngoại hình lẫn kỹ thuật diễn xuất. Được Nhật báo miền Nam Trung Quốc miêu tả là “một kẻ nổi loạn, một phong cách kỳ dị đầy lãng mạn rất riêng”. Ông để râu quai nón, và tóc cắt ngang vai. (ai nhớ là anh Trần Chước để kiểu râu gì không nào)

“Bị ánh mắt của ông xã quyến rũ chết mất...”

“Mỗi ngày đều được nhìn gương mặt này và uống trà sữa, có béo lên một tạ cũng chẳng sao.”

“Đừng hỏi anh chủ có độc thân không, bạn gái của anh ấy là tôi.”

...

Phó chủ tiệm Chu chịu trách nhiệm quản lý weibo rất nhứt đầu, mỗi ngày đều phải chịu sự tấn công của làn sóng tim hồng.

Ngược lại, Trần Chước chẳng để ý mấy thứ này mấy.

Một chiều nào đó, Trần Chúc đang nghiên cứu sản phẩm mới trong gian làm việc.

Phó chủ tiệm Chu dùng vẻ mặt “không thể nhìn lại cũng không thể mặc kệ”, “tôi tuyệt đối không hâm mộ ghen tỵ hậm hực” lướt weibo, duyệt xong hết những tin nhắn tỏ tình riêng và những comment của hội mê trai, sau đó ngó qua Trần Chúc:

“Weibo mỹ thực mà lần trước tới đây phỏng vấn đã đăng bài rồi, thiên văn “Ai nói trà sữa không độc đáo” ấy, đã ra lò rồi, bên mình có đăng không?”

“Đăng đi.” Người đàn ông cẩn thận đổ đá viên vào trong ly, đáp mà không thèm ngẩng đầu lên lấy một cái.

“Nhưng...” Phó chủ tiệm Chu nhú mào, hơi do dự, “... Có sợ ảnh hưởng không...”

“Đăng.” Một chữ định càn khôn*.

(*) định càn khôn: tức là quyết định dứt khoát, không cho phép thay đổi, vững như trời đất (càn khôn)

“Rồi rồi rồi.” Chu Thanh Thụ mở điện thoại ra lần nữa, thành thật đăng lên.

+++

Cùng ngày, Tiên Bối đã lén lướt fanpage của Vừa Ý.

Danh tiếng của tiệm nhà bạn trai tăng vọt, lòng cô cũng vui cho anh, nhưng mà...

Trên weibo có nhiều chị gái trẻ xinh đẹp cởi mở thổ lộ mỗi ngày như thế, ăn nói tự nhiên đáng yêu như vậy, cô còn thích nữa là người kia...

Vừa so sánh, có phải sẽ thấy mình đúng là kẻ nhàm chán siêu cấp khắp vũ trụ không.

Phòng má bừa môi tức giận, tiếp tục lướt weibo.

Cô quăng di động qua một bên, ép mình tập trung vẽ, ừ, vẽ đi!

Sau ba giây, điện thoại kêu, tiếng nhắc nhở của trang đặc biệt vang lên, Tiên Bối quay đầu chớp lấy điện thoại nhanh như chớp, mắt sáng ngời nhìn chăm chăm ---

Ồ...

Mới đăng một thiên văn.

Tiên Bối mở ra, nghiêm túc đọc từng chữ.

Người viết có hành văn cực tốt, rất nhiều lời miêu tả và giải thích về sản phẩm gần đây của Vừa Ý đều đi vào trong lòng cô.

Đọc hết thiên văn, Tiên Bối không khỏi cảm khái, thật khâm phục những người có thể biểu đạt bằng chữ viết và lời nói mà.

Lướt xuống một đoạn nữa, Tiên Bối phát hiện, thì ra bên dưới còn có cả phỏng vấn...

Đều do người kia... trả lời sao...

Một hỏi một đáp, kiên nhẫn lướt xuống, Tiên Bối chống má, ngây ngô cười.

Là anh.

Đó là anh.

Bạn trai cô thật lợi hại, một nghệ nhân sáng tạo ra nhiều món đồ uống tuyệt vời như vậy.

Gần cuối bài phỏng vấn, người viết hỏi một câu:

Anh có từng nghĩ tới Rainbow sẽ nổi tiếng như vậy không?

Trần Chúc trả lời rất chắc chắn: Có.

Người viết: Tôi rất muốn biết, có phải sự tự tin này đến từ những kinh nghiệm tích lũy qua ngày này tháng khác theo nghề không?

Đọc đến đây, Tiên Bối hơi giật mình, sau đó càng khó dời mắt đi.

Chỉ vì câu trả lời nền trắng chữ đen rõ ràng của người đàn ông đã đập vào mắt: Không phải, là vì tôi có vợ hiền (cười).

NGUYÊN VỊ NGỌT BA PHẦN

Thất Bảo Tô

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Vị Thứ Hai Mười Hai

Edit: Tiểu Lăng

“Tòa thành thất lạc” phần 3 vừa ra lò được một tháng, đã tạo ra thành tích tiêu thụ không tầm thường.

Dù cuốn manga này đã kết thúc rất lâu rồi, nhưng với hơn 100 triệu lượt đọc, và độ hot của “Kỳ Tà” nổi gót, số lượng fan trung thành chỉ có tăng chứ không giảm.

Lúc này, team Nguyên Quang đã thành công ký hợp tác chuyển thể tác phẩm thành điện ảnh, bên đề ra hợp đồng là công ty môi giới điện ảnh số một số hai cả nước, và tiên Bối cũng nhờ thế mà nhận được một bút phí bản quyền rất lớn.

Nhìn nhắc nhở số tiền trong thẻ ngân hàng biến thành một con số gồm bảy chữ số trong chớp lát, Tiên Bối thở dài một hơi, cuộc sống tưng bừng tay bó chân rốt cuộc cũng kết thúc...

Phát tài lớn rồi.

Viên Viên giờ hai tay hai chân trên QQ bắt cô mời khách, muốn ăn một bữa hai nghìn.

Chủ biên team Nguyên Quang gần như không liên lạc gì mấy sau khi ký hợp đồng cũng nhắn tin cho cô:

“Chúc mừng, thiên phú và sự chăm chỉ của em đã được đền đáp xứng đáng.”

Nhưng Tiên Bối lại không cảm thấy vui vẻ, ngược lại, khi nhìn thấy lời chúc của chủ biên, mũi cô lại xót, rất muốn khóc.

Lòng Tiên Bối rất rõ, giây phút này, người cô muốn chia sẻ tin này, không phải là người yêu, cũng chẳng phải là bạn bè.

Mà là mẹ của cô, người mẹ mà đã mấy năm cô chưa từng liên lạc.

Bao nhiêu lần to gan mơ, bao nhiêu lượt lớn mật nghĩ, cô đã từng rơi lệ, thét lên với người mẹ nghiêm khắc của mình rằng: “Con đã nói rồi, con đã làm được, không phải mẹ không tin sao? Không phải mẹ luôn cho con là đứa vô tích sự sao?”

Ngón tay dừng thật lâu trên màn hình điện thoại, Tiên Bối hít thật sâu một hơi, gửi tin nhắn về số tiền trong thẻ ngân hàng kia đi.

Mười một chữ số, cô gõ từng chữ từng chữ vào.

Tiên Bối không chắc chắn rằng người phụ nữ đáng sợ, đáng giận lại đáng thương này có đổi số điện thoại không, nhưng cô vẫn nhớ.

Không thêm bất kỳ lời thừa thãi nào, như đang khiêu khích, cũng như đang chứng minh.

Tin nhắn đã được gửi.

Tim Tiên Bối thoáng cái đã nhẹ nhõm đi.

Căn phòng yên tĩnh hồi lâu, tiếng gõ cửa bỗng vang lên.

Tiên Bối đã quên việc đóng cửa khá lâu rồi, nhưng Trần Chúc vẫn có thói quen gõ cửa hai cái như cũ, đủ lễ độ và tôn trọng.

Tiên Bối quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt người đàn ông cách đó không xa.

Tình yêu là thứ thuốc hay nhất, có lẽ được biểu hiện ở đây.

“Đi siêu thị không nào?” Trần Chúc buông tay xuống, cười nói.

Tiên Bối kéo ghế ra, đứng lên, nghiêm túc gật đầu hai cái.

Lúc ra ngoài, Tiên Bối vẫn cứ võ trang đầy đủ, vẫn cứ bọc từ đầu đến chân như thể người ngoài nhìn một cái cũng là “xâm phạm” ấy.

Vẫn là Wal Mart quen thuộc.

Hai người đi đôi với nhau, Trần Chúc mặc T-shirt đen quần đen, dung mạo xuất sắc, khí thế mạnh mẽ, đứng cạnh Tiên Bối như vệ sĩ trông coi cô chủ mảnh mai, trong vòng hai mét không ai tới gần.

Nhưng hai bàn tay đan lấy nhau, và chênh lệch chiều cao gây chú ý ấy, đều khiến người qua đường ghé mắt tới tấp.

Trần Chúc đi lấy xe siêu thị, Tiên Bối nhắm mắt theo đuôi anh.

Giống như anh là một cái khiên dày đầy an toàn, có thể cản lại tất cả gió táp mưa sa cho cô.

Để em đẩy đi, hai bàn tay nhỏ bé đặt lên thanh đẩy, Tiên Bối chủ động xin đi giết giặc. Người đàn ông lại nhẹ nhàng lấy ra, cam nguyện làm lao động tay chân.

Phải biết rằng, bánh xe siêu thị đều khá mòn, phải dùng sức cả hai tay mới điều khiển được đúng hướng, đẩy bằng một tay chỉ là ý nghĩ hảo huyền.

Đi được vài bước, Trần Chúc dừng bước, nhíu mày: “Thế này không tốt lắm.”

“Sao ạ...” Sau khẩu trang phát ra giọng nói nho nhỏ thường ngày, nếu không để ý, bất cứ lúc nào cũng có thể bị tiếng nhạc và hướng dẫn mua đồ trong siêu thị át mất.

Người đàn ông buông một tay xuống, nhúc nhích ngón tay một tý: “Thế này không nắm được tay em, em nhỏ như thế, nhờ lực thì sao.”

“Sao có thể...” Tiên Bối khó xử híp híp mắt.

“VẬY ĐI...” Trần Chúc trầm ngâm, bỗng nhiên ôm ngang cô bé đang đứng vững trên mặt đất lên.

Tiên Bối trở tay không kịp, phản ứng chậm một tý, đã bị đặt nhẹ nhàng vào trong xe siêu thị.

Chưa quay đầu lại, người đàn ông đã nghiêng người xuống, hơi thở ấm nóng sát bên tai: “Yên tâm hơn rồi, em đang ở ngay trước mắt anh.”

Lại hạ giọng xuống dặn: “Nhớ phải trông tài sản nhà mình đó.”

Máu dồn lên não, mặt đỏ hết cả lên, bấp chân gác lên thành xe siêu thị, như đã... mất cả tri giác.

Trong tiếng tim đập mạnh, Tiên Bối ấp úng định nói chuyện, cô hoàn toàn không dám nhìn xung quanh, sợ có người lạ nhìn cô, lại tiếp xúc ánh mắt với họ, chỉ có thể liều mạng nháy mắt: “Phô... phô trương quá...”

“Phô trương ở đâu nào?” Trần Chúc nghiêm trang hỏi.

“Người khác... sẽ nhìn đấy...” Khẩu trang bọc một nửa quả táo răn* xấu hổ: “Không tốt lắm đâu...”

(*) táo răn: tên gốc là “Red delicious apple” (táo đỏ ngon), người Hongkong dịch âm thành táo đỏ Địa Ly Xà, giản âm thành táo Ly Xà, hoặc táo Xà (táo răn). Có nguồn gốc ở bang California, Mỹ; chỉ được trồng ở vùng núi Ngự Điểm, huyện Tần An, thành phố Thiên Thủy, tỉnh Cam Túc của TQ.

Bánh xe lăn đi, Trần Chúc không nhìn được cong môi lên, lần thứ hai anh gặp Tiên Bối ở đây, đã có xúc động muốn ôm cô bé này đặt vào trong xe siêu thị. Cuối cùng hôm nay cũng đã đạt được mong muốn, lòng anh thỏa mãn đến tột độ.

“Cứ để cho người ta xem.” Tiên Bối nghe thấy người đàn ông phía sau đang cười: “Không phải xe siêu thị của ai cũng đều có thể chứa cả thế giới như của anh.”

+++

Trên đường về nhà, ngựa xe như nước.

Đèn cao áp buổi tối như sông sao trải dài đến cuối đường, người đàn ông một tay cầm túi mua sắm rất nhẹ nhàng, một tay nắm chặt cô gái nhỏ của mình.

Họ đi cùng nhau, chẳng nói gì mà vẫn ấm áp.

Sắp về đến Vừa Ý, điện thoại trong túi quần Tiên Bối bỗng reo lên.

Thuận tay lấy, mở ra, Tiên Bối sửng sờ, người run lên, lã chã.

Số điện thoại trả lời quen thuộc đó, là một tin nhắn ảnh, chụp một trang trong tác phẩm của cô – “Tòa thành thất lạc” phần 2.

Thành phố rơi vào tay giặc, khắp nơi đều là nguy hiểm.

Trong căn cứ lánh nạn, một sinh mệnh mới ra đời, trở thành ánh rạng an ủi những con người đã dần tuyệt vọng.

Người cha trẻ tuổi ôm đứa bé vào lòng, giáo sư hỏi, con muốn nói gì với con mình không?

Trong dòng lệ nóng mong đợi hùng tâm tráng ngữ* của mọi người, người cha chỉ nhàn nhạt mở miệng:

“Mong cả đời này, con chỉ là một người bình thường, sống bình yên.”

(*) hùng tâm tráng ngữ: lời nói hùng tráng, dã tâm lớn lao

Quyển manga này, đã sớm bán hết, và không còn xuất bản nữa.

Tiên Bối mãi không cử động, Trần Chước hỏi: “Sao thế?”

Cô gái nhỏ hoàn hồn, xoa xoa mắt, lắc đầu không đáp.

Cô không muốn nói, anh cũng chẳng hỏi. Hôm đó, tại thư viện phòng làm việc Nguyên Quang, anh đã may mắn biết được bí mật về quá khứ của Tiên Bối từ Viên Viên, anh sẽ không ép bé sò nhỏ này mở miệng nữa.

Cô nguyện ý nói, vậy anh sẵn lòng nghe.

Cô không muốn nói, vậy anh cũng không hỏi.

Có thể đắm mình trong ánh sáng trắng trong ấy, có thể đi vào đáy lòng mềm mại rục rờ của cô, là may mắn lớn lao cả đời này của anh.

+++

Tháng bảy, triển lãm manga đã diễn ra tại thành phố Ninh.

Phòng làm việc Nguyên Quang, với tư cách là một trong các bên tham gia, có đài triển lãm quy mô nhất, và còn mời sáu họa sĩ nổi tiếng đến góp

mặt ký tên.

Để mời được phu nhân Tiên Bối, Viên Viên tốn không ít công sức, mãi mới mời được vị “đại lão” này tới.

Để được như vậy, cũng phải kèm theo điều kiện --- chết cũng không lộ mặt.

Đúng ngày tổ chức, thời tiết vô cùng tốt, trong ngoài sảnh triển lãm đều đông nghịt người.

Trần Chúc vừa đưa Tiên Bối vào sảnh, Viên Viên đã qua chào và nhanh chóng bắt cô đi, áp tải vào sâu trong sảnh.

Anh chủ Trần vừa lấy cốc mang tùy thân ra, chưa kịp dặn câu nào đã phải bật cười, thở dài.

Hoạt động ký tên chính thức bắt đầu vào mười giờ, sáu họa sĩ lần lượt ngồi vào chỗ, chỉ có mình Tiên Bối đeo một cái khẩu trang che hơn nửa mặt.

Dưới đài đã có fan kéo băng rôn ra, giơ bảng tên ủng hộ thổ lộ, “Phu nhân Tiên Bối! Chúng tôi yêu ngài!”

Có nữ có nam, đèn flash và tiếng chụp tanh tách hợp thành một bình kín, nhất Tiên Bối ở bên trong.

Ngay cả dũng khí ngẩng đầu cười với họ cũng không có, Tiên Bối chỉ đành dùng hai tay xoay xoay cây bút bi đặt trước mặt, không biết làm gì.

Mà những họa sĩ bên cạnh đều vẫy tay chào, xảo tiểu thiện hề*.

(*) xảo tiểu thiện hề: trích từ câu thơ “Xảo tiểu thiện hề, mỹ mục phán hề”, xuất xứ từ Thi Kinh – Quốc Phong – Vệ Phong – Thạc Nhân. Tạm

dịch của bạn Candy từ trang Thiên Nhai Minh Nguyệt Dao bên FB: “Khéo cười tươi đẹp làm sao/Đôi mắt quyến rũ làm ai mong này.”

Đều ngồi nhà vẽ tranh... Vì sao họ đều lợi hại, khôn khéo như thế...

Hâm mộ, ghen tỵ, hận ~ ing...

Lúc này, Viên Viên đang loay hoay sút đầu mẻ trán vừa hay đến bên cạnh cô, sắp lại truyện trước mặt, thẽ công tác trước ngực sáng ngời ngay bên mắt cô.

Tiên Bối càng thấy không khỏe hơn, sau lưng toát mồ hôi, cô không thể không nhờ bạn giúp, tay lặng lẽ thò xuống gầm bàn, giật nhẹ vạt váy của Viên Viên.

Viên Viên nhú mày, nhẹ giọng: “Sao vậy?”

“... Không... khỏe lắm.”

“Không sao, cậu như thế cũng được, thiết lập về cao quý lạnh lùng, cũng ok.” Viên Viên đổi đủ cách an ủi cô: “Dù sao lát nữa cũng bắt đầu ký tên rồi.”

Nói xong, nhanh nhẹn rời đi, chân không chạm đất.

Tiên Bối tiếp tục run rẩy rụt lại. Cô lặng lẽ mò điện thoại ra, phát hiện trên màn hình có thêm một nhắc nhở của WeChat.

Mở ra xem, là... SSSSSSSSSSR gửi đến. Kể từ khi biết Tiên Bối moi tìm móc phôi nạp tiền vào Âm Dương Sư chỉ để rút được một SSR, vị lão đàn ông thỉnh thoảng hơi trẻ con này, đã đổi nick name của mình thành... SSSSSSSSSSR...

Còn ký tên rất cá tính là: Thức thần của tiên nữ, level cao nhất, tùy tùng theo sau.

(*) Âm Dương Sư: game nhập vai 3D mobile thần thoại của Trung Quốc, lấy bối cảnh Nhật Bản thời Heian do công ty NetEase phát triển và vận hành. Thức thần là cách gọi của pet (sủng vật) trong game này, và SSR là một pet cấp bậc rất cao.

Nội dung tin nhắn chỉ là năm chữ rất đơn giản: “Đừng sợ, anh ở đây.”

Năm chữ đơn giản ấy lại dễ dàng làm khoe môi Tiên Bối cong lên. Cô ngẩng đầu nhìn xuống khán đài, oa, bạn trai cô đúng là hạc giữa bầy gà, nổi bật xuất chúng. Anh cười với cô, càng thêm tỏa sáng muôn trùng.

Mặt hơi nóng lên, nụ cười giấu sau khẩu trang càng tươi hơn, Tiên Bối gõ từng chữ từng chữ nhắn lại: “Em sẽ cố ><”

“Em rất tuyệt, phu nhân Tiên Bối.”

“Ừm...”

“Lời nhắn đến từ vị fan đẹp trai nhất của em.”

Xì, lần này thật sự bật cười.

Tiên Bối che miệng... Đương nhiên, cũng không ai thấy miệng cô.

Lúc này, MC lên sàn, Tiên Bối vội vàng thu điện thoại lại.

Trước khi ký tên, có một hoạt động warm-up, MC sẽ làm một cuộc phỏng vấn nho nhỏ với các họa sĩ, làm không khí sôi động hơn, tuyên truyền cho tác phẩm, và cũng để cho các fan dưới đài có thể hiểu được cá tính của các họa sĩ nhà mình nhiều hơn.

Câu hỏi đầu tiên đã là liệu thuốc nổ lớn.

MC nói: “Chúng ta đều biết, ở đây có rất nhiều các fan chân ái, chắc hẳn mọi người cũng rất tò mò, rằng mẫu hình lý tưởng của mấy vị đại đại

nhà chúng ta có giống mình không, đúng không nhỉ...”

Cả khán đài hòa theo.

Nam họa sĩ béo đeo kính đen đầu tiên gãi gãi đầu nói, “Tôi đã có con rồi.”

MC: “Vậy mời ngài rút khỏi cuộc chơi đi thôi.”

Dưới đài cười vang.

Người thứ hai là một cô gái trẻ cột tóc đuôi ngựa, trông rất sôi nổi. Cô ấy cười hì hì đáp: “Tôi đã từng vẽ tất cả những nam chính trong manga thiếu nữ rồi.”

Người thứ ba là Tiên Bối.

Là họa sĩ manga cực hot, vừa lập nên thành tích tiêu thụ tuyệt vời, bản quyền chuyển thể thành điện ảnh với giá mấy triệu, MC trịnh trọng giới thiệu cô, cũng nói: “Không biết có ai kinh ngạc giống tôi không, họa sĩ sáng tác ra nhiều manga thiếu niên nhiệt huyết sôi trào khiến nhiều người yêu thích như vậy, lại là một cô gái đáng yêu như thế. Đây hẳn là kiểu đáng yêu ngược mà mọi người thường nói đúng không?”

Tiên Bối nổi tiếng ra sao là mắt thường có thể thấy, lúc đến phiên cô, tiếng hoan hô dưới đài chưa từng dứt.

Tiên Bối vẫn không ngẩng mặt lên, chỉ cúi đầu, tỏ vẻ mình đang nghe, cảm ơn mọi người dưới đài...

Thật xin lỗi...

Cô thật sự không biết đối phó với tình huống thế này ra sao...

“Xem ra cô Tiên của chúng ta vẫn vô cùng then thừng, haha.” MC cố gắng hâm nóng bầu không khí, fan hâm mộ cũng rất bao dung, không ngừng vỗ tay cổ vũ.

Những người sáng tác không khoe khoang, chỉ dùng thực lực và tài hoa đáp lại fan, đáng giá để họ yêu thích.

Đến lúc MC hỏi mẫu hình lý tưởng của Tiên Bối, micro đã đưa đến trước mặt cô gái. Cô hé miệng, nhưng vẫn không tài nào nói được.

Mọi người nín thở đợi, Tiên Bối biết, không thể để mọi người như thế, để người khác phải chịu đựng sự khuyết thiếu về năng lực giao tiếp của cô. Cô hít sâu hai hơi, nhớ tới mình khi trước.

“Tôi có thể... viết được không?”

Tiên Bối cẩn thận hỏi.

Trong tiếng reo mừng, có nhân viên công tác đưa giấy trắng lên.

Tiên Bối vội vàng cầm bút bi trong tay lên, loạt xoạt, múa bút thành văn.

Màn hình lớn sau lưng, phóng to trang giấy trong tay cô, trên đó, chỉ có năm chữ ---

“Nguyên vị ngọt ba phần.”

Chữ rất đẹp, cũng có thể nhìn ra lòng sốt ruột trong nét bút.

Toàn sảnh sững sốt, ngay cả MC cũng không biết tiếp lời thế nào, im lặng chốc lát mới hỏi: “Theo tôi biết, đây là một vị trà sữa đi?”

Tiên Bối gật gật đầu.

MC: “Ha ha ha, phu nhân Tiên Bối của chúng ta quả nhiên rất có khiếu hài hước lạnh, y như trong manga vậy.”

Biểu hiện của cô, khiến bao nhiêu fan nhớ tới một nhân vật trong manga, cảm giác tương tự đập vào đầu, không khí lại trở nên vui vẻ ấm áp.

Rốt cuộc cũng qua mình rồi, Tiên Bối thở một hơi dài nhẹ nhõm, lén vỗ vỗ ngực nhỏ, lại giương mắt, vừa vận dụng vào một ánh mắt quen thuộc.

Anh đứng trong đám người ồn ào, nhìn mình, khóe môi hơi cong lên, im lặng mỉm cười.

Mặt và tim Tiên Bối đều nóng lên, mắt nhanh chóng tránh đi, lại không nhìn được quay về. Vừa nhìn nhau, khóe mắt hai người lại cong hơn.

“Đúng vậy, em đang nói về anh.

Cả thế giới không hiểu cũng không sao, không cần người ngoài biết. Giây phút này, toàn bộ mục đích của em là để anh hiểu được nó.

Một tình cầu, vài tỷ người.

Chỉ muốn chính miệng nói cho anh biết, cả muôn vàn hương vị trên thế giới, em chỉ yêu mình một ly là anh.”

...oOo... Toàn văn hoàn ...oOo...

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1: Vị Thứ Nhất \(1\)](#)

[Chương 2: Vị Thứ Hai](#)

[Chương 3: Vị Thứ Ba](#)

[Chương 4: Vị Thứ Tư](#)

[Chương 5: Vị Thứ Năm](#)

[Chương 6: Vị Thứ Sáu](#)

[Chương 7: Vị Thứ Bảy](#)

[Chương 8: Vị Thứ Tám](#)

[Chương 9: Vị Thứ Chín](#)

[Chương 10: Vị Thứ Mười](#)

[Chương 11: Vị Thứ Mười Một](#)

[Chương 12: Vị Thứ Mười Hai](#)

[Chương 13: Vị Thứ Mười Ba](#)

[Chương 14: Vị Thứ Mười Bốn](#)

[Chương 15: Vị Thứ Mười Lăm](#)

[Chương 16: Vị Thứ Mười Sáu](#)

[Chương 17: Vị Thứ Mười Bảy](#)

[Chương 18: Vị Thứ Mười Tám](#)

[Chương 19: Vị Thứ Mười Chín](#)

[Chương 20: Vị Thứ Hai Mươi](#)

[Chương 21: Vị Thứ Hai Mươi Một](#)

[Chương 22: Vị Thứ Hai Mươi Hai](#)